

Dániel Silva
Az angol bérgyilkos

A mű eredeti címe: The English Assassin

Copyright©2002 by Dániel Silva

Fordította: Sülé Gábor

Szerkesztette: Kathi Veronika

Kiadási és fordítási jogok fenntartva

©2002, Jokerex Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Főszerkesztő: Laux József

ISBN:963 9368 17 2

Nyomdai előkészítés

Abelovszky Judit

Pálmai Rita

Nyomtatta és kötötte

a Kaposvári Nyomda Kft. - 220917

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Dániel Silva

angol Az >

bérgyilkos

FSZEK Központi Könyvtár

Pfifill

0010005069520

Phyllis Grann, és természetesen, mint mindig, nejem, Jamie és gyermekeim, Lily és Nicholas számára ajánlom.
ali^tf

,
gnóm, főnév (népr.) Kistermetű, torz, törpeszerű lény, aki állítólag a föld alatt él, és kincseket őriz.

a Webster's New World Dictionary

definíciója nyomán

„A múlt elfojtása nagy hagyomány Svájcban.”

Jean Ziegler: The Swiss, The Gold, and the Dead

Phyllis Grann, és természetesen, mint mindig, nejem, Jamie és gyermekeim, Lily és Nicholas számára ajánlom.

a JLT9c4 f

X

1

v7

gnóm, főnév (népr.) Kistermetű, torz, törpeszerű lény, aki állítólag a föld alatt él, és kincseket őriz.

a Webster's New World Dictionary

definíciója nyomán

„A múlt elfojtása nagy hagyomány Svájcban.”

Jean Ziegler: The Swiss, The Gold, and the Dead

Az angol bérgyilkos]

Kopogás nélkül tépte föl apja dolgozószobájának ajtaj Arra számított, hogy az íróasztala mögött találja, papír, fölé görnyedve, ehelyett ott ült a széles támlájú fotelber kandalló előtt. Törékeny, apró alakján a szokásos kék za és az elmaradhatatlan csíkos nyakkendő. Nem volt egj dül. A másik férfi napszemüveget viselt, pedig a szobáb félhomály honolt.

- Hát ezt meg hogy képzeled? - csattant fel az apja. Hányszor kértelek, hogy tartsd tiszteletben a csukott ajl kat? Nem látod, hogy fontos megbeszélésem van?

- De papa...

- És végy fel valami rendes ruhát! Már délelőtt tíz ó van, és még mindig hálóingben vagy.

-De, papa, én...

- Várhat, míg nem végzek.

- Nem várhat, papa!Olyan hangosan sikoltott fel, hogy a napszemüveges fé; összerándult.

- Bocsánatát kell kérnem, Ottó, de félek, hogy a lányo viselkedésének a rovására ment, hogy annyi időt tölt kt tesben a hangszerével. Megbocsát? Egy perc, és itt vagyó

!

Anna Rolfe apja mindig gondosan bánt a fontos dok mentumokkal. A sírból elhozott levél sem jelentett kivéte Amikor végzett az olvasással, hirtelen fölkapta a fej< tekintete ide-oda villant, mint aki attól fél, hogy valaki háta mögöl

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

beleolvashatott. Anna ezt jól látta a szoba ablakából.

Amikor megfordult, és elindult vissza a villa felé, felnézett az ablakba, és tekintete találkozott Annáéval. Megtűnt, egy pillanatig meredten nézte a lányát. A tekintetben nyoma sem volt együttérzésnek, sem büntudatnak. Itt csak egy gyanakvó ember néz. 12

Daniel Silva

A lány elfordult az ablakból. A Stradivari még mindig ott hevert, ahová ejtette. Fölemelte. Hallotta, hogy odalent az apja csendesen beszélget vendégével a felesége öngyilkosságáról. Anna a nyakához emelte a hegedűt, a vonót a hegedűre helyezte, és becsukta a szemét. G-moll. Emelkedő és ereszkedő skálák. Arpeggiók. Lükettő harmadok.

!

- Hogy képes ilyenkor is játszani?

- Félek, ő már csak ilyen.

Már késő délután volt. A két férfi ismét egyedül volt a dolgozószobában. A rendőrök végeztek a vizsgálatokkal, a tetemet elszállították. A búcsúlevelét ott hevert közöttük a dohányzóasztalon.

- Az orvos adhatna neki nyugtatót.

- Nem akart orvost. Sajnos az anyja indulatos, makacs természetét örökölte.

- A rendőrök nem kérdezték, volt-e búcsúlevel?

- Nem láttam szükségét, hogy a rendőröket a családi dolgokba avassam, különösen nem a feleségem öngyilkossága kapcsán.

- És a lánya?

- Mi van a lányommal?

- Látta magát az ablakból.

- A lányom az én dolgom. Úgy intézem vele a dolgot, ahogy jónak látom.

- Ezt remélem is. De tegyen meg nekem egy apró szívességet.

- Mi volna az, Ottó?

- Égessen el ezt az átkozott levelet, a többivel együtt. Gondoskodjék arról, hogy senki más nem akad ezekre a kellemetlen emlékekre. Svájcban vagyunk, itt nincs múlt.

Első rész

A jelen

London - Zürich

Az olykor-olykor fizetőképes Isherwood Galéria valaha e remek ingatlannal rendelkezett az elegáns New Boi Streeten, Mayfairben. Aztán eljött a londoni kiskereskedő mi reneszánsz, és a New Bond Streetet - vagy ahogy nem is rosszindulattal emlegették: a Bondstrassét - előzölötték olyan nevek, mint a Tiffany, a Gucci, a Versace és a Mii moto. Julián Isherwoodot és a többi műkereskedőt, akik régi mesterekre szakosodtak, a St. James negyedbe száll úzték - így jött létre a Bond Street-i diaszpóra, ahogy Isherwood előszeretettel emlegette. Végül egy megroggyant Vi tória-korabeli raktárházba költöztette be a cégét egy cse des épületömbbe, amelyet Mason's Yardként ismertek, e kis görög hajótársaság londoni irodája és egy söröző közahová csinos irodista lányok jártak robogóikkal.

A St. James vérfertőző kapcsolatban élő falusi lakos körében az Isherwood céget jó kis színháznak tartották. Isherwood drámát és feszültséget, komédiát és tragédiaszédítő magasságokat és feneketlen mélységeket kínál. Mindez jórészt a tulajdonos személyiségének volt köszönhető. A férfiú ugyanis egy műkereskedő számára már-már; végzetesnek számító hibával rendelkezett: jobban szeret birtokolni a műtárgyakat, mint eladni. Akárhányszor cse lekerült elegáns kiállítótermének faláról egy festmény Isherwood fekete búskomorságba esett. Ennek a kór

16

Daniel Silva

köszönhette, hogy leltárkészlete apokaliptikus teherként nehezedett rá, amit a szakmában kedvesen csak "döglött áruként" emlegettek - olyan képeket kínált, amelyekért egyetlen vásárló sem adott volna tisztességes árat. Eladhatatlan képeket. Vagyis odaégett pirítóst, ahogy azt a Duke Streeten mondták. Ha Isherwoodot e megmagyarázhatatlan, üzletemberhez méltatlan hiányosságáról kérdezték, felhozhatta volna atyja példáját, de gondja volt rá, hogy soha - és komolyan is gondolom, hogy soha, drága barátom - ne beszéljen az apjáról.

Most viszont a csúcson volt. Úszott a pénzben. Hogy pontosak legyünk, egymillió fontot utaltak át a Barclays Bankban vezetett folyószámlájára, egy Francesco Vecellio nevű velencei festőnek és annak a morókus külsejű restaurátornak köszönhetően, aki épp átvágott a Mason's Yard eső áztatta macskakövein.

Isherwood fölvette esőkabátját. Angolos viselkedése és hangsúlyosan angolos ruhátára palástolta azt a tényt, hogy egyáltalán nem volt - legalábbis technikai értelemben - angol. Nemzetisége és útlevele alapján igen, de születése okán német, neveltetése szerint francia, vallását tekintve pedig zsidó volt. Kevés ember tudta, hogy vezetékneve csupán torzított kiejtési változata volt az eredetinek. Még kevesebben tudták azt, hogy hosszú évek óta többször is szívességet tett egy bizonyos biliárdgolyó fejű úriembernek, aki egy bizonyos titkos szervezetet képviselt, amelynek központja Tel Avivban székelt. Amikor ez az úr Isherwoodot galériájában felhívta telefonon, a Rudolf Heller nevet használta. Felvett név volt ez, ugyanúgy kölcsönözött, mint az úr sötétkék öltönye és úri modora. A valódi neve Ari Shamron volt.

- Az ember olykor választásra kényszerül élete során, nem igaz? - mondta Shamron Isherwoodnak beszervezésekor. Az ember nem árulja el választott hazáját, iskoláját vagy

Az angol bérnyilkos

1

egykor ezredét, de óvja véreit és törzsét, nehogy egy újai osztrák örült, vagy a „bagdadi mézárós” megpróbálj< ismét szappant főzni belőlünk, nem igaz, Julián?

- Hurrá és éljen, Herr Heller.

- Nem kap tőlünk egy pennyt sem. A neve soha ne bukkan föl majd az aktáinkban, ön csak időről időre szíve ségeket tesz nekem. Nagyon konkrét szívességeket ej nagyon konkrét ügynökönknek.

- Ez szuper. Sőt, gyönyörű. Hol írjam alá? Miféle szíve séget? Ugye nem sötét dolgokat, hajói értem?

- Mondjuk, Prágába kell őt küldenem. Vagy Oslóba. Vaj isten ne adja, Berlinbe. Magának csak annyi a feladat hogy hivatalos megbízatást szerezzen neki. Restaurát munkát. Eredetiségvizsgálatot. Tanácsadói munkát. Val mi olyat, ami jogossá teszi, hogy épp annyi időt kell töltsen az országban.

- Ez nem gond, Herr Heller. Jut eszembe, van az ön ei bérének neve is?

Az ügynököknek számos neve volt, gondolta Isherwood most, miközben figyelte a közeledő férfit. A valódi ne^ Gábiel Állon volt, és a Shamronnak végzett munkáján* titkos természetét mostani viselkedésének apró gesztus árulták el.

Ahogy hátrapillantott, mielőtt besurrant volna Duke Streetről a passzázsba. Vagy, hogy a zuhogó eső ell nére két kört is tett a vén udvaron, mielőtt odament volna a galéria megerősített ajtajához, és megnyomta volna csengőt. Szegény Gábiel. A szakmájában ott van a vili három vagy négy legjobbja között, de nem teheti meg, hogy bármit is egyenesen csináljon. Hogy miért? Azok után, hogy a feleségével és a gyerekeivel Bécsben történt... nin(ember, aki képes volna ugyanaz maradni.

Átlagos magasságú ember volt, sima járása szin erőfeszítés nélkül repítette előre, ahogy átvágtak a Dul Streeten a Green's Restaurant felé, ahol Isherwood aszta

é \

I *. T" ' . v *i "ÍL 1

18

Dániel Silva

foglaltatott a számukra ebéddőre. Miközben leültek, Gábiel tekintete úgy pásztázta körül a helyiséget, mint egy reflektor. Mandulavágású szeme természetellenesen zöld volt, és igen fürgén mozgott. Pofacsontja széles volt és szögletes, ajka sötét. Vékony, hajlott orrát mintha fából faragták volna ki. Időtlen arc, gondolta Isherwood. Ez az arc ugyanúgy elmenne egy elegáns férfimagazin címlapján, mint ahogy ott lehetne egy komor Rembrandt portrén. Egy ilyen arc ugyanakkor sokféle lehetséges eredetre is utal. Szakmai szempontból tehát tökéletes.

Isherwood töltött naphalat kért és egy pohár Sancerre-t, Gábiel erőlevest és egy pohár keserű teát tej nélkül.

Isherwoodot egy görögkeleti remetére emlékeztette, aki sós juhsajton és szikkadt rozskenyéren tengeti életét, ezzel szemben Gábiel egy kellemes házban élt egy patak mellett Cornwallban, és nem egy kolostorban. Isherwood sosem látta kiadósat enni, sosem látta mosolyogni, és sosem látta, hogy önfeledten megcsodálta volna egy nő fenekét. Sohasem vágyakozott értékes tárgyakra. Mindössze két játékszere volt, egy öreg MG sportkocsi és egy csónak, amelyet saját kezűleg hozott rendbe. Kedvenc operáit egy szörnyűséges hordozható CD-lejátszón hallgatta, amely tele volt festék- és lakkpöttyökkel. Pénzt csupán készletei feltöltésére adott ki. Több csúcstechnikás játékszer halmozott fel cornwalli műtermében, mint amennyi a Taté restaurátor osztályán volt található.

Gábiel igen keveset változott huszonöt év óta, amikor először találkoztak. Egy kicsit több lett a ránc a fürkésző szemek körül, és néhány font került fel szikár alakjára. Akkoriban szinte még gyerek volt, de hajába már akkor is ősz szálak vegyültek, mert ez a gyerek már férfimunkát végzett. - Julián Isherwood, bemutatom magának Gábielt - mondta akkor Shamron. - Biztosíthatom, hogy Gábiel roppant tehetséges ember.

Az angol bérnyilkos

1

Roppant tehetséges, ez tény, ám a fiatalembernek lyuk; voltak az életrajzában - például, hiányzott három év < után, hogy lediplomázott a tekintélyes jeruzsálemi Betsal'el művészeti főiskolán, és azelőtt, hogy munka állt gyakornokként Velencében a világhírű restaurát(Umberto Conti mellett. - Gábiel európai utazásoki töltötte az időt - közölte Shamron kurtán. Ez volt az uti só alkalom, amikor Gábiel európai kalandozása valaha szóba került. Julián Isherwood nem beszélt arról, hogy történt atyjával, ezzel szemben Gábiel sem beszélt arról mit végzett Ari Shamron, alias Rudolf Heller megbízását 1972 és 1975 között. Isherwood titokban ezt „elveszt éveknél” nevezte.

Isherwood zakója belső zsebéből egy csekket húzott ej - íme a részed a Vecellio eladásából. Százezer font.

Gábiel átvette a csekket, majd ugyanazzal a laza mozd lattal zsebre tette. Olyan keze volt, mint egy varázslónak, csekk az előző pillanatban még megvolt, a következőbe eltűnt.

- És mennyi volt a te részed?

- Megmondom, de előbb ígérd meg, hogy nem árulod az összeget ezeknek a dögkeselyűknek - mondta Ish(wood, és kezével körbement az étterem vendégein.

Gábiel nem válaszolt, amit Isherwood örök hallgatás tett vérszerződésként értelmezett.

- Egymillió.

- Dollárban?

- Fontban, barátom, jó öreg fontban.

- Ki volt a vevő?

- Egy igen rokonszenves galéria az amerikai Közép-Ny gáton. ízléses csomagolásban állítják ki, ezt garantálom. El

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

tudod képzelni? Tizenhatezerért vettem Hullbi egy poros galériában, merőben sugallatra - egy istenver isteni sugallatra -, hogy ez lehet, hogy ez a velencei S;

20 Dániel Silva

Salvatore templom oltárképének hiányzó része. És igazam volt! Ilyen húzás csak egyszer adatik meg az embernek a pályafutása alatt, legfeljebb kétszer, ha mázlista. Egészségedre!

Koccintottak, metszett üveg borospohár a porcelán teáscsészéhez. Ebben a pillanatban egy tömzsi kis ember, állt meg rózsaszín ingben és hozzá illő rózsaszín arccal, kissé zihálva az asztaluknál.

- Julié! - rikoltotta.

- Hello, Olivér.

- Azt tutogja az egész Duke Street, hogy egy milkót söpörtél be a Vecellióért.

- Hol a büdös francban hallottad ezt?

- Errefelé nincsenek titkok, kedvesem. Csak annyit mondd, hogy igaz, vagy mocskos, arcátlan hazugság: - A férfi csak most fordult oda Gábielhez, mintha csak most vette volna észre, és előre lendítette húsos mancsát, vaskos ujjai között arany dombornyomásos névjegyével. - Olivér Dimbleby. Dimbleby Művészeti Galéria.

Gábiel szó nélkül elvette a névjegyet.

- Miért nem iszol velünk egyet, Olivér? - kérdezte Isherwood.

Az asztal alatt Gábiel rátette a lábát Isherwood lábára, és keményen megnyomta.

- Nem tehetem, aranyom. Az a hosszú lábú szépség abban a boxban azt ígérte, hogy szégyentelen dolgokat tutog a fülembé, ha veszek neki még egy pohár pezsgőt.

- Istennek hála! - tört elő Isherwood összeszorított fogai közül.

Olivér Dimbleby elbillegett. Gábiel levette a lábát Isherwoodéról.

- Na ennyit a titkaidról.

- Döggeseled - ismételte meg Isherwood. - Most jól állok, de ha legközelebb buktázom, megint elkezdenek

Az angol bérnyíl 2

felettem körözni, várják, mikor múlok ki, hogy csontig pucoljanak.

- Akkor talán üdvös volna, ha ezúttal egy kicsit jobb vigyáznál a pénzedre.

-Attól félek, én már menthetetlen vagyok. Olyannyi] hogy már...

- Signoristen!

- ...a jövő héten utazom is Amsterdamba, hogy megmerek egy festményt. Egy triptichon központi része, állítólag ismeretlen festő műve, de nekem ismét van egy rem sugallatom. Szerintem ugyanis Rogier van der Weyd műhelyéből származik.

Sőt, erre hajlandó volnék nagy összegben is fogadni.

-A van der Weydeneket hírhedten nehéz hitelesíteni Csak néhány képet lehet egyértelműen neki tulajdonítani ráadásul sosem szignálta és datálta a képeit.

- Viszont ha az ő műhelyéből származik, ott lesznek rá, az ujjlenyomatai. És ha létezik valaki, aki ezeket megtalálja, az te vagy.

- Örömmel megnézem neked.

- Dolgozol most valamin?

- Épp most végeztem egy Modiglianival.

- Van egy munkám számodra.

- Miféle munka?

- Néhány napja hívott fel egy ügyvéd. Azt mondta, hogy az ügyfelének van egy képe, amelyet meg kéne tisztítani. Azt mondta, hogy az ügyfele azt akarja, hogy te csinálj meg a munkát, amiért bőkezűen fizetne.

- Hogy hívják az ügyfelet?

- Azt nem mondta.

- És mi volna a kép?

- Azt se mondta.

- Akkor mi volna a teendőm?

22 Dániel Silva

- Elmész a villába, elvégezd a munkát a képen. A tulajdonos pedig fizeti a szállodádat és a költségeidet.

- És hol?

- Zürichben.

Valami felillant Gábiel zöld szemében, talán egy emlék. Isherwood eközben lázasan húzogatta nem igazán megbízható memóriájának iratszekrény-fiókjait. Küldtem már korábban is Zürichbe Herr Heller megbízásából?

- Zürich gondot jelent?

- Nem. Nincs semmi gond. Mennyit fizetnek?

- Kétszer annyit, mint amennyit most kaptál tőlem -amennyiben azonnal belevágasz.

- Mondd a címet!

;

Gábielnek már nem volt ideje hazautazni Cornwallba a holmijáért, ezért ebéd után vásárolni indult. Az Oxford Streeten

vett két váltás ruhát és egy kis bőrtáskát. Ezután átsétált a Great Russell Streetre, és látogatást tett a tekintélyes L. Cornelissen & Son művészellátó üzletben. Egy Pénélope nevű szőke angyal segített összeállítani neki az utazókészletet festékekből, ecsetekből és oldószerekből. A nő ismerte a művésznévét, a férfi pedig szégyentelően flörtölt vele az olasz bevándorlóhoz illő kicsit akcentusos angolságával. Pénélope barna csomagolópapírba csomagolta a holmikat, majd átkötötte zsineggel. A férfi csókot lehelt az arcára. A nő haja kakaó- és tömjénillatot árasztott. Gábiel túlságosan is jól ismerte a terrorizmust és a biztonsági előírásokat, semhogy élvezhette volna a repülés előnyeit, ezért földalattival a Waterloo pályaudvarra ment, ahol még elérte a késő délutáni párizsi Eurostart. A Gare de l'Esten átszállt az éjszakai zürichi vonatra, és másnap reggel kilenckor már a Bahnhofstrassén ballagott.

Az angol bérgyilkos

1

Milyen kecsesen palástolja Zürich a gazdagságát, gc dolta. A világ aranyának és ezüstjének tetemes részét bankok pánccéltermeiben őrzik a talpa alatt, mégsem rr rednek visszataszító felhőkarcolók az ég felé, kijelölve pénzügyi negyed határait a pénzcsinálás beton-üveg emlé műveiként. Csak szolidan, diszkréten, fő a megtéveszti Mint a tisztességtelen nő, aki szemét lesütve rejtegeti sí gyenét. Ez Svájc.

Elérte a Paradeplatzot. A tér egyik oldalán állt a Crei Suiss székháza, a másikon a Union Bank of Switzerland Hirtelen felszálló galambraj szárnyacsattogása törte meL csendet. Gábiel átvágott az utcán. A Savoy Hotellel átellenben volt a taxiállomás. Beült egyik várakozó kocsiba, miután vetett egy pillantást rendszámtáblájára, s elraktározta a memóriájában. Megí ta a sofőrnek a villa címét, miközben igyekezett elrejtí berlini kiejtését, amit anyjától örökölt. Miközben áthajtottak a folyó felett, a taxis bekapcsolt; rádiót. Éppen híreket mondtak. Gábiel a fülét hegyez igyekezett megérteni a Zürídütschöt. Feladta, és inkább előtte álló feladatra összpontosított. Vannak sokan méj művészvilágban is, akik szerint a restaurálás unalmas mi ka, Gábiel azonban minden feladatot kalandnak tekintte lehetőségnek arra, hogy a tükör túloldalára lépve e másik korba és helyre kerüljön. Egy olyan helyre, aho siker vagy a kudarc saját tehetségén és idegein múlik, semmi másan.

Kíváncsi volt, vajon mi várja. Az a tény, hogy a tul donos kifejezetten őt kérte, arra utalt, hogy a mű szű bizonyosan egy régi mester alkotása. Azt is jogos feltételezhette, hogy a festmény meglehetősen piszkos sérült. A megrendelő biztosan nem vállalta volna tetemes költségeket, hogy őt hívja, ha a képet csak át k lakkozni.

24

Dániel Silva

Ennek fényében akkor mennyi időt kell itt töltenie? Hat hetet? Hat hónapot? Ezt nehéz megmondani. Nincs két egyforma restaurátor-munka, rengeteg függ a festmény állapotától. Isherwood Vecellióját egy évbe telt rendbe hozni, bár a munka kellős közepén rövid pihenőt kellett tartania, Ari Shamronnak köszönhetően.

!

A Rosenbühlweg keskeny utca volt, épp csak annyira széles, hogy két autó elférjen egymás mellett, és meredeken emelkedett Zürichberg oldalában. A villák régiek és nagyok voltak, szorosan összebújva. Stukkós falak, cseréptetők, apró, rendezett kertek. Kivéve egyet, amely előtt a taxi megállt.

A villa, ellentétben szomszédaival, a telek felső részében állt, méterekkel távolabb az utcától. A területet magas fémkerítés vette körül, mint egy börtöncella rácsai. A járdáról nyílt a biztonsági kapu, amelyet kamerával is felszereltek. A kapu mögött lépcső vezetett a villához, a melankolikus szürke terméskő építmény bejárati oszlopcsarnoka felett két torony állt.

A taxi elhajtott. A ház alatt látszott Zürich belvárosa és a tó. A túlpárt felhőbe burkolózott. Gábiel jól emlékezett rá, hogy tiszta időben látni lehetett az Alpokat, Most azonban a hegyeket is felhő borította.

A kapu mellett téglafal emelkedett, rajta a kaputelefonnal. Gábiel leemelte a kagylót, hallotta, hogy kicseng, várt. Semmi. Visszatette a kagylót, majd ismét leemelte. Megint csak semmi.

Elővette az ügyvéd faxát, amelyet Julián Isherwood adott át neki Londonban. Pontosan reggel 9-re várják. Csengessen be, be fogják kísérni. Gábiel az órájára pillantott. Kilenc múlt három perccel. Miközben visszatette a papírt a zsebébe, eleredt az eső. Körülnézett: nem látott kávéházat,

Az angol bérgyilkos

í

ahová beülhetett volna, sem parkot vagy teret, ahol véd met találhatna az eső elől. Csak a lakók örökölt gazda; gának sivataga. Ha viszont túl sokáig ácsorog a járdás valószínűleg előállítják csavargását.

Elővette mobiltelefonját, és Isherwoodot hívta. Valós nüleg még úton van a galériája felé. Miközben a kapcsolat várt, maga elé képzelte Isherwoodot, ahogy új Jaguarján volánja fölé hajol, és úgy araszol keresztül a Piccadilli mintha egy olajszállító tankhajóval manőverezne a vihai tengeren.

- Bocs, de attól tartok, változott a terv. A fickónak, a vei találkoznod kellett volna, váratlanul el kellett utazn Valami sürgős üzleti ügyben, vagy ilyesmi. Meglehető s titokzatos volt. Tudod, milyenek a svájciak, barátom.

- Akkor most mit kell tennem?

- Megkaptam tőle a kapu és a ház bejáratának biztons; kódját. Szóval menj be, aztán a hallban az asztalon k lennie egy levélnek, amelyben le van írva, hol a kép, hogy hol foglaltak neked szállást.

- Elég szokatlan eljárás, nem gondolod?

- Tekintsd magad szerencsésnek. Úgy tűnik, néhány i pig a tied a ház, és nem kell attól tartanod, hogy a hát mögött állva figyelik, míg dolgozol.

- Lehet, hogy igazad van.
- Akkor mondom a kódokat. Van nálad toll meg pap Elég hosszúak.
- Mond csak nyugodtan, Julián. Zuhog az eső, már így bőrig áztam.
- Hát persze, a te kis társasági trükkjeid. Volt egy Iá egyszer a galériában, aki ugyanilyen számszeni volt. Isherwood lediktálta a két számot, mindkettő nyolcjeg volt, majd bontotta a vonalat. Gábríel leemelte a kagyló kaputelefonon, és beütögette a számokat. Megszólalt a to regő hang, lenyomta a kilincset és belépett a kapun.

26

Dániel Silva

bejárati ajtónál elismételte a dolgot, s egy pillanattal később már bent állt a félhomályos hallban, és a villanykapcsoló után tapogatott. A boríték ott hevert egy nagy üvegtáblán a faragott antik asztalon a lépcső lábánál. Signor Delvecchióknak volt címezve, ez volt Gábríel művészneve. Kivette, mutatójával föltépte. Egyszerű, galambszürke merített papír fejléc nélkül. Kiírt, nett kézírás, aláírás nélkül. Gábríel az orrához emelte. Nem volt illatosítva. Olvasni kezdte. A festmény a nappaliban függ a falon, egy Raffaello, a Fiatal férfi arcképe. Szállást a Dolder Grand Hotelben foglaltak neki, körülbelül egy mérföldre innen, a Zürichberg túloldalán. Ennivalót a hűtőben talál. A tulajdonos már másnap visszatér Zürichbe. És nagyra értékelné, ha Signor Delvecchio késlekedés nélkül munkához látna.

Gábríel a zsebébe csúsztatta a levelet. Tehát egy Raffaello. Ez lesz a második, amit csinál. Öt éve restaurált egy kis vallásos képet, egy Madonnát a gyermek Jézussal, amely a híres Leonar do-kép után készült. Gábríel már érezte a kellemes bizsergést az ujjában. Csodálatos lehetőség. Örült, hogy vállalta a munkát, még ha kissé szokatlanok is voltak a körülmények.

Belépett a hallból a tágas nappaliba. Sötét volt, nem égett a villany, a nehéz függönyök be voltak húzva. A sötétség ellenére érzékelte a közép-európai arisztokratikus légkört.

Tett néhány lépést előre. A talpa alatt tocsogott a szőnyeg. A levegőben sós, rozsdás szag terjengett. Gábríel már találkozott ezzel a szaggal. Lehajolt, és ujjával megérintette a szőnyeget, majd a szeméhez emelte. Vérben állt.

A keleti szőnyeg fakó volt és nagyon öreg, akárcsak a halott férfi, aki a közepén hevert. Arcra borulva feküdt, és halálában előre nyújtotta a jobb kezét. Kétsoros sötétlők

Az angol bérnyíl

2

blézert viselt, amelynek a hordástól kifényesedett a hál és hozzá szürke flanel nadrágot. A lábán barna hasított b cipő.

Az egyiknek, a jobbnak, meg volt vastagítva a talpa a sarka. A nadrág szára felcsúszott a lába szárán. A bő döbbenetesen fehér volt, mint a kifőzött csont. A zokn más-más színűek voltak.

Gábríel olyan természetességgel ereszkedett négyke lábra, mint aki megszokta a halált. A halott apró ember] volt; legfeljebb százötven centi, semmivel sem több. A fe oldalra fordult, a bal profilját mutatta. Gábríel a vér ellen re is jól megfigyelhette a szögletes állkapcsot és a fino metszésű pofacsontot. A haja sűrű volt és hófehér. Új tűnt, hogy a férfival egyetlen lövés végzett, a bal szeméb és a lövedék a koponya hátsó falán át távozott. A kiment nyílásból ítélve viszonylag nagy kaliberű pisztoly leheteti gyilkos fegyver. Gábríel felpillantott, és látta, hogy a löv dék összetörte a nagy kandalló felett lógó tükröt. Gyanít ta, hogy az öregember már jó néhány órája halott.

Először arra gondolt, szólnia kellene a rendőrségnek, (aztán elképzelte a helyzetet a saját szemszögéből. Idegi egy luxusvillában, egy átlótt szemű halott társaságában, l a legkevesebb, hogy bevinnék kihallgatásra. Gábríel e nem engedhette meg magának.

Főlegyen esedett, és tekintetét a halotról a Raffaello fe fordította. Döbbenetes kép volt: szép, fiatal férfi félprofilb(érzéki megvilágításban. Gábríel úgy saccolta, hogy akk< készülhetett, amikor Raffaello még Firenzében élt és dolg zott, valamikor 1504 és 1508 között. Kár, hogy ez történt; öreggel; élmény lett volna helyrehozni egy ilyen képet.

Visszament a hallba, megállt és lenézett a padlóra. Vén lábnyomai ott voltak a márványpadlón. Ezzel nem tehete semmit. Arra képezték ki, hogy ilyen helyzetben gyorsí távozzon, és ne törődjön a nyomokkal. Magához vet bőrdíjait, kinyitotta az ajtót és kilépett. Most m;

28

Dániel Silva

szabályo san zuhogott, mire leért a lépcső aljába, már nem maradtak utána véres lábnyomok.

Gyors léptekkel elindult, míg egy kis térhez nem ért: a Krahbühlstrasséhez. A 6-os villamos éppen lefelé kanyargott a lejtőről. Sietve elindult a megálló felé, gyorsan lépkedett, de nem futott, majd jegy nélkül felugrott a kocsiba.

A villamos meglódult. Gábríel leült, és jobbjára pillantott. A villamos falára lemoshatatlan fekete filctollal egy horogkeresztet rajzoltak egy Dávid-csillagra. Alatta két szó állt: JUDEN SCHEISS. Szaros zsidók.

!

A villamos egyenesen elvitte a Hauptbahnhofhoz. A pályaudvaron az aluljáróban egy üzletben vásárolt magának egy méregdrága Bally márkájú cipőt. Fent az indulási csarnokban megnézte a menetrendet. Negyedóra múlva indult egy vonat Münchenbe. Münchenből az esti járatral eljut Londonba, ahol egyenesen Isherwood dél-kensingtoni házához megy, és megfojtja.

Vett egy jegyet az első osztályra, majd kiment a toalettre. Az egyik fülkében lecserélte papucscipőjét az újra. Kifelé menet a régi cipőt egy szemetesbe ejtette, majd papírtörölközőt tömködött rá.

Mire a peronhoz ért, a vonat indulni készült. Felszállt a második kocsiba, és elindult a folyosón a fülkéje felé. Üres volt.

Egy pillanattal később, amint a vonat elindult, Gábrriel behunyta a szemét, de csak a halott embert látta maga előtt a Raffaello alatt, majd a két szót a villamos falára firkálva: JUDEN SCHEISS.

A vonat hirtelen csikorogva megállt. Még mindig a csarnokban voltak. Odakint a folyosón Gábrriel fürge lépteket halott. A következő pillanatban olyan csattanással tépték fel a fülkéje ajtaját, mintha bomba robbant volna, és két rendőr nyomult be rajta.

2

!

Vitoria, Spanyolország

Hatszáz mérföldre nyugatra, a baszkföldi Vitoria ván sában egy angol úr ült a Plaza de Espana hűs árnyékába s kávéját szűrte egy kellemes kávéház árkádjai alatt. Bár nem volt tudatában a Zürichben történeteknek, ez hamarosan megváltoztatja majd rendezett életét. Egy löre azonban figyelmét a tér túloldalán lévő bank b< járatára összpontosította.

Rendelt egy újabb café con lechét, és cigarettára gyújtót. Széles karimájú kalapot viselt és napszemüveget. A lán olyan egészséges ezüstösen csillogott, ahogy a kora öszülő férfiaké szokott. Homokkő színű puplin öltöj tökéletesen illett Vitoria épületeinek többségéhez, ij kameleonszerűen bele tudott olvadni a környezetbe, külső szemlélő számára úgy tűnhetett, hogy teljesen lekö az El País és az El Mundo reggeli kiadása. Nos, a küls szemlélő súlyosan téved.

A sárga falon fenyegetően virított egy graffiti: Turisl vigyázz! Már nem vagy Spanyolországban! Ez már Baszk föld! Az angol ennek ellenére nem érezte fenyegetve m; gát. Ha mégis a szeparatisták célpontjává válna, úgy vélt* képes lesz vigyázni magára.

A tekintete a bank ajtaján nyugodott. Néhány perc, é Felipe Navarra pénztáros megkezdí rendes ebédszüneté

Munkatársai természetesen azt hiszik, hogy hazameg

Dániel Silva

Il ;i feleségéhez. A felesége pedig azt találkozára megy szeparatista tár-in Navarra az (ívaros egyik bérháza lili- la Virgen H lánca közelében, ahol fekete hajú Amaiával fog m luritn, hogy már közel egy

Il a bank ajtaján és

miiek fémpénzt ha-

i is/.tását, sőt a

nlan. A zsúfolt

M a tömegben.

i Pontosan

Ílkmkpénz-i l'.is/k Haza in csak ETA-n ilalakm Navarra alvó <•! HI, hétköznapi munkája aliala sem ismert parancsnoktól kapta. i a parancsol kapta, hogy ölje meg a Guardia Civil egyik fiatal tisztjét. IVchjére az áldozat apja sikeres bortenneUJ volt, akinek bőven volt pénze finanszírozni a kiterjedt kutatást fia gyilkosa után. E pénz egy része már az angol svájci bankszámláján volt.

Az európai terrorelhárító szakemberek az ETA-t olyan szervezetnek tartották, amely kiképzés és szervezeti fegyelem szempontjából megközelítette az ír Köztársasági Hadsereget, azt a szervezetet, amelyet az angol a múltból jól ismert. De az angol eddigi megfigyelése szerint Navarra meglehetősen óvatlan volt. Mindig egyenesen a szeretője lakására ment, ügyet sem vetett a biztonsági előírásokra, nem figyelte, követi-e valaki. Csoda, hogy sikerült megölnie azt a tisztet, és el is tudott menekülni. Az angol úgy

Az angol bérnyilkos

3

vélte, nagy szívességet tesz az ETA-nak, hogy kiiktat el ilyen alkalmatlan ügynököt.

Navarra belépett a házba. Az angol átsétált az utca ti oldalán lévő pékséghez, megevett két süteményt és me ivott egy újabb tejeskávét. Nem szeretett üres gyomorral dolgozni. Az órájára pillantott, Navarra már bő hús pe ce bent volt, ennyi idő bőven elég a szexuális előjátékhoz.

Átballagott a kihalt utcán, s közben mosolygott. Ari gondolt, ha most felhívná Navarra feleségét, a temper mentumos, vörös hajú baszk nő valószínűleg elvégezné h lyette a munkát. Ez azonban szigorúan véve a szerződi felrúgását jelentené. Ráadásul szívesen csinálta, mert sz rette a munkáját.

Belépett a sötét, hűvös lépcsőházba, ahol a kapuval szer ben ki lehetett jutni az árnyas udvarra. A kapualjban a jot oldali falon sorakoztak a postaládák. Az angol szapoi léptekkel felment a lépcsőn a negyedik emeletre, a lár lakásának ajtajához.

A tévé be volt kapcsolva; valami buta vetélkedőt sugá zott az Antena 3. A hangok elfedték azt a minimális zaj amit az angol ütött, miközben megbirkózott a zárra. Belépett, becsukta az ajtót és ráfordította a zárat. Majd hálószoa elé indult. Navarra az ágy végén ült. A nő előtte térdelt a padló; feje ritmikusan mozgott a férfi lábai között. Navarra a i\ haját markolta, szemét csukva tartotta, tehát nem vehete tudomást az angol jelenlétéről. Az angol nem értette, mié kell vetélkedőt nézni szeretkezés közben. ízlések és pi fonok, gondolta.

Az angol három öles lépéssel átvágott a szobán, lépteine zaját elnyomta a televízió. A kés a markába csusszant í alkarjára erősített tokból. Katonai fegyver volt, fogazó éllel, bőrrel borított markolattal. Úgy tartotta, ahogy a

egykori ezredének támaszpontján tanították, a középangliai mocsárvidéken.

Az ember természetes ösztöne azt súgja, hogy hátulról szúrjon, hogy gyilkos és áldozata ne kerüljön szemtől szembe egymással, ám az angolt arra képezték ki, hogy előlről szúrjon. Így ugyan elvész a meglepetés ereje, de az angol a szokások rabja volt, szeretett mindent előírásosan csinálni.

Előrelépett, ott állt pontosan a lány háta mögött, akinek hosszú haja blúzának V-alakú hátkivágásába omlott. Az angol tekintete követte a lány gerincének vonalát karcsú derekáig, kerek, gyerekszülésre alkalmas csípőjéig és telt fenekéig. Navarra hirtelen kinyitotta a szemét. Vadul próbálta ellökni maga elől a lányt, de ezt elvégezte helyette a gyilkos, aki belemarkolt a lány hajába, és a szoba másik végébe lódította. A nő végigcsúszott a padlón, és közben felborította az állólámpát.

Navarra előzben egy pillanatra sem vette le a tekintetét támadójáról, keze azonban hátracsúszott a párna felé. Ezek szerint volt fegyvere is. Az angol előrelépett, bal kezével megragadta a baszk torkát és szinte törésig összeszorította a gégéjét. Ezután a férfit az ágy sarkába lökte és fél térddel a hasába térdelt. Navarra vergődött, próbált levegőhöz jutni, arcán eközben a pánik és a teljes megadás keveréke tükröződött.

Az angol benyomta kését a baszk bordái alá a puha szövetbe, és a kés hegyét felfelé, a szív irányába fordította. A férfi szeme kidülledt, a teste megfeszült, majd elernyedett. A vér lüktetve folyt végig a kés pengéjén.

Az angol kihúzta a kést a halott mellkasából, és fölállt. Közben a lány is talpra vergődött. Odalépett az angolhoz, és pofon vágta.

- Mit képzelsz, ki magad?

Az angol bérgyilkos 3

Az angol nem tudta mire vélni a nő viselkedését. Egyrészt: rezzenéstelen tekintettel végignézte a szeretője meggyi kolását, másrészt mintha arra lett volna dühös, hogy összevérezik a lakását.

A nő ismét arcul ütötte. - Aragónnak dolgozom, majdióta! Hónapokat öltem Navarrába. Néhány nap múlva akartuk lekapcsolni a csoportjával együtt. Ki küldte meg? Aragón biztos nem. Megmondta volna.

A nő dühösen kihúzta magát, várta a választ, miközben láthatóan nem feszélyeztette a meztelensége.

- Castillónak dolgozom - mondta a férfi nyugodtan, töltőletes spanyolsággal. Nem ismert ugyan senkit, akit Casti lónak hívtak volna - de ez a név jutott először eszébe. Valahol nyilván látta. Igen, megvan. A szemközti pékség felett.

- Ki ez a Castillo? - kérdezte a nő.

- Az az ember, akinek dolgozom.

- És Castillo Aragónnak dolgozik?

- Honnan tudjam? Talán hívja föl Aragón. Ő felhívja Castillót, és elrendezik a dolgot.

- Rendben.

- Használja csak nyugodtan a telefont.

- Használom is, maga barom!

- Maradjon csendben, különben szétkürtöli a házba, hogy épp most öltünk meg egy embert.

A nő összefonta a karját a mellei előtt, mintha csak moit tudatosult volna benne, hogy nincs rajta ruha. - Hog hívják magát?

- Nem mondom meg magának a nevem.

- És miért nem?

- Honnan tudjam, hogy tényleg Aragónnak dolgozik-t Lehet, hogy a szeretőjének dolgozik. Lehet, hogy maga is csoport tagja. Aztán nem is Aragón hívja fel, hanem barátait, akik idejönnek és megölnék.

34 Dániel Silva

Felemelte a kést, ujjait végighúzta a véres pengén. A nő összevonta a szemöldökét. - Eszébe ne jusson próbálkozni, idióta!

- Hívja fel Aragón! Akkor majd megmondom a nevem.

- Nagy bajba kerül.

- Maga csak hívja a telefonhoz Aragón, a többi majd én elintézem.

A lány leült az ágy szélére, felkapta a kagylót, és vadul nyomogatni kezdte a gombokat. Az angol odalépett és ujjával lenyomta a villát.

- Most mit csinál? Hogy hívják magát?

Az angol villámgyors mozdulattal elvágta a lány nyakát, majd hátralépett a geizírként kilövellő vér elől. Aztán letérdelt, és a nő arcát fürkészte, ahogy a tekintetéből kihuny az élet. Ezután lehajolt és a lány fülébe súgta a nevét.

!

Az angol az út hátralévő részét a volán mögött töltötte; az autóúton Vitoriából Barcelonába hajtott, majd a tengerparti sztrádán Marseille-be. Késő este ráhajtott a Korzikába induló kompra.

Úgy volt öltözve, ahogy a korzikai férfiak: bő vászonnadrágot, poros szandált és vastag szvettet viselt a kora őszi csípős hideg miatt. Sötétbarna haját rövidre nyíratta. A puplin öltöny és a széles karimájú kalap, amelyet Vito-riában viselt, immár egy bordeaux-i útmenti kávézó szeméttartójában hevert. Az őszi parókát a kocsi ből egy szakadékba hajította. A kocsit, amelyet Dávid Mandelson nevére, sok álnévnek egyikére bérelt, visszavitte a kölcsönzőbe.

Lement a kabinjába. Egyszemélyes kabin volt, zuhanyzóval és vécével. Készt az ágyon hagyta, amikor felment a

fedélzetre. A kompon alig voltak, csak néhányan álltak a büfénél. Kimerítette a hosszú autózás, de a szigorú

Az angol bérnyilkos

3

fejelem nem hagyta, hogy úgy térjen nyugalomra, hogy előbb ne vegye alaposan szemügyre útjait.

Végigsétált a fedélzeten, nem látott semmi különösét, büféhez ment, rendelt magának fél liter vörösbort és b szédbe elegyedett egy korzikai férfival, akit Marteónak hí tak. Matteo a sziget északnyugati részén lakott, ahol i angol is, csak két völgygel délebbre, közvetlenül a Mon d'Oro lábánál. Matteo húsz éve járt utoljára az angol v(gyében. De az élet ritmusa Korzikán már csak ilyen lassú

Beszélgésük során szóba került az a gyűjtögetés es is, amely az előző évi száraz időszakban az angol völgyébi nagy pusztítás végzett. - Rájöttek, ki volt a tettes? kérdezte Matteo, miközben telitöltötte a poharát az ang borából. Amikor az angol azt mondta, hogy a hatóságok; FLNC szeparatistáit gyanítják az ügy mögött, a korzik rágyújtott egy cigarettára és a füstöt a mennyezet felé fűjt - Forrófejű fiatalok! - mordult fel, az angol pedig lassí bólogatott.

Az angol egy órával később jó éjt kívánt Matteónak, i lement a kabinjába. Bőrdíjében ott volt egy kistrádi Meghallgatta a marseille-i adó éjféli híreit. A helyi hínt után ismertették a külföldi híreket. A nyugati parton ism összetűzésre került sor a palesztinok és az izraeli hadsén között. Spanyolországban holtan találták egy vitori lakásban a baszk terrorista csoport, az ETA két isme tagját. Svájcban pedig egy tekintélyes bankárt, Augu Rolfét holtan találták Zürich előkelő negyedében lévő házában. A gyilkosság kapcsán egy férfit őrizetbe vette Az angol kikapcsolta a rádiót, szemét lehunyta, és azonn elaludt.

í

3

Zürich

A városi rendőrség központja Zürichben pár száz méterre volt a pályaudvartól, a Zeughausstrassén a füstszürke Sihl folyó és a pályaudvar közé ékelve. Gábrielt keresztülvezették a kikövezett udvaron az alumínium-üveg épületszárnyba, ahol a gyilkossági csoport központja volt. Ott egy ablaktalan kihallgató helyiségbe vitték, melynek berendezése egy fenyőasztal és három össze nem illő szék volt. Poggyászát elkobozták, festékeivel, ecsetjeivel és oldószerével egyetemben. Akárcsak tárcáját, útlevét és mobiltelefonját is. De elvették még a karórát is. Feltételezte, hogy azt remélik, ettől majd össze fog zavarodni. Ő azonban tisztában volt azzal, hogy sokkal többet tud a kihallgatósi technikákról, mint a zürichi rendőrök.

Háromszor hallgatta ki három különböző nyomozó: először, igen röviden, a pályaudvaron, mielőtt őrizetbe vették, kétszer pedig ebben a szobában. Öltöztetik és koruk alapján úgy ítélte, hogy kihallgatóinak rangja fokozatosan nőtt. Nyílt az ajtó, most egy újabb nyomozó lépett be egyedül a helyiségbe. Tweed felöltöt viselt, nyakkendő viszont nem volt rajta. Baer főörzsőrmesterként mutatkozott be. Leült Gábrillel szemben, kirakott az asztalra egy aktát, és úgy meredt rá, mintha sakktábla volna, ő pedig a soron következő lépést fontolgatná.

Az angol bérnyilkos

3

- Mondja a nevét! - bukott ki belőle angolul.
- Nem változott azóta, hogy legutóbb kérdezték.
- Mondja a nevét!
- Mario Delvecchióknak hívnak.
- Hol lakik?
- Port Navasban, Comwallban.
- Angliában?
- Igen.
- Ön olasz, de Angliában él?
- Amikor utoljára tájékoztam a kérdésről, ez még ne számított bűnnek.
- Nem is mondta senki, hogy bűn volna, csupán érdeke És mit csinál Port Navasban?
- Már közöltem az első három nyomozóval, aki kihallg tott.
- Tudom.
- Restaurátor vagyok.
- És mit keres Zürichben?
- Megbíztak egy festmény megtisztításával.
- A zürichbergi villában? -Igen.
- Ki kérte fel a munkára? Tisztítás, ugye ezt a szót haí náltá? Különös szó: tisztítás. Az ember általában ruhát va; ilyesmit tisztít, de nem festményt. Általánosan elfogad ez a kifejezés a szakmájában?
- Igen - felelte Gábiel, és a nyomozó láthatóan csalódé volt, hogy nem bocsátkozott részletekbe.
- Ki kérte föl?
- Nem tudom.
- Mit akar ezzel mondani?
- Azt, hogy nem mondták meg. A megbízásról egy züric ügyvéd és egy londoni műkereskedő tárgyalt.
- Ja igen, Július Isherwood.

- Julián.

38

Dániel Silva

A papírmunka iránt roppant nagy tiszteletet mutató nyomozó germán precizitással kisatírozta az aktából a pontatlan adatot, és beírta a pontosat. Amikor végzett, győzedelmes arccal nézett fel, mint aki tapsra vár. - Folytassa!

- Egyszerűen csak közölték, menjek a villához, ahol már várnak és bekísérnek.

- Ki várja?

- Nem mondták meg.

Isherwood faxa is ott volt az aktában. A detektív fölvette olvasószemüvegét, és a faxot a fény felé tartva olvasni kezdte.

Közben mozgott a szája. - Mikor érkezett Zürichbe?

- Magánál van a vonatjegyem. Pontosan tudja, hogy ma reggel érkeztem.

A nyomozó vágott egy grimaszt, ami azt sugallta, nem szereti, ha a gyanúsított mondja meg, mit tud és mit nem.

- Hova ment, miután megérkezett?

- Egyenesen a villához.

- Nem a szállodába?

- Nem, ugyanis nem tudtam, hol foglaltak szállást.

- És hol tervezte, hogy tartózkodni fog?

- Ahogy azt a számomra a villában hagyott levélben is láthatja, a Dolder Grand Hotelban foglaltak számomra szobát.

Baer figyelmen kívül hagyta az újabb kioktatást, és folytatta.

- Mivel ment a pályaudvarról a villához?

- Taxival.

- Mennyit fizetett?

- Körülbelül tizenöt frankot.

- Mikor érkezett a villához?

- Két perccel kilenc után.

- Honnan tudja ilyen pontosan?

- Vessen egy pillantást Julián Isherwood faxára. Az áll

Az angol bérnyilkos

3

enne, hogy pontban kilenckor kell érkeznem. Nem szólok senkinek a megbeszélte találkozóról, főtörzsőrmester úr. A nyomozó elismerően mosolygott. Maga is pont ember lévén nagyra értékelte a pontosságot és a részletes figyelmet, még ha ezt egy gyilkossággal gyanúsított személynél tapasztalta is.

- És amikor a villához érkezett? -Becszengettem a kaputelefonon, de nem felelt senki]

Erre felhívtam Mr. Isherwoodot Londonban, aki közölte, hogy a megbízómat váratlanul elhívták a városból?

- Azt mondta, hogy "elhívták a városból".

- Valami ilyesmit.

- Ez a Mr. Isherwood adta meg önnek a kódokat? -Igen.

- És neki ki mondta meg a kódokat?

- Nem tudom. Gondolom, a megbízóm ügyvédje.

- Leírta a kódokat? -Nem.

- Miért nem?

- Felesleges volt.

- Hogyhogy?

- Megjegyeztem őket.

- Valóban? Akkor önnek figyelemreméltóan jó a memóriája, signor Delvecchio.

!

A nyomozó negyedórára kiment a helyiségből. Amik visszatért, egy csésze kávé volt nála. Gábielnek természetesen senki nem hozott. Leült, és ott folytatta, ahol abbahagyta.

-Számomra kicsit különös ez a megoldás, signor Di Vecchio. Gyakran előfordul az ön praxisában, hogy cs; akkor tudja meg, milyen művet kell helyrehozni, miután megérkezik?

- Korántsem. Inkább azt mondanám, hogy szokatlan.

40

Dániel Silva

- Értem. - A nyomozó hátradőlt, összekulcsolta a karját a mellén, mintha Gábiel válasza felért volna egy aláírással ellátott beismeréssel. - Az is megszokott dolog, hogy nem mondják meg önnek a festmény tulajdonosának a nevét?

- Ilyesmire van példa.

- Rolfé. A nyomozó úgy nézett Gábielre, mintha azt várná, hogy a név reakciót vált ki belőle. Tévedett. - A festmény tulajdonosa August Rolfé. Ő az ember, akit megölt a villában.

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

- Nem ölt meg senkit, és ezt maga is pontosan tudja. Jóval azelőtt ölték meg, hogy Zürichbe érkeztem volna. Én még a vonaton ültem, amikor megölték. A vonaton pedig legalább száz ember látott.

Gáriel érvei láthatóan nem hatották meg a nyomozót. Belekortyolt a kávéjába és nyugodt hangon folytatta:

- Akkor most azt mesélje el, mi történt, miután bejutott a házba.

Gáriel monoton hangon elsorolta a történeteket: ahogy a sötét hallban a villanykapcsolót kereste, amikor megtalálta a kristályüveg táblán a levelet, majd a furcsa szagot is megemlítette, amelyet a nappaliba lépve érzett, mielőtt felfedezte a tetemet.

- Látta a festményt?

- Igen.

- Mielőtt felfedezte volna a tetemet, vagy utána?

- Utána.

- És mennyi ideig nézegette?

- Nem tudom. Talán egy percig.

- Felfedez egy holttestet, de leáll egy képet nézni. - A nyomozó láthatóan nem tudott mit kezdeni az információval.

- Meséljen nekem erről a festőről - a papírjaiba pillantott -, Raffaellóról. Félek, nem nagyon ismerem a művészetet.

Gáriel legszívesebben azt felelte volna neki, hogy hazudik, de végül mégis belement a játékba. Jó negyedórás

Az angol bérnyíl

1

kiselőadást rögtönzött Raffaello életéről és munkásságáról: a tanulóéveiről, az őt ért hatásokról, a technikai újításairól, és végül műveinek fontosságáról. Mire végre rendőrként megvert emberként meredt üres kávéscsészéjébe

- Folytassam?

- Nem, köszönöm. Nagyon tanulságos volt. De ha nem i ölte meg August Rolfét, miért ment el úgy a villából, ha nem telefonált a rendőrségre? Miért próbált meg elmerülni Zürichből?

- Tudtam, hogy a körülmények gyanúsak lehetnek, pánikba estem.

A detektív ajkát biggyesztve mérte végig, mint aki ne hiszi el, hogy Mario Delvecchio hajlamos volna a pánik - Hogy jutott le a Zürichbergről a főpályaudvarra?

- Villamossal.

Baer alaposan átnézte a Gárieltől lefoglalt tárgyak 1 táját. - Nem látok villamosjegyet a holmijai között. Gönc lóm, vásárolt jegyet, mielőtt felszállt volna a villamosra.

Gáriel megrázta a fejét: beismerte bűnösségét. Baer f vonta a szemöldökét. A tény, hogy Gáriel jegy nélkül szállt fel a villamosra, ugyanolyan elképesztőnek tűnt s; mára, mint a vád, hogy fejbőlött egy öregembert.

- Ez súlyos vétség, signor Delvecchio! Attól tartok, c nek ötven frank büntetést kell fizetnie!

- Öszintén sajnálom.

- Járt már korábban is Zürichben?

- Soha.

- Akkor honnan tudta, hogyan jut el a pályaudvarra?

- Szerintem csak kikövetkeztettem. Abba az irányba t tott, ezért felszálltam rá.

- Áruljon el még valamit, signor Delvecchio. Vásár valamit zürichi tartózkodása alatt?

- Hogy vásároltam-e?

- Vett valamit? Járt üzletben?

42

Daniel Silva

- Vettem egy cipőt.

- És miért?

- Mert miközben a villa kapujában álltam, szétázott a cipőm.

- Ön pánikba esik, nem mer szólni a rendőröknek, el akar menekülni Zürichből, de arra van ideje, hogy vegyen magának egy cipőt, mert a régi szétázott?

- Igen. A nyomozó hátrahajolt a székében és megkopogtatta az ajtót. Az kinyílt, megjelent egy kar, benne egy nejlonzsák Gáriel cipőjével.

- Ezt a főpályaudvar végében találtuk egy szemetesben. Gyanítom, hogy az öné. Valamint azt is gyanítom, hogy pontosan beleillik azokba a véres lábnyomokba, amelyeket a villa halljában találtunk a padlón.

- Már elismertem, hogy jártam ott. A lábnyomok, még ha meg is egyeznek a cipővel, nem bizonyítanak semmit.

- Meglehetősen jó állapotban van ez a cipő, hogy csak úgy kidobja egy pályaudvari végében. És láthatólag nem is ázott szét. - Gárielre pillantott, és elmosolyodott. - Igaz, azt hallottam, hogy a pánikra hajlamos embereknek gyakorta érzékeny a lába.

!

Három óra tel el, mire Baer újból visszatért a kihallgató helyiségbe. Ezúttal nem volt egyedül. Gáriel számára egyértelmű volt, hogy az új embernek magasabb volt a rangja. Az is nyilvánvaló volt, hogy nem szimpla nyomozó a zürichi gyilkossági csoportnál. Mindezt Baer apró gesztusai árulták el; ahogy összekoccintotta a sarkát, mint egy főpincér, amikor hellyel kínálta a másikat, majd miután az leült, tisztelettudóan hátra lépett a falhoz.

A férfi Peterson néven mutatkozott be. Se a keresztnévét, se a beosztását nem említette. Makulátlan, frissen vasalt

Az angol bérnyíl 4

sötétzürke öltönyt és bankárhoz illő nyakkendőt vise iövidre nyírt haja szinte teljesen ősz volt. Kezei, amelyek összekulcsolva maga előtt tartott az asztalon, akár egy zo goristáé is lehettek. Bal csuklóján vaskos ezüst óra vo természetesen svájci gyártmány, sötétkék számlapja ar italt, hogy a szerkezet elviseli a mélyvízi nyomást is. Ej darabig csak fürkészte Gábrielt merev tekintettel.

?Az ajtók biztonsági kódját hova írta le? - kérdez szinte tökéletes brit akcentussal.

Sehová, amint azt már Baer főtörzsörmeisterrel közöltem.

- Tudom, mit mondott Baer főtörzsörmeisternek. - A fői tekintete hirtelen életre kelt. - Azért kérdezem, mert én szeretném hallani. Nos, hova írta le?

-A kódokat telefonon közölte velem Mr. Isherwoc Londonból, a segítségükkel tudtam bejutni a villa kertj nek kapuján és a ház ajtaján.

- Megjegyezte őket?

- Igen.

- Akkor ismétlje el nekem őket most!

Gábiel nyugodtan elismételte a számokat. Petersc Baerre pillantott, aki bólintott.

- Önnek igen jó a memóriája, signor Delvecchio. Ezután átváltott angolról németre. Gábiel értetlen arcal nézte, mint aki nem érti. A kihallgatás ismét angoli folytatódott.

- Nem beszél németül, signor Delvecchio?

- Nem.

- A taxis szerint, aki a Bahnhofstrasséről a zürichberj villához vitte, ön kiválóan beszél németül.

- Az, hogy az ember tud néhány szót németül, egész má mintha ténylegesen beszélnie kell németül.

A taxis szerint ön gyors és magabiztos, ráadásul hangsi lyosan berlini németiséggel adta meg neki a címet. Áruljo

44 Dániel Silva

el nekem valamit, signor Delvecchio. Hogy lehet az, hogy ön berlini akcentussal beszél a németet?

-Mondtam már, hogy nem beszélék németül. Néhány szót tudok csak. Egyébként néhány hetet töltöttem Berlinben egy kép restaurálása okán, vélhetően akkor ragadt rám a helyi akcentus.

- Mennyi ideje volt ez?

- Körülbelül négy éve.

- Körülbelül?

- Igen.

- És a kép?

- Parancsol?

- Milyen képet restaurált Berlinben. Ki festette? Mi a címe?

- Tartok tőle, hogy ez bizalmas információ.

-Itt és most semmi sem bizalmas, signor Delvecchio. Szeretném tudni a kép címét és a tulajdonos nevét.

- Egy magánkézben lévő Caravaggióról van szó, de a tulajdonos nevét sajnos nem árulhatom el.

Peterson kinyújtotta a kezét Baer felé, anélkül, hogy ránézett volna. Baer benyúlt a kezében tartott dossziéba, és átadott neki egy papírlapot. Peterson olyan szomorú arccal olvasgatta, mint az orvos, aki tudja, hogy betege nem éri meg a holnapot.

-Lefuttattuk a nevét a számítógépes adatbázisunkon, nem került-e már korábban őrizetbe Svájcban. Örömmel jelenthetem, nem találtunk semmit, még egy kis közlekedési kihágást sem. Megkértük szomszédainkat is, tennék meg nekünk ugyanezt ő is. Olasz barátaink egy érdekes ténnyel gazdagítottak bennünket. Úgy tűnik, hogy egy Mario Delvecchio, aki 1951. szeptember 23-án született, már huszonhárom éve elhunyt Torinóban fehérvérűségben.

-Felpillantott a papírból, tekintete szinte átfúrta Gábrielt. -Ön szerint mi a valószínűsége annak, hogy két embernek egyezzen a neve és a születési ideje?

Az angol bérnyíl

Honnan tudnám?

Pedig szerintem nagyon is tudja. Szerintem ugyan csak egy Mario Delvecchio létezik, akinek ön ellopta nevét, hogy olasz útlevélhez jusson. És azt sem hiszem í logy önt Mario Delvecchiónek hívják. Sőt, tudom, hoj lem ez a neve.

Meggyőződés, hogy önt Gábiel Alloi nak hívják, és az izraeli titkosszolgálatnak dolgozik.

Peterson most mosolyodott el először. Nem volt ke lemes mosoly, sokkal inkább arra emlékeztetett, mint! betéptek volna egy papírlapot. Folytatta: - Huszonöt éve ön meggyilkolta a Zürichben élő pales

dramáirót, Ali Abdel Hamidit. A gyilkosság után eg órával már át is csúszott a határon, és valószínűleg éjfél már otthon is volt Tel Avivban. Ezúttal azonban, attól ta tok, nem megy sehová.

4

Zürich

Valamikor éjfél tájban Gábrielt levitték a kihallgató helyiségből egy cellába, a szomszédos épületszárnyba. A cella kicsi volt, falai hivatalos zürkék. Az egyik sarokban egy vaságy állt, rajta egy csupasz matraccal. A másik sarokban egy

rozsdás vécecsésze, amelyben állandóan folyt a víz. A mennyezeten egy csupasz villanykörte, vasrács alatt. Érintetlen vacsorája - zsíros sertéskolbász, némi fonnyadt zöldség és egy halom zsíros krumpli - ott volt a padlón az ajtó mellett, mintha arra várna, hogy a szobapincér vigye el. Gábiel feltételezte, hogy a disznóhúst Peterson tréfának szánta. Megpróbálta elképzelni a falakon túl zajló eseményeket. Peterson nyilván felvette a kapcsolatot a felettesével, a felettese pedig a külügyminisztériummal. Mostanra a hír már biztosan eljutott Tel Avivba. A miniszterelnök nyilván dühöng. Van így is elég problémája: a nyugati part lángokban áll, a békefolyamat romokban hever, a törekény koalíció pedig recseg-ropog. Már csak az hiányzott neki, hogy egy kildon, még ha csak egy valamikori kildon is, rácsok mögé kerüljön Svájcban. A Hivatal újabb botránya miatt az ország ismét a világlapok címlapjára kerül. A lámpák tehát nyilván égnek ma éjjel a Tel Aviv-i Saul király sugárút névtelen irodakomplexumában. És mit csinál vajon Shamron? Megszólalt-e már a telefon a Tiberiás-tó

Az angol bérgyilkos

4

I partján lévő erődszerű házában? Vajon most aktív, vaj I ismét nyugdíjas? Ezt Shamron esetében nehéz volt me I mondani. Eddig háromszor vagy négyszer hívták vissza I nyugdíjból, mert el kellett háritani egy válsághelyzete I mert kíváncsi volt a véleményére egy állítólagosán fü I getlen tényfeltáró bizottság, vagy mert egy tanácsadó te I tületnek szüksége volt egy tekintélyes elnökre. Nemre kinevezték ideiglenes szolgálatvezetőnek, ezt a posztot te I tötte be akkor is, amikor először nyugdíjba száműzték I júdeai vadonba. Gábiel kíváncsi volt, vajon nem járt-e mi I le a megbízatása. Shamron esetében az ideiglenes jelenth* I száz napot, de akár száz évet is. Lengyel származású vo I ugyan, de egy beduin rugalmasságával viszonyult s I időhöz. Gábiel Shamron kidonja volt. Az ügyét Shamro I ; fogja intézni, akár nyugdyban van, akár aktív.

Az öreg... Mindig is „öregként” emlegették, még akkor i; I amikor csak középkorú volt. Hol van az öreg? Nem látt I valaki az öreget? Vigyázat, jön az öreg! Most már tényle I öregember volt, de Gábiel lelki szemei előtt mindig az I fenyegető kis figura jelent meg, aki annak idején, eg I szeptemberi délutánon, még 1972-ben két előadás közöl I • felkereste a Betsal'el főiskolán. Shamron kis termet I ellenére is olyan volt, mintha vasból öntötték volna. A I i ember szinte hallotta, ahogy csörömpöl, miközben járká I Mindent tudott Gábielről. Hogy egy kibucban nőtt fel I Jezreel völgyében, és hogy szenvedélyesen gyűlölte I mezőgazdasági munkát. Azt is tudta, hogy afféle magányo I farkas, pedig akkor már egy ideje nős volt, egyik hallgató I társát, Leah Savirt vette el. Hogy édesanyjában volt ann> I erő, hogy életben maradjon Auschwitzban, de arra má I nem maradt ereje, hogy legyúrja a rákot; hogy apja i I túlélte Auschwitzot, de nem tudott ellenállni annak a: I egyiptomi tüzéségi lövedéknek, amely darabokra tépte j I Sinai-félszigeten. Shamron azt is tudta Gábielről, hog; I 48

Dániel Silva

katonai szolgálata alatt legalább olyan virtuóz módon bánt a fegyverekkel, mint most az ecsetekkel.

- Nézi a híreket?
- Én inkább festek.
- De Münchenről csak hallott? Tudja, mi történt a fiainkkal?
- Persze, hogy hallottam.
- És nem háborította fel?
- Természetesen felháborított, de nem azért, mert sportolók voltak, vagy mert az olimpián történt.
- Attól még lehet dühös. -Kire?
- A palesztinokra. A Fekete Szeptember terroristáira, akiknek a honfitársai véréből csöpög a keze.
- Én soha nem vagyok dühös.

És bár Gábielben akkor ez nem tudatosult, ez a mondat pecsételte meg a sorsát: Shamron ekkor kezdte el az elcsábítását.

- Tudtommal beszél nyelveket.
- Néhányat.
- Néhányat?
- A szüleim nem kedvelték a hébert, ezért európai nyelveken beszélgettek egymással.
- Melyeken?

- Úgyis tudja. Mindent tud rólam. Felesleges játszadoznia velem.

Shamron úgy döntött, jöhet az egyenes beszéd. Golda (mármint Golda Meir miniszterelnök) megparancsolta neki, „vesse be a fiúkat”, vadásszák le a Fekete Szeptember mocsadékait, akik felelősek voltak a vérfürdőért. Az akció neve Bosszúálló Isten. Shamron közölte azt is, hogy az akció célja nem az igazságszolgáltatás, hanem a szemet szemért törvényének érvényre juttatása, vagyis a vegytiszta vérbosszú.

Az angol bérgyilkos 4

- Bocs, de ez engem nem érdekel.
- Nem érdeklí? Tudja maga, hány fiú adna meg bármi csak hogy tagja lehessen a csapatnak?

I - Akkor kérje meg őket.

- Nekem nem ők kellene, nekem maga kell.

- És miért pont én?

- Mert magának megvannak a szükséges adottsága Nyelveket beszél, tiszta a feje. Nem iszik, nem szív hasis Magát nem lehet kihozni a sodrából, nem csinál örül ségeket.

És mert megvan magában a gyilkosra jellemző érzéketle hidegség, tette hozzá gondolatban Shamron, de természetesen nem mondta ki Gábiel előtt. Ehelyett egy történeti mesélt el neki, egy fiatal hírszerző tiszt történetét, ak azért szemeltek ki egy különleges feladatra, mert ki mérete ellenére roppant erő lapult a markában. Elmesélt neki annak az éjszakának a történetét abban a Bueno Aires-i elővárosban, amikor a fiatal hírszerző tiszt meglí tott egy férfit, aki a buszmegállóban várakozott. Úgy áll ott, mint egy hétköznapi ember, Gábiel. Mint egy szána mas, hétköznapi kisember. Elmesélte azt is, hogy ugrói elő ez a fiatal tiszt a kocsiból, és ragadta torkon ezt kisembert, és fogta, miközben elhajtott vele a kocsival, é közben érezte a félelem szagát ennek a kisembernek leheletén. Ugyanaz a szag volt ez, amit a zsidók arasztól tak, amikor ez a szálnalmas kisember a gázkamrába küldfc őket. És a történet hatott, pontosan úgy, ahogy Shamroi sejtette. Mert Gábiel két auschwitzi túlélő egyetlen gyei meke volt, és az ő sebük/az övé is volt.

Gábiel hirtelen iszonyatosan fáradtnak érezte magát Belegondolt, hogy ennyi év, ennyi gyilkolás után életébe először került rács mögé, ráadásul egy olyan gyilkosságért amelyet nem is ő követett el. Soha el ne kapjanak! íg; hangzott Shamron tizenegyedik parancsolata. Mindenároi

50

Dániel Silva

kerüld el, hogy letartóztassanak! Ha szükséges, ontsd ki ártatlanok véré t is! Ezt nem, gondolta Gábiel. Soha ne onts ki ártatlan vért!

Összeszorította a szemét, megpróbált aludni, de nem tudott Peterson folyton égő lámpája miatt, A Saul király sugárúton is égnek a lámpák. És hamarosan megszólal az a bizonyos telefon is. Ne ébresszék föl, gondolta Gábiel, mert nem akarom újra látni a hazudós pofáját. Hadd aludjon.. Hagyjátok aludni az öreget!

!

Néhány perccel múlt el reggel nyolc óra, amikor Peterson belépett Gábiel cellájába. Gábiel ezt nem onnan tudta, mert Peterson ezt megmondta volna neki, hanem sikerült lopva egy pillantást vetnie a férfi jókora búvárórájára, miközben a kávé poharát a száájához emelte.

- Beszéltem a főnökével.

Elhallgatott, hogy lássa, a szavai kiváltanak-e valamilyen reakciót, de Gábiel csendben maradt. Őt itt egy restaurátor, semmi más, Herr Peterson pedig azt mond, amit csak akar.

- Megtette nekem azt a szakmai szívességet, hogy nem próbálta hazugságokkal kivágni magát. Meg kell mondjam, nagyra értékelem, ahogy intézte a dolgot. És a jelek szerint Bern sem kívánja erőltetni a dolgot.

- Milyen dolgot?

- Azt, hogy része volt Ali Hamidi meggyilkolásában -felelte jegesen Peterson. Gábielnek az volt a benyomása, hogy neheze érik uralkodnia magán. - Ugyanis, ha vádat emelnénk ön ellen a Rolfe-ügy miatt, ezzel elkerülhetetlenül fény derülne a múltbéli ocsmányságaira, ezért nincs más választásunk, mint ejteni ön ellen a vádat abban az ügyben is.

Az angol bérgyilkos 5

Petersonnak láthatóan nem volt ínyére berni főnökei* döntése.

-A kormánya biztosított minket, hogy ön immár ne tagja az izraeli hírszerzés egyik részlegének sem, és arr s, hogy Zürichbe sem hivatalos minőségben jött. Korm

yom kész volt elfogadni ezeket a magyarázatokat. Nini gyomra ahhoz, hogy hagyja Svájcot olyan színjáték szí helyévé válni, ahol a palesztinok és a zsidók újraélhetik múlt szörnyűségeit.

- Mikor mehetek el?

- A kormányának egyik képviselője önért jön.

- Szeretnék átöltözni. Megkaphatom a bőröndömet? -Nem. Peterson felállt, megigazította a nyakkendőjét, végigsin

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

totta a haját. Gábiel úgy érezte, kicsit sajátos ilyen inti olgokat egy másik férfi előtt csinálni. Ezután Peterson i 'tóhoz ment, egyszer kopogott, s várta, hogy az ör kinyi a az ajtót.

- Nem szeretem a gyilkosokat, Állon úr. Különösen a or, ha állami megbízásra ölnek. A szabadon bocsátásán; tz volt az egyik feltétele, hogy soha többé nem teszi a láb vájci földre. Mert ha visszajön, teszek róla, hogy soha) mehesen el. Az ajtó kinyílt. Peterson elindult, de aztán megtorpant < abriel felé fordult.

- Szégyen, ami a feleségével és a fiával Bécsben törtéi Nehéz lehet együtt élni egy ilyen emlékekkel. Gondoloi gyakran kívánja, bárcsak maga ült volna abban a kocsi és nem ők. Jó napot, Állon úr.

Késő délután volt, mire Peterson úgy látta, elengedheti A cellából Baer főörzsörmeister kísérté fel, komor arcc végezte a feladatát, mintha Gábielt a bitó alá vinné, nem

52

Dániel Silva

szabadság felé. Baer átadta Gábiel bőröndjét és restaurátor-készletét, egy sárga borítékban pedig személyes tárgyait. Gábiel hosszan ellenőrizte, megvan-e mindene. Baer feltűnő mozdulattal az órájára pillantott, mint akinek halaszthatatlan dolga van. A ruhákat a bőröndbe ömlesztve rakták vissza. Valaki kiborította az arcszeszt. Baer úgy emelte fel az állát, mintha azt akarná mondani: Sajnálom, drága barátom, de ilyesmi előfordul, ha valaki belefut a rendörökbe.

Odakint a félhomályos udvaron egy fekete Mercedes állt, amelyet fél tucat egyenruhás rendör vett körül. A környező épületek ablakaiból rendörök és titkárnők figyelték, ahogy az izraeli bérnyílt elvezetik. Ahogy Gábiel közeledett az autóhoz, az ajtó kinyílt és sűrű cigarettafüst gomolygott elő mögüle. Egyetlen pillantás elég volt a hátsó ülésre, hogy lássa a füst forrását.

Gábiel hirtelen megtorpant, amivel sikerült tehesen meglepnie Baert. Majd némi habozás után ismét elindult, és beült a hátsó ülésre. Baer becsukta utána az ajtót, a kocsi azonnal elindult, kerekei csikorogva pörögtek ki a vizes kövön. Shamron egy pillantásra sem méltatta Gábielt. Kifelé nézett az ablakon, szemei a következő csatateret, gondolatai az új hadjáratot fürkésztek.

Zürich

Lt to

A Kloten repülőtér felé ismét fel kellett kapaszkodniuk ürighbergre. A csúcson túli lejtőn előbb csak megritki k a kecses villák, majd a folyó menti síkságon már hat ozottan csúnya dobozházak éktelenkedtek. Lassan ar izoltak a zsúfolt kétsávos úton, miközben a délutáni na tolsó sugarai harcukat vívták a felhőkkel. Egy koc övette őket. A sofőr mellett mintha Peterson ült volna. Ari Shamron hivatalos minőségben érkezett Zürichbe, c Itözete és viselkedése annak a Herr Hellernek a tulajdons gait tükrözte, akinek személyazonosságát\magára öltöt gyakori európai úljai során. Rudolf Heller, a HeHer Enterpris< ,td. tulajdonos-elnöke befektető cége számára irodákat nj ttt Londonban, Párizsban, Berlinben, Bernben, és a Bah mákon, Nassauban. Számos kritikusa mondhatta vobraazt^ akár, hogy a Heller vállalat a gyilkosságra, a káosz okozásra, zsarolásra és az árulásra szakosodott. A kritikusok szerint Heller vállalatnak az is jogosan felróható volt, hogy a „régí ga daság" szerint működött. A Saul király sugárútnak igazán sz kítania illene már „rosszkedve telével", és az „új gazdaságba] jártas főnököt kellene állítania egy új gazdaság törvényei épülő megújult cég élére. Herr Heller azonban féltékenyen i az elnöki iroda kulcsain, és kevesen voltak Izraelben, ideé tendő a miniszterelnököt is, akik merték volna venni a b torságot, hogy kicsavarják a kezéből kulcsokat.

54

Dániel Silva

Embereit zárt körű testvériségbe rendezte Heller, akik számára legendás volt „az öreg" alakja. Valaha Gábiel is ebbe a körbe tartozott. Ám Shamron ugyanakkor javíthatatlan, született hazudozó is volt. Magától értetődő természetességgel hazudott. Hazudott, mert nem tehetett mást, és időről időre Gábiel is megtapasztalta a hazugságait. Egy darabig olyan kapcsolat fűzte össze őket, mint atyát a fiához. De ez az atya olyan ember lett, akit elkapott a játékszenvedély, rákapott az italra és a kurvázásra, és ezek miatt saját fiának is hazudnia kellett. így aztán Gábiel most úgy gyűlölte az öreget, ahogy csak egy fiú gyűlölni az apját.

-Mit keres itt? Miért nem a berni irodától küldetett valakit értem?

- Mert túlságosan is fontos vagy ahhoz, hogy egy beosztott gondjaira bízalak. - Shamron rágyújtott egy újabb bűdös

török cigarettára, és dühös mozdulattal becsattintotta Zippo öngyújtója fedelét. - Azonkívül Herr Peterson és külügybeli barátai a szabadon bocsátásod feltételéül szabták, hogy személyesen nekem kell érte jönnöm. A svájciak imádnak velem ordítani, amikor az egyik ügyünkünk bajba kerül. Nem tudom pontosan, miért. Szerintem szükségük van erre a felsőbbrendűségi komplexusuk karbantartásához - erőt ad nekik múltbeli bűneik elviseléséhez.

- Ki ez a Peterson?

-Gerhardt Peterson az Elemző és Védelmi Hivatalnak dolgozik.

- Az meg mi a fene?

-A svájci belbiztonsági szolgálat új neve..Hozzá tartoznak a nemzetbiztonsági ügyek, az elhárítás és a kémkedéssel gyanúsított svájci polgárok utáni nyomozás. Peterson a hivatal második embere, ő a műveleti igazgató.

- Mivel vette rá, hogy elengedjen?

Az angol bérnyílász

Eljártam neki az alázatos zsidót. Újfent biztosítottam, hogy nem fogunk svájci földön a tudta és felettese nek tudta nélkül működni. És említést tettem neki egy bizonyos svájci fegyvergyáros bomba-detonátorokat árul ;erroristáknak a szabadpiacon. Javasoltam neki, vegyék ezükbe a dolgot, mielőtt egy másik hatalom teszi meg.

Magának mindig van egy ász a mandzsettájában elrejtve

- Tapasztalatból tudom, hogy az ember mindig legye mindenre felkészülve.

- Azt hittem, már nyugdíjazták.

- Fél évvel ezelőtt már lejárt volna a megbízatásom, de miniszterelnök megkért, hogy maradjak még. A palesztin területeken uralkodó helyzetben mindketten egyetértünk abban, hogy ez valóban nem alkalmas idő a vezetési váltásra a Saul király sugárúton.

Véltetően Shamron robbantotta ki a második intifádát gondolta Gábiel. Van-e ennél hatásosabb módszer, hol bebizonyítsa nélkülözhetetlenségét? Nem, azért idá Shamron sem menne el.

- Az ajánlatom még mindig áll.

- Miféle ajánlat?

- Hogy te légy a műveleti igazgató.

- Nem, köszönöm. Shamron megvonta a vállát. - Most pedig mesélj, hallá

akarok mindent az elejétől a végéig.

Gábiel annyira nem bízott meg Shamronban, hogy e pillanatig arra gondolt, hogy csak egy rövidített változat ad elő, azon az alapon, hogy minél kevesebbet tud Shar ron, annál jobb. Viszont így legalább van valami új, amir beszélni tudnak, és nem kell újracharcolniuk régi hab rúkat. Gábiel ezért részletesen beszámolt mindenre kezdve attól, hogy leszállt az éjszakai párizsi vonatrólW szén az őrizetbe vételig és kihallgatásáig. Shamron kif^ bámult az ablakon, míg Gábiel beszélt, ujjai között közb

56

Dániel Silva

ide-oda forgatta az öngyújtót: az óra járásával megegyező irányba, majd vissza, oda, majd megint vissza... •

- Láttad a hullát?

- Vérbeli profi munka, egy lövés a szemébe. Valószínűleg már akkor halott volt, amikor a padlóra zuhant. Már nem volt szükség kegyelemdőfésre.

- Megütöttek a rendőrök? -Nem.

Shamronnak mintha ez némi csalódást okozott volna. Gábiel folytatta: - Peterson azt mondta, hogy Bern nyomására ejtették az ügyet.

- Talán, de kizárt, hogy Peterson a nyakadba lett volna képes varrni az Ali Hamidi ügyet. Meglehetősen nehéz egy huszonöt évvel korábban történt gyilkosság ügyében vádat emelni. Egy profi által elkövetett gyilkosság esetében pedig...

- Az öreg megvonta a vállát, mintha csak azt akarta volna mondani ezzel, hogy ilyesmiket egyszerűen nem illik csinálni.

- A Hamidi munka művészien volt kivitelezve. Se tanú, se nyom.

Felderengett Gábiel emlékezetében Ali Abdel Hamidi filmsztárhoz illő arca. A Saul király sugárúti épület falai között apaiesztin amorózóról jó tudták, hogy ő Allah kardja. A férfi olyan drámákat írt, amelyeket soha nem adtak elő, miközben megszállottan csábította el és manipulálta butácska nőket. Ugye elviszel nekem egy kis csomagot erre a címre? Csak nem Tel Avivba utazol? Küldenék veled egy csomagot egy barátomnak. Ezek a csomagok minden egyes alkalommal robbanóanyaggal voltak megtöltve, amely darabokra tépte a szeretőt, a címzettet, és aki még esetleg a közelben volt. Egy este Hamidi egy zürichi bárban, a Niederdorf negyedben egy Trude nevű egyetemista lányai találkozott. Amikor a lány azt javasolta, menjenek fel a lakására, Hamidi beleegyezett. Öt perccel később a lány bevezette egy szűk sikátorba, ahol Gábiel egy 22-es

Az angol bérnyílász

s

kaliberű Berettával a kezében várakozott. Gábiel ni lost is hallotta, ahogy a lövedékek becsapódtak a j

lesztin testébe.

Azt hiszem, köszönettel tartozom azért, hogy kihozol Felesleges a hálálkodás. Sőt, attól tartok én tartozok egy bocsánatkéréssel.

- Bocsánatkéréssel? Hogyhogy?

- Kezdjük azzal, hogy ha én nem vagyok, akkor sose 1 rülsz August Rolfe villájába.

RAMI, SHAMRON MINDIG ÉS MINDENÜTT JELE LÉVŐ SZEMÉLYI TESTŐRE ült a volán mögött. Shamron utasította, hogy körözzön a Kloten repülőtér köri rabriel jó húsz percig ugyanazokat a repülőtéri fények látta el-suhanni a kocs ablaka mellett. Agya azonb; egészen más képeket látott: múltbéli akciók, régi kol] gák és régi ellenfelek képeit. A tenyere izzadt, a szí hevesebben vert. Micsoda mocsok ez a Shamron! Megi csőbe húzta.

- Rolfe a követségünkön keresztül küldött üzenetet r künk - kezdett bele Shamron. - Találkozni akart valakrv a hivataltól. Azt nem árulta el, miért, de ha egy olyan ei ber, mint August Rolfe beszélni akar, igyekszünk elég tenni a kérésének. Azt kérte, kezeljük diszkréten a tal; kozót. Utána néztem Rolfe dolgainak, és kiderült, ho műgyűjtő. Önkéntelenül adódott a választás, hogy erre munkára te vagy a legalkalmasabb, ezért úgy rendezte] hogy felkérjenek egy kép megtisztítására. Egy Rubensi volt szó, ha nem tévedek.

- Egy Raffaellóról.

Shamron vágott egy grimaszt, mint akit az efféle jele téktelen különbségek hidegen hagynak. Festészet, zer 58

Dániel Silva

irodalom, színház - számára egyenértékű volt az unalommal. Ő a való világban élt.

- Isherwood tudta, hogy ez is egy játszma?

- Julián? Félek, őt is be kellett csapnom.

- Miért így csinálja? Miért nem mondta meg nekem az igazat?

- Akkor megcsináltad volna? -Nem.

Alig láthatóan biccentett a kopasz fej, újabb hosszú slukk a török cigarettából - néha nekem is lazítanom kell. Sajnos az igazság és én némiképp elidegenedtünk egymástól. Öregember lettem, Gábiel. Egész életemben hazudtam. Számom ra már kényelmesebb hazudni, mint igazat mondani.

- Ki akarok szállni! Nem bírom tovább hallgatni!

- Hadd fejezzem be.

- Fogja be a száját! A hangjától is hánynom kell! -Hallgass végig, Gábiel! - Shamron öklével a karfára csapott. S August Rolfe, egy ismert svájci bankár el akart nekünk mondani valamit, amiért megölték. Tudni akarom, hogy mit akart nekünk elmondani, és tudni akarom, hogy ki ölte meg ezért!

- Keressen ehhez mást, Ari. A gyilkossági ügyekben való nyomozás sosem volt az erősségem. Sőt, hála magának, a másik oldalon tündökölttem.

- Kérlek, Gábiel, ne kezdjük újra ezt a vitát!

- Úgy láttam, jól kijöttek ezzel a Petersonnal. Ha ismét eljártssa neki az alázatos zsidót, biztosan hajlandó lesz rendszeresen tájékoztatni a nyomozás fejleményeiről.

- August Rolfét azért ölték meg, mert valaki tudta, hogy Zürichbe mész - és ez a valaki nem akarta, hogy halld, amit Rolfe el akart neked mondani. Ráadásul ez a valaki úgy rendezte, mintha te lettél volna a gyilkos.

-Ha ez fölt a szándéka, akkor kurvára rossz munkát végzett. Én még bőven a párizsi vonaton ültem, amikor

Az angol bérnyilkos

5

olfét megölték. - Gábiel most már nyugodtabb volt. D ő volt Shamronra, hogy becsapta, ugyanakkor az ő old át is furdalta a kíváncsiság. - Mit tud erről az Augu olféről?

-A Rolfe család már vagy kétszáz éve kazlazza fel éntz a Bahnhofstrasse alatt. Az övéké Svájc egyik le rominensebb bankárcsaládja.

- Ki akarthatta a halálát?

- Rolfe bankjának számozott folyószámláin igencsak se iszkos pénz folyt keresztül. Jogos a feltételezés, hoL őségesen vannak ellenségei.

- Mi van még?

- A családot a legenda szerint átok sújtja. Rolfe feleség huszonöt éve öngyilkos lett. Megásta a sírját a ház kertji ben, belefeküdt, és szétlőtte az agyát. Néhány évvel ezután Rolfe egyetlen fiát, Maximiliant, az Alpokban egy kerél páros túráversenyen érte halálos baleset.

- Maradt még élő családtag?

- A lánya, legalábbis az utolsó információim szerint, eve Anna.

- A bankár lánya Anna Rolfe?

- Ezek szerint ismered? Le vagyok nyugőzve.

- Ő az egyik leghíresebb muzsikus a világon.

- Mondd csak, még mindig ki akarsz szállni a kocsiból?

;

GÁBRIELNEK KÉT OLYAN ADOTTSÁGA VOLT, an kiváló restaurátorrá tette: a módszeres figyelem a részit

tekre, és a vágy, legyen az a legföldhözragadtabb is, hog
lássa a feladat eredményét. Sose lépett ki úgy a műtei
I méből, míg munkahelye, szerszámai nem voltak makulái
j lanul tiszták, és sose ment el úgy lefeküdni, hogy előtte el n
'mosogatott volna. És sosem hagyott félbe egy féstményl
még akkor sem, ha Shamron megbízásából bevetésr

60

Dániel Silva

kellett indulnia. Gábiel szemében egy félig restaurált mű nem volt mű, csupán vásznon vagy fatáblán szétkent olaj és pigment. A Raffaello-arc kép alatt holtan heverő August Rolfe pontosan olyan volt, mint egy félig restaurált festmény, amely akkor lesz csak teljes értékű alkotás, ha Gábiel megtudja, ki ölte meg és miért.

- Mit akar, mit tegyek?

- Beszélj a nővel.

- Miért pont én?

- Mert a jelek szerint neki is művészi temperamentuma van.

- Amit olvastam róla, aszerint ez finom megfogalmazás.

- Te viszont művész vagy. Beszéled a nyelvét. Talán sikerül megnyerned a bizalmát annyira, hogy elmondja, mit tud az apja dolgairól. Ha nem jutsz semmire, nyugodtan visszamehetsz a műtermedbe, és ígérem, soha nem kopog be többé az ajtódon.

- Ígéretek, folyton ezek az ígéretek!

- Felesleges durcáskodnod, Gábiel.

- Amikor a legutóbb felbukkant az életemben, majdnem sikerült megöletnem magam.

- Ez igaz, de legalább nem unatkoztál.

- Peterson azt mondta, nem szabad visszajönnöm Svájcba. Akkor hogy beszéltek Anna Rolféval?

- Úgy tűnik, a nő nem állh'a Svájcot. - Shamron egy cédulát csúsztatott Gábiel kezébe. - Ez a londoni ügynökségének a címe. De előbb adj neki néhány napot, hogy elgyászolhassa az apját. Ezek szerint vállalod?

- Igen, de nem magának. Én akarom tudni, ki akarta rám kenni a Rolfe-gyilkosságot. Mellesleg kinek adjam ki magam, amikor Anna Rolféval beszéllek?

- Én mindig az óvatos becserkészés híve voltam, de ezt rád bízom. Csináld belátásod szerint.

Az angol bérnyilkos

6

Gábiel eltette a cédulát. Közben egy halvány mosó hant át Shamron arcán. Régen megtanulta, hogy a szá ai győzelmeket, legyenek azok a legapróbbak is, a vé okig ki kell élvezni.

A kocsí a járda mellé sorolt, és megállt a British Airway blémája alatt. Gábiel kiszállt, kivette a poggyászát omagtartóból, majd benézett Shamron ablakán.

- Nem beszélünk a díjazásodról - szólalt meg az öreg.

- Ne aggódjon, sokat kérek.

- Mostantól költség számlán vagy, de ne feledd, hogy énzszórással még soha nem oldottak meg egyetlen ügy< em.

- Ez a gondolatgyöngyszem fog az eszemben járni, m őzben megveszem az első osztályra a jegyemet Londonij Shamron vágott egy grimaszt. - Tartsuk a kapcsolatot okásos csatornákon és módszerekkel. Ezekre azért mé nlékszel, nem?

- Hogy felejtethném el?

- Azért szép teljesítmény volt, nem gondolod?

- Micsoda?

- Fél órán belül megtalálni egy embert azután, hog ávozott egy gyilkosság helyszínéről. Kíváncsi vagyol err Peterson hogy csinálta. Vérbeli zsaru lehet.

6

Nidwalden, Svájc

NL ELEMZŐ ÉS VÉDELMI HIVATALBAN Gerhardt Peter-sont olyan embernek tartották, akinek emelkedik a csillaga. Felettesei kesztyűs kézzel bántak vele. Alárendeltjei rettegtek hideg tekintetét. Munkatársai pedig csodálattal vegyes irigységgel néztek rá. Hogyan emelkedhetett az erstföldi tanítócsalád fia ilyen szédítő magaslatokba? Minden hajszála pontosan a helyén! Soha nem lazul meg a nyakkendője! Úgy viseli magán a hatalmat és a sikert, mint a borotvaszeszt. Petereson soha nem lépett úgy, hogy előbb ki ne számította volna, mit jelent ez a szakmai előmenetele szempontjából. A családi élete ugyanolyan nett és rendezett volt, mint a hivatali. Félrelépéseit diszkréten és a maguk helyén intézte. Ha pedig valaki ostoba módon mégis az útjába állt, gyorsan rájött, hogy Gerhardt Peter-sonnak nagyhatalmú barátai vannak. Barátok Bernben. Barátok a bankvilágban. Hamarosan ő lesz a főnök - ebben mindenki egyetértett. Ezután következhet egy vezető beosztás a Szövetségi Rendvédelmi Hivatalnál. S ki tudja, egyszer talán az igazságügyi és rendőrmiszteri poszt is.

Egyébként Petersonnak valóban voltak barátai a bankokban, akik valóban tettek neki szívességeket. A svájci fináncoligarchia olyan volt, mint egy láthatatlan kéz a hátán, amely felsegítette minden egyes fokra a hatalmi létrán. De ez nem csak egy irányba működött. Peterson is

Az angol bérnyilkos

6

ívességeket tett nekik, és most is éppen emiatt í ercedesének volánja mögött, miközben keresztülszági itt Kernwald sötét erdején.

A hegyek lábánál egy elágazáshoz ért, ahol az egyik út

bla jelezte: Magánút. Az utat követve egy tisztelet

ancsoló fekete vaskapuhoz ért. Peterson már jól i

érte, mi a teendő. Miközben üresbe kapcsolt és leenged

ablakot, az ő is kilépett egy apró házikóból. Ruganyo

kimért léptei elárulták katonai múltját. Peterson jól lát

Írhogy a fegyver kinyomja kék sídžsekijét. Peterson kihajolt az ablakon. - A nevem Köhler. - A tárgyalásra érkezett, Herr Köhler? I - Nos, én leszek a produkció.

\ - Kövesse az utat a házig, ahol egy másik ember fog rni.

HAGYOMÁNYOS SVÁJCI KASTÉLY is lehetett volna er deti formáját tekintve az építmény, de groteszken feln gyított léptékben. A hegy oldalába ékelve mélységes me; elégedéssel szemlélte az alatt húzódó völgyet. Petersc érkezett utolsónak. A többiek már mind ott voltak. Zi richből és Zugból, Luzernből és Bernből, illetve Genfből (Baselből érkeztek. Szokásukhoz híven külön utaztak, t szabálytalan időközönként futottak be, hogy elkerüljék feltűnést. Mindegyikük svájci volt. Külföldieknek tilos vo a részvétel. Éppen a külföldiek szolgáltatták az okot a cs< ort létezéséhez.

Mint rendesen, a találkozára a tágas, üvegfalú nappaliba érült sor, a ház második szintjén. Ha bárkit is érdeke olna, hogy megálljon az ablakban, figyelemreméltó pan< ámát élvezhetett volna: a völgy csillogó fényszőnyegé ely a hulló hó menyasszonyi fátylába burkolózot

64

Dániel Silva

Ehelyett kis csoportokba gyűltek, csendesen beszélgettek, dohányoztak, teázgattak és kávéztak. Alkoholos italt a házban sohasem szolgáltak föl. Vendéglátójuk, Herr Gessler csak teát és ásványvizet fogyasztott, ráadásul vegetáriánus volt. Szigorú diétájának tulajdonította figyelem-reméltóan hosszú életét.

Az oldott környezet ellenére Herr Gessler ragaszkodott hozzá, hogy a tárgyalások igazgatótanácsi munkarend szerint folyjanak. A vendégek ennek megfelelően nem a kényelmes pamlagokon és a karosszékekben foglaltak helyet, hanem a hosszú tárgyalóasztal mellett. Pontban este hatkor mindegyik férfi odament a számára kijelölt székhez, és megállt mögötte.

Egy pillanattal később nyílt az ajtó, és egy férfi jelent meg. Vékony volt és törekeny, sötét szemüveget viselt, szürke haja erősen megritkult. Fél karjával az őt kísérő fiatal biztonsági örre támaszkodott. Amikor elfoglalta a helyét az asztalfőn, a többiek is leültek.

Egyetlen szék maradt csak üresen, egy szerencsétlen tévedés következtében. De csak egy pillanatig tartott a zavar, mert a biztonsági ör odament érte, és kivitte.

!

A SZOMSZÉDOS HELYISÉGBEN Gerhardt Peterson egyenesen meredt a videokamera lencséjébe, mint egy televíziós műsor meghívott vendége, akit az adás során kapcsolnak csak be a műsorba. Mindig így folyt ez. Ahányszor csak Petersonnak dolga akadt a Tanáccsal, mindig elektronikus úton tárgyalt velük. Soha nem látta sem Herr Gesslert, sem a nappaliban lévő többi férfit - legalábbis nem a Tanáccsal összefüggésben. Herr Gessler úgy magyarázta, hogy ez a különös elrendezés végeredményben a Tanács védelmét szolgálja - és, ami talán még ennél is fon-tosabb - az övét.

Az angol bérnyilkos

6i

- Gerhardt, felkészült? Ez Herr Gessler erőtlen hangja volt, amely még halkabb léit az aprócska fülhallgatóban.

; - Igen.

I - Remélem, nem valami fontos állami ügy mellől szól fcttuk el, Gerhardt.

I - Egyáltalán nem, Herr Gessler. Csak egy tárcákő:

egyeztető tárgyalásról a kábítószer-kereskedelem helj jétéről.

I - Micsoda időpocséklás ez az ostoba drogháború!

I Gessler híres volt váratlan témaváltásairól. Peterson kai ,ba tette a kezét, és várt, hogy befejezze.

I - Személy szerint én sosem értettem, miért vonzódnak a lmberek annyira a drogokhoz, igaz, sosem tapasztaltán hogy kárt okozott volna. Hogy mivel mérgezik magukat a

emberek, nem az én dolgom. Ha tönkre akarják tenni a

életüket és az egészségüket ezekkel a vegyszerekkel, nt lem mi közöm ehhez? De mi köze az államnak ehhez? Miéi ötlöt a kormány horribilis összegeket egy olyan problém felleni harcra, amely egyidős az emberiséggel? Végül is azt i (mondhatnánk, hogy Ádám volt az első, aki visszaelt eg lanyaggal. Isten megtiltotta neki, hogy egyen az almából, fcedig azonnal megkóstolta, amint alkalmat talált rá.

t - Érdekes a megközelítése, Herr Gessler.

- Kimutatásaink azt mutatják, hogy a drogkereskedeler igen jót tett Svájcnak. Sajnos ezt nekem is meg kell erős tenem. Biztos vagyok benne, hogy a saját bankomban is va néhány úgynevezett drogbárónak folyószámlája. De kine fáj ez?

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

Legalább a Svájcban letétbe helyezett pénzt hasznos célokra fordítják. Kikölcsönözzük törvényes vállalkozásoknak, amelyek árukat és szolgáltatásokat hoznak létre, és munkalehetőséget teremtenek emberek milliói számára.

- Hogy aztán az így szerzett pénzen még több drog vásároljanak maguknak?

66

Daniel Silva

- Ha úgy kívánják. Az a helyzet, hogy a földi életre a körforgás a jellemző. A természetben harmónia uralkodik.

Akár csak a globális pénzügyi rendszerben. De ahogy a természetben is egy első látásra jelentéktelen esemény képes felborítani ezt az egyensúlyt, ugyanez érvényes az üzletre. Képzeljük el, hogy milyen káros következményekkel járna, ha a kábítószer-kereskedelemből származó nyereség nem áramlana vissza a világ gazdaságba. A svájci bankárok tehát értékes szolgáltatást tesznek a világnak.

Gessler beleszórt a teájába. Peterson látni ugyan nem látta ezt, de az érzékeny mikrofon felerősítette számára a hangot.

- De ismét elkalandoztam - szólt meg Gessler, miközben teáscsészéje megcsörrent a csészéje. - Térjünk vissza eredeti témánkhoz. Úgy tűnik, újabb komplikáció támadt a Rolfe-ügyben.

Az angol bérnyíl

6

apcsolatba a tanáccsal. Az ön másik, hivatalos munka,)rán bizonyosan akadt már össze ilyen emberekkel.

Igen. Az öregember felsóhajtott.

Gerhardt Peterson kihúzta a füléből a fülhallgatót, < isszaindult Zürichbe.

-Maga szerint ez az ember olyan fajta, aki annyiban hagyja a dolgot? - kérdezte Gessler, miután Peterson végzett tájékoztatójával.

- Nem, Herr Gessler.

- Akkor mit javasol?

-Hogy rendezzük el a dolgot, amilyen gyorsan csak lehet, és gondoskodjunk róla, hogy semmit se találjon.

Gessler felsóhajtott. - Ennek a testületnek soha sem az volt a célja, hogy erőszakot alkalmazzon, hanem, hogy küzdjön az ellenük elkövetett erőszak ellen.

- Egy háborúban elkerülhetetlenül vannak áldozatok is.

- A megfigyelés és a megfélemlítés egy dolog - a gyilkolás viszont egészen más. Lényeges tehát, hogy olyan embert használjunk, aki semmilyen formában nem hozható

7

Korzi

JÁRJA EGY RÉGI VICC KORZIKÁN, hogy a sziget hírhedten pocsék útjait közös munkával Macchiavelli és Sade márki tervezte. Az angol ennek ellenére sosem bánta, hogy ilyen utakon kell közlekednie. Sőt, olyan fatalisztikus nyugalommal száguldozott a szigeten, hogy hamarosan az örülteknek kijáró tartózkodó tisztelettel tekintettek rá. Jelen pillanatban éppen a nyugati szélén húzódó széles autópályán száguldott, amelyre dunyhaként borult a sűrű tengeri köd. Öt mérfölddel odébb bekanyarodott a sziget belseje felé. Ahogy a kocsi feljebb kapaszkodott a dombokra, eloszlott a köd, és láthatóvá vált a tiszta délutáni ég. Az őszi napsütés ráerősített az olajfák és a Laricio fenyők zöldjének kontrasztjára. A fák árnyékos tövét sűrű aljnövényzet borította, ez a legendás korzikai macchia, amely évszázadokon keresztül oltalmat nyújtott a banditáknak és gyilkosoknak. Az angol letekerte az ablakot. A rozsmaring kellemes illata melegen simogatta az arcát.

Az előtte lévő dombon terült el a város, melynek vörös cseréptető, homokszínű házai egy óratorony védelmébe húzódtak, amely egy részükre árnyékot vetett, miközben a többi a vakító napfényben fürdött. A háttérben emelkedtek a hegyek, a legmagasabbak csúcsait már hó borította. Tíz éve, amikor letelepedett itt, a gyerekek még kinyújtott mutató és kisujjukat bökdösték felé, ahogy a korzikaiak

Az angol bérnyíl

6

frében szokása a gonosz rontása vagy az idegenek ellen védekezni. A mostani gyerekek már mosolyogva integettek neki, amikor keresztülhajtott a városon a zsákutcát képe; Így felé, ahol a villája állt. Útközben elhaladt egy kis földjén dolgozó paesanu mellett. A férfi az angolra pillantott, fekete szeme épp cs; egvillant kalapjának széles karimája alatt, és üdvözlésig észrevehetően felemelte mutató és középső ujját, a reg paesanu egyike volt az angol fogadott rokonságának csit odébb egy fiatal fiú, Giancomo lépett ki elé az útról karját lengetve jelezte, álljon meg.

- Isten hozta itthon! Jó volt az út?

- Nagyon.

- És mit hozott nekem? -Attól függ.

- Mitől?

- Hogy vigyáztál-e a házamra, míg távol voltam.

- Hát persze, hogy vigyáztam, hiszen megígértem.

- És jött valaki?

- Senkit nem láttam.

- Biztos?

A fiú bólintott. Az angol előhúzott a bőrtászkájából egy szép, kézzel varrott bőrtáskát, és odaadta a fiúnak. - Ebi rakhatod a könyveidet, hogy ne veszítsd el őket még egyszer az iskolából hazafelé jövet.

A fiú az orrához emelte a táskát, és mélyen beszívta az angol illatát. - Van cigije?

- De nem mondd meg az anyádnak?

- Még szép, hogy nem!

Látszólag a férfiak uralták Korzikát, de az igazi hatalom az anyák kezében volt. Az angol odaadott a fiúnak egy fél már kiürült csomagot.

A fiú beletette a táskába. - Van még valami.

- Mondd!

70 Dániel Silva

- Don Orsati szeretne magával beszélni.

- Mikor találkozta vele?

- Ma reggel.

- És hol?

- A kávéházban, a faluban.

- És most hol van?

- A kávéházban, a faluban.

Micsoda stresszes életet él ez az Orsati, gondolta az angol.

- Hívd meg a döntőre a villámba. De mondd meg neki, ha enni is akar, akkor hozzon valami harapnivalót is.

A fiú mosolyogva elszaladt, a bőrtáska zászolóként lengett a vállán. Az angol újból sebességbe tette a dzsipet, és tovább indult. A villától félmérföldnyire a fűbe taposott, mire a kocsis vörös porfahót kavarva megállt.

A keskeny út közepén egy megtermett bakkecske állt, jókora vörös szakállal. Az angolhoz hasonlóan ő is régi csaták hegeit viselte magát. A kecske nem állhatta az angolt, és ahányszor csak tehetett, elállta előle az utat. Az angol sokszor álmódzott arról, hogy a kocsis kesztyűtartójában tartott Glock pisztolyával egyszer s mindenkorra véget vet a konfliktusnak. Ám a kecske Don Casablancáé volt, s ha csak egy ujjal is a kecskéhez nyúl, az ellenségeskedéshez vezet. Az angol megnyomta a dudát, de a kecske csak felvetette a fejét, és makacsul rámeredt. Az angol előtt két választás volt, és egyik sem kellemes. Vagy kivárja, míg odébb megy a kecske, vagy megpróbálja távozásra késztetni.

Gondosan körbehordozta a tekintetét, nem látja-e valaki, majd feltépte a kocsis ajtaját és nekítámadt a kecskének, miközben a karjait lengette és ordított, mint egy őrült. A kecske meghökken, majd megiramodott, és a macchiában keresett menedéket. Oda való, gondolta az angol - minden tolvaj és útonálló ott végzi.

Az angol bérnyilkos

7

A Visszafutó a dzsipbe és elindult a háza felé, miközben arra gondolt, micsoda szégyen, vérprofibérnyilkosként képtelen úgy eljutni az otthonáig, hogy ne alázza meg mi Klen alkalommal Don Casablancán nyomorult kecskéje.

!

KORZIKÁN EGY VISZÁLY felszikkázásához sosem keik sok. Elég egy sértés. Vagy ha megvádolnak valakit a pi I con, hogy csal. Vagy felbontanak egy eljegyzést. Vaj

\teherbe esik egy hajadon. Az angol falujában is volt koraiban egy negyven évig tartó viszály amiatt, hogy kin legyen a templom kulcsa. A vita kirobbanását gyorsí követték az események. Előbb egy ökröt öltek meg. Aztí az ökr tulajdonosa visszavágott: megölt egy öszvért vaj kiirtott egy juhnyáját. Kivágtak egy gyönyörű olajfi

, Ledöntötték egy kerítést. Leégett egy ház. Ezután m gyilkosságok következtek, ezek akár nemzedékeken húzódnak, míg a sértett felek meg nem egyeznek, vagy I nem adják a küzdelmet, amibe belerokkantak.

Korzikán a legtöbb férfi szívesen gyilkol saját kezűleg, < mindig vannak olyanok, akik másokkal végeztetik el

I véres munkát: notabilitások, akik nem akarják bepiszkolni a kezüket, vagy nem akarnak börtönbe, száműzetésbe v nálni; és a nők sem végezhetik maguk a gyilkolást, sz mukra egy férfi rokon öl. Az ilyen emberek a profikhoz,

taddunaghiukhoz fordulhatnak. Vagy az Orsati családban: Az Orsatiaknak jó földjük volt, sok bőtermő olajfával,

! ő olajukat tartották a legfinomabbnak egész Korzikán. I mással is foglalkoztak a finom olívaolaj termelésén kív Senki sem tudta, hány korzikai halt meg az Orsatiak b(gyilkosságainak kezétől az évek során - legkevésbé maguk Orsatiak -, de a helyi legendárium több ezerről tudott. I hetett volna ez a szám sokkal nagyobb is, ha a nagycsalád nem tartja magát szigorúan az elveihez. A régi időkfő

72

Dániel Silva

nem voltak hajlandók ölni, míg számukra is kielégítően be nem bizonyították, hogy a megbízó ellen valóban olyat követtek el, ami vér után kiált.

Anton Orsati zavaros időkben vette át a kormányrudat a nagycsalád élén. A francia hatóságoknak sikerült felszámolni a vendetta intézményét a sziget legeldugottabb helyeit leszámítva mindenütt. Már csak kevés korzikai tartott igényt egy taddunaghiu szolgálataira. Ám Anton Orsati dörzsölt üzletember volt. Tudta, hogy vagy felszámolja ezt az üzletágot, és a jövőben csak az olajtermelésre összpontosít, vagy kiterjeszti mozgásterét, és egyéb alkalmakat is megragad. Az utóbbi mellett döntött, s tevékenységét kiterjesztette a szigeten túlra is. Most már az ő bérnyilkosait tartották a

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

legmegbízhatóbbaknak és legprofibbnak egész Európában. Működtek mindenhol a kontinensen, gyilkoltak tehetős emberek, bűnözők, biztosítási csalók, sőt, olykor kormányok megbízásából is. Akiket megöltek, azok zöme megérdemelte a halált, de a verseny és a modern kor követelményei arra szorították Anton Orsatit, hogy szakítsa ősei törvényeivel. Minden megbízást, ami csak az asztalára került, elfogadott, függetlenül attól, hogy az mennyire sértette ízlését, feltéve ha az nem sodorja az indokoltnál nagyobb veszélybe orgyilkosa életét.

Orsatit mindig mosolyra készítette a tudat, hogy legképzettebb alkalmazottja nem korzikai, hanem egy Észak-London Highgate negyedéből származó angol. Csak Orsati tudta róla az igazat. Nevezetesen, hogy egykor a híres SAS-kommandó, a brit légierő speciális szolgálatának tagja volt. Hogy sok embert ölt meg Észak-Írországban és Irakban. Hogy korábbi előjárói halottnak hiszik. Egyszer az angol mutatott neki egy újságkivágást egy londoni lapból. A nekrológja volt. Ami igen hasznos dolog ebben a szakmában, gondolta Orsati. Az emberek csak igen ritkán keresnek egy halottat.

Az angol bérnyilkos

1

A férfi lehet, hogy angolnak született, de Orsati szeri olyan nyugtalan lélek volt, hogy akár lehetett volna ke zikai is. Ugyanolyan jól beszélt a nyelvet, mint Orsa ugyanúgy nem bízott az idegenekben, és hozzá hasonló semmibe vette a hatóságokat. Esténként ott ült a téren öregekkel, velük együtt nézte fejcsóválva a gördeszka kölyköket, és morgott, hogy a fiatalok nem tisztelik hagyományokat. Büszke ember volt - Orsati ízléséhez k pest olykor túlságosan is az. Ennek ellenére remek orgy kos volt, akinél jobbat Orsati sem ismert. A föld leghal konyább gyilkológépeitől kapott kiképzést, akitől még C sati is sokat tanult. Ugyanakkor bizonyos kontinentá megbízások teljesítésére is ő volt a legalkalmasabb, s é pen emiatt érkezett Anton Orsani látogatóba az angol vili jába ezen a délutánon, karján egy kosárnyi harapnivaló;

ORSATI HÍRES CSALÁD SARJA VOLT, de öltözeke étvágya nem sokban különbözött attól a paesanuétól, ak földjét túrta kis birtokán az út mellett. Vakítóan fehér ing viselt, amelyet hordószerű mellkasának közepéig kigoi bolva hordott, egyszerű borszandálját belepte a por. j „ebéd”, amivel beállított, egy vekni korpás kenyérből, e, flaska olívaolajból, egy darab korzikai sonkából és csíp-kecskesajtból állt. Az angol gondoskodott a borról. Miuti meleg volt a délután, kint ettek a völgyre néző teraszon. két nagyra nőtt korzikai fényő árnyékában.

Orsati átadott egy csekket az angolnak, amelyre az Ors ti-féle olívaolaj cég nevét nyomtatták. Orsati bérnyilkos ugyanis hivatalosan ennek a cégnek voltak az alkalmazai. Az angol volt a marketing alelnök. - Ez a részesedése spanyolországi ügyletből. - Orsati egy letört kenyérdai bot előbb az olajba mártott, majd a szájába gyömöszölte. Volt valami gond?

74

Daniel Silva

- Hogy a lány a spanyol biztonsági szolgálatnak dolgozott.
- Melyik lány?
- Akivel Navarra randevúzott.
- A fenébe! És mit csinált vele?
- Látta az arcomat.

Orsati ezt a dolgot emésztette, miközben leszelt egy darab sonkát, és az angol tányérjára tette. Egyik férfi sem szerette a vétlen áldozatokat. Rendszerint nem tettek jót az üzletnek.

- Hogy érzi magát?
- Fáradt vagyok.
- Még mindig rosszul alszik?
- Az alatt mindig, míg idegen országban kell megölnöm valakit.
- És itt?
- Jobban.
- Jobban tenné, ha ma pihenne egy kicsit, szóval ne üldögeljen hosszú órákig az öregekkel.
- Miért?
- Mert van egy újabb munkám a maga számára.
- Épp most végeztem az előzővel. Bizza ezt most másra!
- Ahhoz túlságosan kényes természetű az ügy.
- Adja a dossziét!

Orsati végzett az evéssel, és lustán úszkált a medencében, miközben az angol olvasott. Amikor becsukta az aktát, fölneézett. - És mit csinált ez az ember, hogy meg kell halnia?

- A jelek szerint elloptott valami értékeset.

Az angolnak nem voltak fenntartásai, ha olyasvalakit kellett megölnie, aki lopott. Nézete szerint a tolvaj volt a legalantasabb létforma a földön.

- És miért kellek én ehhez a munkához?
- Mert a megbízók nem csak a tolvajt, hanem a cégét is el akarják pusztítani. Akik magát Herefordban kiképezték,

Az angol bérnyilkos

7

egtanították magának a robbanóanyagok használatát i embereim zöme csak a hagyományos fegyverekhez éi

- És honnan szerzek bombát?

Orsati kimászott a vízből, és vadul dörzsölni kezdte
rölközővel dús, ezüst színű haját. - Ismeri Pascal De
t?

Az angol, sajnos, ismerte Pascal Debrét. A férfi hivatást
"togató volt, aki egy marseille-i bűnügyi vállalkozásra
lgozott. Debrével óvatosan kellett bánni.

- Debré már várja magát. Megkap tőle bármit, amire cse üksége lesz a munkához.

- Mikor indulok?

8

Costa de Prata, Portugália

MINDEN JEL ARRA UTALT, hogy a nő, aki a tengerre néző meredek hegyoldalban álló átalakított régi kolostorba
költözött, ugyanolyan aszkéta életet élt, mint a kolostor korábbi lakói. A faluban sokáig még a nevét sem tudták.

Senhora Rosa, a botrányéhes piaci kofa úgy vélte, hogy a nő egy bukott nő, és mindenkivel megosztotta elméletét, aki
csak megállt a pultjánál. Rosa volt az is, aki elnevezte a nőt „a domboldal madonnájának”. A név a nőn ragadt, még
azután is, hogy megtudták az igazi nevét.

Minden reggel lejött a faluba vásárolni, leszáguldott a hegyről vérvörös robogóján, szőke lófarka zászlóként re pult
utána. Esős időben gombaszínű csuklyás anorákot húzott magára. A falusiak csak találgatták, vajon melyik országból
származhat. A portugál nyelvet erős akcentussal beszélt. Carlos, aki a villa kertjét és a hozzá tartozó kis szőlőt
gondozta, úgy vélte, hogy csak egy németnek lehet ilyen akcentusa, ilyen komor lelke pedig csak egy bécsi zsidónak.
Maria, a vallásos asszony, aki a villát takarította, úgy vélte, hogy a nő holland lehet. A halpiacon dolgozó Jósé pedig
dánnak gondolta. Manuel, aki a falu főterén lévő kávézó tulajdonosa, és egyben nem hivatalosan a falu polgármestere is
volt, szokásához híven eldöntötte a vitát. - A madonna nem német, de nem is osztrák, holland vagy dán.

Az angol bérnyilkos

A pénz nemzetközileg elfogadott jeleként összedörzsöli jkait. - A domboldal madonnája svájci. A nő napjai szabályos
ritmus szerint teltek. A reggél falusi látogatás után következett az úszás a villa sötétke vízü medencéjében, hosszú haját
fekete gumisapka a] gyömöszölte. Ezután sétára indult, általában a gránit szil lák peremén futó ösvényen, amely
felvezetett a régi mc romokhoz. Késő délután hegedült - kivételesen szépei azok szerint, akik hallották - a villa emeletén
lévő bút(jrozatlan szobájában. Maria egyszer megleste, és azt látta hogy a madonna teste lázasan hajladozik előre-hátra,
a hí ja csatagos, a szemét szorosan összezárta. - A madonn úgy játszik, mint akik démonok szálltak meg - mondt később
Carlosnak. - És nem kottából játszik, hanem fejbő Csak egyetlen egyszer, Szent Antal napján fordult ele hogy a nő részt
vett a falu társasági életében. Nem sokki sötétedés után, amikor a férfiak már tüzet raktak a gril ütőkben és kihúzták a
dugót a borospalackokból, leba agott a domboldalról ujjatlan fehér ruhában és szandá ban. És most fordult elő először,
hogy nem volt egyedüi gy tizen négy tagú társaság tagjaként érkezett: egy olas peraénekes, egy francia modell, egy angol
filmszínész é gy német festő alkotta a magot - a feleségek, barátnők é zeretők a kíséretet. Az olasz énekes és a
filmszínész minc árt versenyre kelt, melyikük képes többet elfogyasztani oston sült szardíniából, az ünnepség
hagyományó ételéből. Az operaénekes könnyedén legyőzte a színész aki azzal próbált meg vigasztalódni, ostoba módo
kikezdett a manökennel. Erre a felesége a falu főterén fe képelte. A portugál faluban még sosem láttak olyat, hog egy
asszony felpofozza a férjét, heves taps fogadta a pre ukciót, majd folytatódott a tánc. Utóbb mindenki úg vélekedett,
hogy a villából érkezett cigányzenekar volt a st fénypontja.

U

78

Dániel Silva

Úgy tűnt, csak a madonna nem lelte örömét az estében, Carlos szemében a nő a búskomorság szigetként álldogált a
harsogó jókedv tengerének közepén. Csak csipegette az ennivalót, a borát pedig úgy szopogatta, mintha parancsra tenné.
Amikor a német festő mellé telepedett, és társalgást kezdeményezett vele, a madonna udvariasan válaszolgatott, de lerítt
róla a közöny. A festő végül fel is adta, és más áldozat becserkészésére indult.

Éjfélkor, amikor az ünnepség elérte a tetőpontját, a madonna elszökött, és egyedül visszaindult a villába. Húsz perccel
később Carlos látta, hogy villany gyúlt az emeleten - abban a szobában, ahol a madonna hegedülni szokott.

!

MIUTÁN NYÁR LÉVÉN NEM VOLT TÚL SOK TENNIVALÓJUK, a falusiak nekiálltak kideríteni a domboldalban
lakó rejtélyes nő nevét és foglalkozását. Óvatosan kérdezték Carlost és Mariát, azt a két embert, aki a legközelebbi
kapcsolatban volt vele, de nem nagyon tudtak segíteni. Havi bérüket csekk formájában kapták ajánlott levélben, egy
londoni cégtől, az European Artistic Mana-gementtől. A nyelvi és a társadalmi korlátok miatt a nővel való kapcsolatuk
az üdvözléssel ki is merült. Egy hasznos információval azonban tudtak szolgálni: a madonna hajlamos volt hosszabb
időre el-elúnni. Rosa, a kofa ennek nagy jelentőséget tulajdonított. Szerinte a nő kém volt, és az a londoni cég semmi
egyéb, mint valami fedőszervezet. Mi mással lehetne magyarázni a nő titkolózását? Hirtelen eltűnéseit és felbukkanását?
De ismét csak Manuel volt az, aki megoldotta a rejtélyt. Egy este, miközben a vita a kávéházban tetőfokára hágott,
benyúlt a pult alá, és előhúzott egy kompakt lemezt, Brahms hegedűszonátaival. A borítón a madonna fényképe volt. -
Az angol bérnyilkos

Sfcnna Rolfé a neve - jelentette ki győzelmesen. - A doml

Idal madonnája híres nő.

A nő hajlamos volt a balesetekre is. Egyszer egy délután

elvesztette uralmát mopedje felett, s Carlos találta rá az í mellett, két bordája is eltört. Egy hónappal később elcsúszott a medencéje szélén, és betörte a fejét. Pontban két hétre rá elvesztette az egyensúlyát a lépcsőn, és lezuhant a lépcsőfordulóig, egyenesen bele Maria szemébe; lapátjába.

Carlos arra a következtetésre jutott, hogy a madonnáé egyszerűen hiányzott az a képesség, hogy vigyázni tudjon magára. Nem volt a felelőtlenségig vakmerő, csak óvatlan és úgy látszik, korábbi hibáiból sem tanult. - Nagyon rossz híreket keltene a falunknak, ha valami baja történne ennek híres nőnek - bölintott komolyan Manuel. - Meg kell óvni őt saját magától. Így aztán Carlos elkezdte feltűnés nélkül figyelni a nőt \ Délelőttöként, amikor a nő a medencében úszott, úgy intézte, hogy a medence közelében legyen munkája, hogy szemmel tudja tartani. Titokban rendszeresen átvizsgálta mopedet, hogy megbizonyosodjék, rendesen működik-e. J szírek közelében lévő kunyhókban figyelőhálózatot épített ki, hogy a madonna délutáni sétáján se maradjon őrizetlenül.

Carlos előrelátása meghozta gyümölcsét. 0 volt az, amit látott a madonnára azon a délutánon is, amikor sétája közben hatalmas szélvihar támadt a hegyekre a tenge felől. Egy kömlésnél találta rá, egyik keze egy fémháza szikla alá szorult. A madonna eszméletlen volt, amikor levitte a faluba. A lisszaboni orvos mondta is, hogy nincs Carlos, Anna Rolfe bizonyosan elveszíti híres bal kezét.

80 Dániel Silva

A NŐ REHABILITÁCIÓJA hosszú volt és fájdalmas - mindenki számára. Bal karját hosszú hetekig üvegszalag merevítő kötéssel rögzítette. Miután nem ülhetett a mopedre, Carlos előlépett személyi sofőrre is. Minden reggel beültek a nő fehér Land Roverjébe, és lezötykölödték a domboldalról a faluba. A madonna ilyenkor szótlanul meredt ki az ablakon, begipszelt keze az ölében. Egyszer Carlos Mozarttal szeretne volna jobb kedvre deríteni, de a nő kivette a lemezt a lejátszóból és kihajította az ablakon a fák közé. Carlos soha többé nem követte el azt a hibát, hogy zenét válasszon asszonyának.

A kötés fokozatosan egyre kisebb lett, míg végül végleg eltűnt. A csúnya duzzanat visszahúzódott, a kéz alakja ismét normális lett. Csak a hegek maradtak meg. A madonna mindent elkövetett, hogy elrejtse őket. Hosszú ujjú, csipkemandzsettás blúzokat hordott. Amikor pedig a piacon vásárolt, bal kezét jobb karja alá rejtette.

A nő hangulata csak még komorabb lett, amikor ismét megpróbált heggedülni. Őt, egymást követő nap délutánján járkált fel s alá az emeleti szobában. Minden nap megpróbálkozott valami elemi dologgal - egy két oktávos skálával, vagy egy arpeggióval -, de még ez is sok volt meggyötört kezének. Hamarosan felhangzott a fájdalmas kiáltás, amit dühös szitkozódás követett németül. Az ötödik napon Carlos látta a szőlőből, hogy a nő a feje fölé emeli a pénzben kifejezhetetlen értékű Guarnerit, készen arra, hogy földhöz vágja. De aztán lassan leeresztette, a melléhez szorította, és zokogni kezdett. Manuel felemelte a telefont, és a tudakozótól megérdeklődte a londoni művészeti szervező cég számát. Negyvennyolc órával később egy kis küldetés érkezett, benne egy Fiona nevű angol nő, egy Gregory nevű amerikai, és egy komor német úr, bizonyos Herr Láng. Gregory minden reggel megerőltető gyakorlatokkal kínozza a madonnát,

Az angol bérnyíl 8

ogy a keze visszanyerje erejét és mozgékonyágát. De tán pedig Herr Láng ott állt mellette a gyakorló szobában, hogy újból megtanítsa a hangszeren játszani. A nő képes égei lassan visszatértek, de még Carlos, a kertész is határozta, hogy már nem ugyanaz a zenész, mint aki egykor olt.

Októberben a küldetés távozott, a madonna egyedül áradt újra. Napja ismét a baleset előtti rutin szerint zajlott ott, bár óvatosabban hajtott mopedjével, és a szívre s dült sétára anélkül, hogy ne hallgatta volna meg az ide rás-előrejelzést. A nő aztán Mindenszentekkor eltűnt. Carlos ezt abbahagyta,

udta, hogy aznap a madonna egyedül ült be a Land Roverbe, mert Lisszabonba tartott, és csak fekete ruhásból öndjébe vitte magával, a heggedűt nem. Másnap lement ;

kávézóba, és elmondta Manuelnek, mit látott, Manuel erre legmutatta neki az International Herald Tribune cikkét iveri Carlos nem tudott angolul, le is fordította neki.

- Ha az embernek meghal az apja, az szörnyű - sóhajtott 1 Carlos. - De ha meggyilkolják, az sokkal szörnyűbb.

- Valóban - nyugtázta Manuel, miközben összehajtott? jz újságot. - De még nem hallottad, mi történt a szegény ne nyjával.

!

CARLOS A SZŐLŐBEN DOLGOZOTT, készítette a tölre s tölket, amikor a nő visszatért Zürichből. Épp csak megállt a kocsiján, hogy kibontsa a haját, és megrázza a friss tengeri szélben, és már el is tűnt a villában. Egy pillanattal később látta elszállni az alakját a gyakorló szoba ablaka előtt, de a villany nem gyúlt fel. A madonna mindig sötétben gyakorolt.

82

Dániel Silva

Amikor játszani kezdett, Carlos ismét munkához látott, metszőollója ütemesen csattogott, tartva a ritmust a tengerpartról felhangzó hullámok hangjával. Ez ugyanaz a darab volt, amelyet a nő gyakran játszott - egy misztikus, hátborzongató szonáta, amelyet állítólag maga az ördög ihletett - de a balesete óta nem játszotta. Carlos felkészült az elkerülhetetlen dühkitörésre, de öt perccel később megszűnt az ollók csattogása, és a férfi fölnézett a házra. Olyan

hatásos volt a nő ma esti játéka, mintha nem is egy, hanem két hegedűs játszott volna.

A levegő hűvösebb lett, a pára felkúszott a domboldalon a tengerről. Carlos meggyújtotta a levél- és indahalmot, és lekuporodott a tűz mellé. A nő közben elérkezett a darab egyik bonyolult részéhez, egy szédítően mélyülő futamhoz - ahogy az ördög alászáll, gondolta a férfi mosolyogva. Megint csak felkészítette magát, de ezúttal csak a zene robbant, és a sísteregve alászálló hangsor az első tétel békés hangjaiban oldódott fel.

A nő néhány másodperces szünetet tartott, majd belekezdett a második tételbe. Carlos megfordult, és felpillantott a dombra. A villa a lemenő nap vörös fényében fürdött. Maria kint söpört a teraszon. Carlos levette a kalapját, és megleltette, hogy Maria észrevegye - kiabálni vagy egyéb zajt csapni tilos volt, amikor a madonna gyakorolt. Egy pillanattal később Maria felemelte a fejét, a seprű félúton megállt a kezében. Carlos felemelte a kezét. Mit gondolsz, Maria? Most sikerülni fog neki? Az asszony összetette a kezét, és az ég felé nézett. Köszönöm neked, Istenem!

Hát, igen, gondolta Carlos, miközben nézte, ahogy a füst táncolt az alkonyi szélben. Köszönöm neked, Istenem. Ma este minden jó. Szép az idő, a szőlővel elkészültem, és a mi asszonyunk a domboldalon újra játssza a szonátáját.

Az angol bérnyilkos

ÉGY ÓRÁVAL KÉSŐBB Anna Rolfe leengedte a hegedi beletette a tokjába. Egyszerre eluralkodott rajta a kim itségnek és a nyugtalanságnak az a különös elegye, am yet minden gyakorlás végeztével érzett. Átment a hálós z bába és lefeküdt az ágyát borító hús gyapjútakaróra, a ka ját széttárta, hallgatta saját légzését, és a szélben zizej falevelek neszezését. A kimerültségen és a nyugtalanságc kívül érzett még valamit, amit mái' nagyon régóta nei Feltételezte, hogy ez csak az elégedettség lehet. A Tarti szonáta mindig is a jellegzetes darabja volt, de a balese ta a gyilkos futamokat és a staccatókat nem bírta a kez da este azonban kivételesen szépen sikerült eljátszania, balesete óta először. Azt pontosan tudta, hogy a hangula mindig pontosan tükröződik a játékan. A düh, a szóm rúság vagy a szorongás mindig felszínre tört, amint a von a húrokra helyezte. Kíváncsi volt, vajon miért pont az ap halála miatti érzelmei segítették újból eljátszani a Tarti szonátát.

Hirtelen elkapta a tenni vágyás. Felült, lehúzza átizza pólóját, majd pulóverbe bújt. Percekig csak céltalanul ja kait a villa szobáiban, az egyikben felgyújtotta a villanyt, másokban becsukta a spalettákat. A sima téglapadló hid gen simult mezítelen talpához. Mennyire szerette ezt helyet, a meszelt falakat és a kényelmes, vitorlavászonn behúzott bútorokat! Mennyire más volt ez, mint az a ház Zürichbergen, amelyben felnőtt! Itt a helyiségek nagyok i tágasak voltak, nem kicsik és sötétek, a bútorzat ped egyszerű, nélkülözve minden hivalkodást. Ez egy őszin ház volt, amelynek nincsenek titkai. Ez az ő háza volt.

A konyhában töltött magának egy nagy pohár vörösből Egy helyi pincéből származott, igaz, felhasználták az szőlőjét is hozzá. A bor egy pillanat alatt elsimitotta az id geit. A klasszikus zenei világ féltve őrzött kis titka az ivá Anna dolgozott már olyan zenekarokkal, ahol a zenész<

84 Dániel Silva

annyira beivott állapotban jöttek vissza az ebédszünetből, hogy csoda, hogy játszani tudtak. Bekukkantott a hűtőbe. Zürichben alig evett valamit, és most farkaséhes volt. Gombát és paradicsomot vágott olívaolajba, friss, helyi fűszereket metélt hozzá, majd ráütött az egészre három felvert tojást, majd hozzáadott még némi reszelt sajtot is. A zürichi rémálom után ez az egyszerű házi munka roppant örömet okozott neki. Amikor az omlett elkészült, leült az egyik bárszékre a konyhapult mellett, és élvezettel enni kezdett.

Ezután vette csak észre a villogó fényt az üzenetrögzítőjén. Négy üzenet várta. Már régen lekapcsolta a ház összes telefonjának csengőjét, mert nem akarta, hogy zavarják gyakorlás közben. A szájába vett egy újabb falatot, majd lenyomta a rögzítő lejárás gombját.

Az első üzenet apja zürichi ügyvédjétől érkezett. Úgy tűnt, még alá kell írnia néhány papírt. - Megfelelne önnek, ha gyorspostával a villába küldenem őket?

Hát persze, hogy meg, gondolta. Majd reggel felhívja.

A második hívás Marcótól jött. Valaha jegyben jártak. Annához hasonlóan a férfi is tehetséges szólista volt, de nemigen ismerték Olaszországon kívül. És sosem bírta túltenni magát azon, hogy Anna sztár, ő pedig nem az, ezért azzal büntette, hogy lefeküdt minden második római nővel. A szakításuk után Anna megfogadta, sosem szeret bele zenészbe. - Az újságokban olvastam, mi történt az apáddal, drága Annám. Őszinte részvétem, szerelmem. Tehetek érted valamit? Ha szükséged van rám, csak szólj, azonnal felülök az első gépre.

Még csak az kéne! Marcót is reggel hívja csak fel, miután az ügyvéddel végzett. Egy kis szerencsével csak a rögzítőjét éri el, így megmenekül attól, hogy élőben kelljen hallania a férfi hangját.

Az angol bérnyilkos 8

A harmadik üzenetet Fiona Richardson hagyta. Fioi olt az egyetlen ember a világon, akiben tökéletesen me ízott. Valahányszor csak megbotlott, mindig Fiona állítót "pra. - Otthon vagy már, Anna? Milyen volt a temeté ondolom, szörnyű. Minden temetés az. Gondolkozta elencén, esetleg le kéne mondani. Zaccharia meg fogja t ni, és a rajongóid is. Senki sem várja el, hogy ilyen ham közönség elé állj. Időre van szükséged, hogy gyászolhai Anna - még ha meg is vetetted a vén szívt. Hívj fel, jó?

Anna nem akarta lemondani a velencei koncertet. Me lepte, hogy Fiona egyáltalán szóba hozta a lehetőséget. K

koncertet már amúgy is lemondtak. A sajtó már így dohogott, de dohogtak a koncertmesterek és a szervező is. Ha lemondja a harmadikat is, csak kárt okoz magának. Másnap reggel majd felhívja Fionát, és megmondja neki, hogy két hét múlva ott akar lenni Velencében. Aztán az utolsó üzenet ismét Fionától volt. - Még valamit, Anna. Két napja beállított az irodámba egy kellemes úr az izraeli nagykövetségtől. Azt mondta, szeretne beszélni veled. Állítólag információi vannak az apád haláláról. Tökéletesen megbízhatónak, ártalmatlannak tűnik. Esetleg érdekelhet is, amit mondani akar. Nálam tiéd egy számot. Van a kezé ügyében toll? Fiona lediktálta a számot.

ARLOS MÁR BERAKTA AZ OLAJFA HASÁBOKAT a kálióba. Annának csak az gyűjtőst kellett meggyújtani, aztán elnyúlt a diványon, és figyelte, ahogy a lángok körülölelik a hasábokat. A tűz fényében a hegeket vizsgálta kezén. A táncoló lángok miatt a sebhelyek is mozgási lendültek.

Mindig azt várta, hogy az apja halála elhoz számára valamilyen belső békét - és ezzel lezárul egy kellemetlen szakasz

3

86

Daniel Silva

életében. Anna számára az árvaság elviselhetőbbnek tűnt, mint az elhidegülés. Talán meg is lelte volna ezt a belső békét, ha az apja természetes halállal hal meg. Ehelyett lelőtték a saját házában.

Becsukta a szemét, és maga előtt látta a temetést. A szertartást a régi Fraumünster templomban rendezték a Lim-mat partján. A gyászolók úgy néztek ki, mint a nézők egy részvényes közgyűlésén. Képviseltette magát az egész zürichi pénzügyvilág: a nagybankok és kereskedőházak fiatal csillagai ugyanúgy, mint apja korosztályának utolsó tagjai - a zürichi fináncoligarchia régi gárdája. Némelyikük ott volt huszonöt éve az anyja temetésén is.

Miközben a búcsúbeszédeket hallgatta, Anna hirtelen azon kapta magát, most azért gyűlöli az apját, hogy megölték. Mintha az öreg szándékosan úgy rendezte volna, hogy távozását a világból még fájdalmasabbá tegye a lánya számára. A média élvezettel csámcsogott a Rolfe család tragédiáján: anyja öngyilkosságán, bátyja balesetén a svájci kerékpáros körversenyen, és a kezét ért baleseten. A Neue Züricher Zeitung egyenesen "elátkozott családról" beszélt szalagcímében. Anna Rolfe nem hitt az átkokban. Mindennek, ami történik, megvan az oka. A keze azért sérült meg, mert ostoba fejével ott maradt a hegytetőn az után is, hogy beborult az ég. A bátyja pedig azért halt meg, mert szándékosan olyan veszélyes hivatást választott, amivel felbosszanthatta az apját. És az anyja... Nos, Anna nem tudta pontosan, miért ölte meg magát. Csak azt, hogy az apja tudta a választ erre a kérdésre. Anna egy dologban bizonyos volt. Anyja okkal végzett magával. Szó sem volt valami ködös családi átokról. Mint ahogy az apja meggyilkolása esetében sem. De miért ölték meg? Egy nappal a temetés előtt el kellett viselnie egy hosszú kihallgatást a zürichi rendőrségen. Egy

Az angol bérgyilkos

8

tiszt kérdezgette a svájci biztonsági szolgálattól, bizonyos Gerhard Peterson. Voltak az apjának ellenségei, Rolfe kisasszony? Tud valakiről, aki esetleg ártani akart az apjának? Ha tud valamit, ami esetleg segíthet a nyomozásában, kérem, most mondja el, Rolfe kisasszony! Valóban tud dolgokról, de ezek nem olyan fajta dolgok voltak, amikről valaki a svájci rendőröknek beszámol. Anna Rolfe mindig úgy érezte, hogy a rendőrök is részét képezik problémájának.

De akkor kiben bízhat?

„Két napja beállított az irodámba egy kellemes úr; izraeli nagykövetségtől. Azt mondta, szeretne beszélni veled.” A telefonszámra pillantott, amelyet Fionától kapott. "Állítólag információi vannak az apád haláláról."

Miért állítja egy izraeli férfi, hogy tud valamit az apja meggyilkolásáról? És valóban hallani akarja, amit mondani akar? Talán jobb volna nem bolygatni a dolgokat. Inkább játéka kellene koncentrálnia, és készülni a velencei koncertre. Utoljára alaposan megnézte a számot, elraktározta a memóriájában, majd beledobta a cédulát a kandallóba.

Ezután a kezén lévő hegeket nézegette. Nincs átok a Rolfe

családon, gondolta. Mindennek oka van. Az anyja öngyilkos lett. Huszonöt évre rá az apját meggyilkolták. Miért? most kiben bízhat?

Tökéletesen megbízhatónak, ártalmatlannak tűnik. Esetleg érdekelhet is, amit mondani akar.

Néhány percig csak feküdt a párnán, közben átgondolta a dolgot. Aztán kiment a konyhába, leemelte a kagylót, és tárcsázta a számot.

9

Costa de Prata, Portugália

AZ ÚT, AMELY ANNA ROLFE HÁZÁHOZ VEZETETT, az Atlanti-óceánra néző domb oldalában kanyargott. A kilátást néha eltakarta egy-egy fenyőcsoport vagy füstszínű gránitszikla. Gábiel az újabb kanyar után a megritkuló fák mögött ismét meglátta a tengert. Késő délután volt már, a nap már majdnem érintette a látóhatárt, amitől a víz baracksárga lett. Óriási tarajos hullámok gördültek ki a kis tengerpartra. Gábiel letekerte az ablakot és kikönyökölt. A hűvös levegő átjárta a kocsit, s szinte érezni lehetett a sós illatú levegő súlyát.

A villa irányába kanyarodott, a nőtől kapott instrukciók szerint. A mór romok után balra, az öreg présház után, kanyarodjon rá a szőlőskert sarkánál az erdei útra.

Az út egy fából ácsolt kapuhoz vezetett. Gábiel kiszállt és kinyitotta, de csak annyira, hogy a kocsi átférjen, majd átgurult rajta. Előtte ott magaslott az L-alakú villa, cseréptetejével és világosszürke kőfalaival. Amikor leállította a motort, azonnal meghallotta, hogy Anna Rolfe gyakorol. Figyelte egy darabig, próbálta a helyére tenni a darabot, de nem

ment.

Épp kiszállt a kocsiból, amikor egy férfit látott felfelé jönni a domboldalon: széles karimájú kalap, bőr védőkesztyű volt rajta, és a szája sarkában kézzel sodort cigaretta fityegett. Leverte a kesztyűről a port, majd lehúzta a kezéről, miközben szemügyre vette a látogatót.

Az angol bérnyíl 8

- Maga az az ember Izraelből? Gábríel némi habozás után bólintott. A kertész elmosolyodott. - Jöjjen velem!

!

A TERASZRÓL GYÖNYÖRŰ KILÁTÁS NYÍLT a domb(dalra, a szőlőre és mögötte a tengerre. A nyitót emeleti a lakból Anna Rolfe hegedűjátéka hallatszott. Megjelent házvezetőnő, letette az asztalra a kávé, egy halom éj hetes német nyelvű újságot, majd hang nélkül eltűnt a v lábán. Gábríel a Neue Züricher Zeitungban talált egy cikk a Rolfe-gyilkossággal kapcsolatos nyomozásról. A mellet lévő cikk hosszan ecsetelte Anna Rolfe pályafutását. Gye san átolvasta a cikkeket, majd félretette a lapot. Sémi olyat nem talált bennük, amit ne tudott volna.

Mielőtt Gábríel hozzányúlt volna egy képhez, előbb < olvasott mindent a festőről. Ugyanezt a megközelítési m dot alkalmazta Anna Rolfére is. Amikor négyéves korábi elkezdett hegedülni, azonnal kiütöközt rendkívoli telu sége. A svájci mester, Kari Whrli hajlandó volt tanítványa fogadni, és ezzel elkezdődött a kapcsolatuk, ami egészen férfi haláláig tartott. Amikor Anna tízéves lett, Whrli k résére kivették az iskolából, hogy még több időt szent* hessen a zenének. Anna apja csak hosszas habozás ut;

gyezett ebbe bele. Ezután minden nap egy magántan érkezett a házba, majd két óra elmúltával távozott, a fen maradó időt Anna hegedüléssel töltötte.

Tizenöt évesen mutatkozott be a luzerni nemzetközi 2 nei fesztiválon, és azonnal lázba hozta az európai zenei é] tet. Még abban az évben koncertkörutat tett Németc szagban és Hollandiában. A következő évben megnyerte tekintélyes Sibelius hegedűversenyt, Helsinkiben. A győz lemmel tetemes pénzdíj és egy Guarnieri hegedű já

90

Dániel Silva

illetve egy koncertsorozatra szóló megbízás, valamint szerződés egy lemezkiadóval.

Nem sokkal a Sibelius verseny után Anna Rolfe karrierje elindult. Előrejelzési naplója megtelt: egymást követték a koncertek és a lemezfelvételek. Szépsége miatt kulturális fenoménnek tekintették. Fotói sorra jelentek meg az európai divatlapok címdoldalán. Amerikát egy karácsonyi televíziós koncerttel hódította meg.

Aztán húsz éves szakadatlan turnézás és lemezkiadás után Anna Rolfe súlyos balesetet szenvedett, amely majdnem a kezébe került. Gábríel megpróbálta elképzelni, mit érezne, ha egyszerre nem volna képes többé képeket restaurálni.

Ennek megfelelően nem is számított arra, hogy jó hangulatban találja a nőt.

Egy órával Gábríel megérkezése után abbamaradt a hegedűjáték. Csupán a metronóm monoton kattogása hallatszott.

Aztán ez is elhallgatott. Öt perccel később a nő is megjelent a teraszon, kopott farmerben és gyöngyszürke pamutpulóverben. A haja nyirkos volt.

Kinyújtotta a kezét. - Anna Rolfe vagyok.

- Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem, Rolfe kisasszony.

- Kérem, foglaljon helyet!

!

Ha Gábríel arcképfestő lett volna, élvezettel dolgozott volna Anna Rolféval: széles pofacsontok, macskaszemen zöld szemek, érzéki száj, könnycsepp formájú áll. De ez az arc többrétegű volt - érzéki és sebezhető, egyszerre tükrözött megvetést és vaskemény akaratot. Valahol mindezek mögött szomorúság is húzódott. De igazában Gábríelt a nő energiája - az örökké nyugtalan, szinte felelőtlenül bugyogó energia - nyűgözte le a leginkább, hogy ezt miképp lehetne visszaadni a vásznon. A nőnek élénken csillogott a szeme.

Az angol bérnyíl

És a keze a hosszú gyakorlás után sem volt képes nyugtc maradni. Minduntalan útra indultak: hol a gyűjtőval já szórtak, hol doboltak az asztal lapján, ismételten utak: lettek az arcához, hogy kiséperjék a homlokába hull I incseket. Nem volt rajta semmilyen ékszer; se karperec, 5 gyűrű, se lánc a nyakában.

- Remélem, nem kellett sokat várnia rám. Attól félek, ti jól sikerült betanítanom Carlosnak és Mariának, hoL semmi körülmények között se zavarjanak gyakorlás kö ben.

- Nagyon élveztem a dolgot. Rendkívoli volt a játék.

- Ezt ugyan nem mondanám, de azért kedves magától.

- Egyszer voltam egy koncertjén, néhány éve Brüssze ben. Ha nem tévedek, egy Csajkovszkij-est volt. Akkor gyönyörűen játszott.

- Ma nem tudnék ezekhez a darabokhoz nyúl. - A n megdörzsölte bal kezének hátán a hegeket. Úgy tűnt, ői kéntelen a mozdulat. A kezét ezután ölbe tette, majd í újságon állt meg a tekintete. Látom, az apámról olvasót Ugye nem sokra jutott a sváci rendőrség?

- Nehéz ezt megmondani.

- Maga tud valamit, amit a zürichi rendőrök nem?

- Ezt is nehéz volna megmondani.

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

- Mielőtt elmondaná, amit mégis tud, remélem, nem báí ja, ha előbb megkérdeznék valamit.
- ; - Természetesen nem.
- Mégis, kicsoda maga?
- Ebben az ügyben az izraeli kormány képviselője. I - És pontosan mi ez az ügy?
- Az ön édesapjának a halála.
- És miért érdekli az izraeli kormányt az apám halála?
- Mert én fedeztem föl az édesapja holttestét.
- A zürichi nyomozók szerint az apám tetemét egy rest; urátor fedezte föl, aki a Rafaellót jött megtisztítani.

92

Daniel Silva

- ígyigaz. -
- Maga az a restaurátor?
- Igen.
- Ugyanakkor az izraeli kormánynak dolgozik?
- Ebben az ügyben.

Gábiel szinte látta, ahogy forognak a nő agyában a fogaskerekek.

- Bocsásson meg nekem, Állon úr, de épp most fejeztem be egy nyolc órás gyakorlást. Lehet, hogy az agyam nem elég friss, talán jobb volna, ha előlről kezdené.

;

Gábiel elmondta a történetet, amit Shamron mesélt el neki Zürichben. Hogy az apja kapcsolatba lépett az izraeli kormánnyal, és titkos találkozót kért tőlük. Hogy Gábielt küldték hozzá Zürichbe, de mire megérkezett, addigra az apját megölték. Anna Rolfe szinte közömbösen hallgatta a beszámolót, miközben kezével a haját csavargatta.

- És mit kíván tőlem, Állon úr? - kérdezte, amikor Gábiel végzett.
- Arra volnék kíváncsi, van-e valamilyen ötlete, miért akart az édesapja találkozni velünk?
- Az apám bankár volt, Állon úr. Svájci bankár. Sok dolog volt az életében, mind a magán-, mind pedig a szakmai életében, amiről nem beszélt nekünk. Ha olvasta a cikket, akkor nyilván azt is tudja, hogy nem volt különösebben szoros a kapcsolatunk, és velem nem beszélt a munkájáról.
- Semmiről?

A nő elengedte a füle mellett a kérdést. - Ki az a velünk?

- Hogy érti ezt?
- Azt mondta, hogy az apám találkozni akart "velünk". Ki az a velünk? Vagyis egészen pontosan kinek dolgozik?
- Egy kisebb hivatalnak, amely a védelmi minisztériumhoz tartozik.

Az angol bérnyíl

9

- A védelmi minisztériumhoz?
- Igen.
- [- Ezek szerint maga kém?
- Nem, nem vagyok kém.
- Maga ölte meg az apámat?
- Rolfe kisasszony, nagyon kérem, a segítségét kérni jö m ide, nem szórakozni.
- Csak a tények kedvéért kívánom megjegyezni, hogy 'dlott nem válaszolt a kérdésre.
- Nem én öltem meg az apját, viszont szeretném tudni, l [tette. És ha megtudhatnám, miért akart velem találkozni talán néhány választ is kapok.
- |A nő a tenger felé fordult. - Szóval azt gondolja, azért ő k meg, amit el akart maguknak mondani?
- Minden erre utal. - Gábiel hagyta, hogy rájuk telepec n a csend, csak ezután folytatta. Tudja, miért kívánt a "esapja velünk beszélni?
- Azt hiszem, sejtem.
- Megmondaná? -Attól függ. -Mitől?
- Attól, hogy hajlandó vagyok-e önt és az izraeli koi ányt beavatni a családom ügyeibe, vagy sem.
- Biztosíthatom, hogy a legnagyobb diszkrécióval kezeli az ügyet.
- Nagyon úgy beszél, mint egy svájci bankár, Állon úr gondolom, nem is olyan nagy maguk közt a különbség

A nő zöld szeme megállapodott Gábielen, de a tekintet em árult el semmit a szándékaiból. - Időre van szükst m, hogy átgondoljam az ajánlatát.

- Értem.

- Van egy kávézó a falu főterén. A tulajdonosa egy Manue vü férfi. Vannak vendégszobái. Egy éjszakára megtesz ggel majd közlöm önnel a döntésemet.

10

Stuttgart - Zürich

MÁSNAP DÉLUTÁN EGYÜTT HAJTOTTAK EL a lisszaboni repülőtérre. Anna Rolfe ragaszkodott az első osztályhoz, Gábiel viszont Shamron költségszámlája ellenére a másodosztályra számüzte magát.. Messziről követte a nőt a lisszaboni pályaudvaron, hogy megbizonyosodjék, senki sem követi őket. Amikor Anna a kapuhoz ért, egy nő

futott oda hozzá lihegve, és autogramot kért tőle. Anna mosolyogva engedett, majd felszállt a gépre. Öt perccel később Gábrriel is fölszállt. Amikor elhaladt az ülése mellett, a nő már pezsgőt szopogatott. Ő pedig hátrament a huszonharmadik sor középső részére. A háta keményen sajgott a senhor Manuel betonkemény ágyán töltött álmatlan éjszaka után.

Gerhardt Peterson figyelmeztetése, hogy ne tegye még egyszer a lábát Svájc földjére, még most is ott visszhangzott a fülében, tehát nem közvetlenül Zürichbe repültek, hanem először Stuttgartba. Oda megérkezve hasonló módon szálltak ki a gépből: előbb Anna szállt ki, Gábrriel pedig a távolból követte az autókölcsönző pultig. Ott Anna magához vette a bérelt Mercedes kulcsait és okmányait, majd a reptéri busszal a parkolóhoz hajtott. Gábrriel közben taxit fogott egy közeli szállodaig, és az előcsarnok bájában várakozott. Húsz perccel később kiment, Anna épp akkor kanyarodott a kocsifelhajtóra. Egy rövid szakaszon a nő vezetett, majd egy sötét utcában félreállt, és helyet cseréltek.

Az angol bérnyilkos

9

abriel ráfordult a gyorsforgalmi útra, és délnek indul
ürich százhatvan kilométerre volt, Anna hátradöntötte i
Iső ülést, a kabátját párnaformába hajtogatta, és a feje a
ugta.

Gábrriel törte meg a csendet: - Nagyon élveztem tegna
t a darabot, amit gyakorolt.

- A címe „Ördögtrilla”, a szerzője Giuseppe Tartini, ak llítólág álmában érte az ihlet. Azt álmotta, hogy átadja egedűjét az ördögnek, és az ördög eljátszott rajta egy cs< aszép szonátát, amilyen szépet még sohasem hallót artini állítólág lázas állapotban ébredt, és mivel meg aka

örökíteni a dallamot, ott helyben leírta, amire csak vissz dott emlékezni belőle.

- Maga elhiszi ezt a történetet?

- Az ördögben nem hiszek, de tökéletesen megértem a: igényt, hogy birtokba kell venni ezt a darabot. Én hároi g tanultam, hogy lehet megfelelően eljátszani. Ezt a dí

bot játszottam, amikor megnyeltem a Sibelius verseny nantól kezdve ez lett az én névjegyem. De technikaila ég ma is rengeteget követel. Tegnap sikerült először újr hátszanom.

- Gyönyörű volt.

- Nekem nem tűnt annak. Én csak a hibákat és a tök< tlenségeket hallom.

- Ezért, mondott le két hangversenyt is?

-Nem lemondtam, csak elhalasztottam őket. - Gabri* egérezte magán a nő tekintetét. - Látom, alaposan felk< ült belőlem.

- Tervez a közeljövőben fellépést?

- Igen, tervezek. Egy estet Velencében, mához tíz napr; velenceiek mindig kedvesek voltak hozzám. Ott mindi l érzem magam. Maga ismeri Velencét?

- Két évig éltem Velencében.

- Valóban? És miért?

96

Dániel Silva

- Ott tanultam meg, hogy kell festményeket restaurálni. Egy olasz restaurátornál, Umberto Continál inaskodtam. Máig Velence az egyik legkedvesebb városom a világon.

- Nekem is. Ha az embernek már ott van a város a vérében, nehezen tud élni nélküle. Remélem, ismét csodát tesz velem.

- A többi koncertet miért halasztotta el?

- Mert a sérülésem még mindig akadályoz a játékbán. És mert nem akartam, hogy csámcsogjanak a nyomoromon. "Nézd milyen jól játszik ez az Anna Rolfe, ahhoz képest, hogy majdnem elveszítette a kezét". Zenészként szeretnék kiállni a színpadra, és nem szenzációként.

- És felkészült?

- Ez kiderül a következő tíz napban. Azt azonban már most bizonyosan tudom, nem fogok eloldalogni. - A nő cigarettára gyújtott. - Maga viszont miért próbált meglógni Zürichből, anélkül, hogy szólt volna a rendőrségnek az apám meggyilkolásáról?

- Mert attól féltem, nem fogják elhinni, hogy semmi közöm nem volt hozzá - felelte Gábrriel.

- Ez volt az egyedüli ok?

- Mondtam már önnek, hogy hivatalos minőségben jártam ott.

- Miféle hivatalos minőségben? Mi a neve annak a rejtélyes hivatalnak, amelynek dolgozik? Amelyik a védelmi minisztérium alá tartozik.

- Nem dolgozom nekik, csak néha szolgálatokat végzek nekik.

- Van nevük is?

- Hivatalosan Koordinációs Intézet a neve, de az ott dolgozók csak Hivatalként emlegetik.

- Akkor maga kém, nem igaz?

- Nem vagyok kém.

- Miért érzem úgy, hogy maga hazudik nekem?

Az angol bérnyilkos

9

- Restaurátor vagyok.

- Akkor miért kellett külön-külön utaznunk? Miért ke ett eljászanunk a stuttgarti repülötéren, hogy nem v; >runk együtt?

Elővigyázatosságból. A svájci rendörök egyértelműé I közölték, nem vagyok szívesen látott vendég az országba Jtöbbé.

t- És miért kényszerültek erre a lépésre? - Mert egy kicsit felbosszantotta őket, hogy megszöktél gy bűncselekmény helyszínéről. - Tényleg, miért szökött el az apám házából? - Ezt már mondtam.

- Azért szökött meg, mert maga kém, és félt a rendörsé} | re menni. Figyeltem magát a repülötéren, nagyon pro módon csinálta.

- Akkor sem vagyok kém.

- Akkor mi maga? És ne mondja, hogy restaurátor, al | olykor szívességet tesz egy Hivatal nevű titokzatos üg] nökségnek, mert nem hiszem el. És ha nem mondja me | azonnal az igazat, akkor akár vissza is vihet nyugodta Stuttgartba, mert nem mondok magának szart sem! A nő kihajította a csikket az ablakon, és várta a válasz e Anna Rolfe első legendás dührohama!

ÉJFÉL ELMÚLT, MIRE ZÜRICHBE ÉRKEZTEK. A város özpont kihalt volt: a Bahnhofstrasse sötét volt és csendes i járdákon senki, a lámpák fénye szikrázott a szitáló óno söben. Áthajtottak a folyón, majd Gábrriel óvatosan elir üt felfelé a síkos úton a Zürichbergre. Nagyon nem sze tte volna, ha megállítják gyorshajtásért.

98

Dániel Silva

Leparkoltak az utcán a villa előtt. Anna vette kezelésbe a kulcsnélküli zárat, előbb a kapun, majd fent a ház bejá rátánál. Gábrriel annyit látott, hogy a kódokat a gyilkosság óta megváltoztatták.

Az előcsarnokban sötét volt. Anna előbb bezárta az ajtót, s csak utána kapcsolta fel a villanyt. Szó nélkül a házba vezette, közben elhaladtak a nappali bejárata előtt, ahol Gábrriel az apja holttestére akadt. Bepillantott. A levegőben tisztítószér szaga terjengett. A keleti szőnyeg eltűnt, de a Raffaello még mindig a falon függött.

A ház mélységes csendjét csak kihangsúlyozta Anna sarkának csattogása a csupasz padlón. Keresztülvágtak a tágas ebédlőn, melynek közepét egy sötét polírozott asztal uralta a körülötte lévő székekkel. Ezután következett a kamra, majd a tágas konyha.

Végül egy lépcsőhöz értek. Ezúttal Anna nem gyújtott villanyt. Gábrriel a sötétben követte lefelé. Odalent egy borospince volt, poros palackok sorakoztak az ívelt mennyezet alatti rekeszekben. A pince szomszédságában egy kis kamra állt, benne kő lefolyóval. A falon áporodott szagú, rozsdás kerti szerszámok lógtak.

Átmentek egy átjárón egy sötét folyosóra, melynek végén egy ajtó állt. Anna kinyitotta, s mögötte előbukkant a ki* lift. Egy ember is alig fért el benne, de ők mindketten be? zsúfolódtak. Miközben a lift lassan leereszkedett, Gabr „i érezte a nő testének melegét, a hajának illatát, és az erős francia dohány szagát a leheletén. Anna tökéletesen uralta a helyzetet, Gábrriel megpróbálta elfordítani a tekintetét, de Anna halálos nyugalommal nézett a szemébe.

A lift megállt, Anna kinyitotta az ajtót, kiléptek egy szűk előtérbe, amelyet fekete-fehér márványlapok borítottak. A lifttel szemben nehéz acélajtó állt. Mellette a billentyűzet szomszédságában egy olyan szerkezet, ami a műtermében használt állványos nagytóra emlékeztetett. Gábrriel már

Az angol bérnyilkos

9

tott ilyen szerkezetet korábban is; ez egy biztonsá; rendezés volt, amely a szem ideghártyájának mintázati pogatta le, és csak azt a személyt engedte be az ajtói inek a szemmintázata megvolt az adatbázisában. Ha neii szabadult a pokol.

Anna beütögte a számkódot, majd a lencse fölé hajol Néhány másodperc múlva csattant a zár, és az ajtó lássa félrecsúszott. Amint beléptek, automatikusan kigyulladt a fénycsövek.

!

Egy tágas, tizenötször tíz méteres helyiségben álltak polírozott fapadlón, a falakat krémszínűre festették, helyiség közepén két faragott forgószék állt. Anna megál az egyik mellett, karjait összekulcsolta. Gábrriel eközben supasz falakat szemlélte.

- Mi ez?

- Az apámnak két gyűjteménye volt. Az egyiket szaba olt látnia a világnak, a másik pedig itt lógott a falakon. E: csak kiválasztottak láthatták.

- Milyen képek voltak itt?

- Tizenkilenc, huszadik századi francia festők képei, főle impresszionisták.

- Van róluk listája? A nő bólintott.

- Ki tudott még róluk?

- Természetesen az anyám és a bátyám, de ők mindke ten halottak.

- Más nem?
- Csak Werner Müller.
- Ki az a Werner Müller?
- Egy műkereskedő, az apám művészeti főtanácsadója. 1 felügyelte ennek a helyiségnek a megtervezését és kialakítását.

100 Dániel Silva

- Ő is svájci?

A nő bólintott. - Két galériája van, az egyik Luzernben, a másik Párizsban, a Rue de Rivolin. Idejének nagy részét ott tölti. Eleget látott?

- Egyelőre igen.

- Van még valami, amit szeretnék magának megmutatni.

Fölmentek a lifttel, keresztülmentek a sötét villán, ezúttal egy ablaktalan kamrába, amely tele volt elektronikai eszközökkel és villódzó monitorokkal. Gábiel minden szögéből láthatta a házat: az utcát, a bejáratot, az előkert és a hátsó kert.

- A biztonsági kamerák kívül az egész birtok minden négyzetcentiméterét mozgásérzékelők figyelik - magyarázta Anna. - Az ablakokon és az ajtókon nyílásérzékelők, riasztók. Az apám nem alkalmazott állandó biztonsági személyzetet, a ház viszont olyan, mint egy erős és ha valaki megpróbált volna behatolni, akkor másodpercek alatt ideérhetek a rendőrök.

- És mi történt a gyilkosság éjszakáján?

- A rendszer megmagyarázhatatlanul elromlott.

- Milyen kényelmes megoldás!

A nő leült a számítógép elé. - Külön rendszer felügyeli a lenti helyiséget. Ez akkor aktiválódik, amikor kinyitják a bejáratú ajtót. A nyitás időpontját a rendszer eseménynaplózza, miközben a belső térben két digitális kamera három másodpercenként készít állóképeket.

Leült néhány billentyűt, megmozdította az egeret, majd rákattintott. - Itt lépünk be a helyiségbe, nulla óra negyvenkilencor. És itt már belül vagyunk.

Gábiel áthajolt Anna vállá felett, úgy meredt a monitorra, amelyen a látogatásukról készült képek követték egymást. Anna ismét az egérrel dolgozott. Megjelent a könyvtár.

Az angol bérnyíl 10

- Itt van az összes látogatás kilistázva három hónapi sszamenően. Mint láthatja, az apám igen sok időt töltő a gyűjteményével. Egyszer, sőt sokszor kétszer is lejő naponta. - Ujjával a képernyőre mutatott. - Itt az utolsó látogatásnak időpontja, nem sokkal éjfél után, a meggyilki lása előtti hajnalon. A biztonsági rendszer nem tud arról hogy utána is bejött volna valaki.

- Megmondták a rendőrök, hogy a becslésük szerii mikor ölték meg?

- Hajnali három körül.

-Akkor ezek szerint jogosan feltételezhetjük, hogy ugyanazok az emberek ölték meg az édesapját, akik képeket elvitték. És hogy erre hajnali három körül kerül sor, hat órával az előtt, hogy én megérkeztem volna.

- Igen, jogosan.

Gábiel az utolsó bejegyzésre mutatott a képernyőn. Mutassa meg nekem ezt.

!

Egy pillanattal később felvillantak a képek a monitoron. A kamerák látószögébe nem fért bele az összes festmény; de Gábiel e kevés alapján is látta, hogy figyelemremélt gyűjteményről volt szó. Manet, Bonnard, Toulouse-Lautrec*, Cézanne, Pissarro, Degas, egy Renoir-akt, egy csatorna-látvány van Gogh-tól, két utcai látvány Monet-től, egy nagy női arckép Picasso kék korszakából. És a pincegalériá közepén az egyenes támlájú forgótáblán egy öregember amint halála előtt utoljára szemügyre veszi gyűjteményét

11

Zürich

NÉGY ÓRÁVAL KÉSŐBB Gerhardt Peterson egyedül ült a finn fenyővel burkolt irodájában, amely a komor, fekete kővel burkolt belső udvarra nézett. Számítógépének monitora élettelenül meredt rá, reggeli postája kinyitlanul hevert az asztalán, kávéjához nem ért hozzá, irodájának ajtaja a szokásokkal ellentétben zárva volt. Cigarettaja lassan hamuvá égett a hamutartóban, de Peterson ezt nem vette észre. Tekintete lefelé meredt, a három fényképre, amelyek ott heverte előtte a bőr írómappán. Állon és Anna Rolfe kilép a villából. Állon és Anna Rolfe beül egy Mercedesbe. Állon és Anna Rolfe elhajt a kocsival. Végül összerendezte, mint aki egy kellemetlen álomból ébred, aztán egymás után az iratmegsemmisítőjébe helyezte a képeket, és elégedett arccal figyelte, ahogy konfettivá válnak. Ezután felemelte a telefont, emlékeztetőt tárcsázott egy számot, majd várta, hogy felvegyék a vonal túloldalán. Húsz perccel később, miután lemondta aznapra szóló megbeszéléseit, beült a Mercedesébe, végighajtott a Zürich-see partján Herr Gessler hegyi kastélya felé.

12

Korzika

AZ ÖREG SIGNADORA egy még öregebb házban lakott faluban, nem messze a templomtól. Úgy üdvözölte az a gólt,

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

mint mindig szokta, aggodalmas mosollyal simító végig a férfi arcán. Nehéz, fekete, hímzett nyakú ruhi viselt, bőrének színe akár a liszt, ősz haját hátrafésülte, (feltűzte a feje búbjára. Milyen különös, hogy az emb< nemzetiségére utaló jegyeket mennyire elmossa az id< gondolta az angol. Ha az öregasszony nem korzikai nyelve beszélne, és nem volnának misztikus katolikus képzete akár az ő Beatrice nénikéje is lehetne Ipswichből. - A gi nősz ismét visszatért, fiam -

suttogta az öregasszony, am kor megszimogatta az arcát. - Látom a szemedben. Ül 1 hadd segítsek rajtad. Az öregasszony gyertyát gyújtott, az angol pedig leült kis faasztal mellé. Az öregasszony ezután egy vízzel te porcelántányért helyezett eléje, és egy kis tálban olajat. Csak három cseppet - szólalt meg. - Aztán meglátjuk, jog< sak-e a félelmeim.

Az angol a mutatóujját az olajba mártotta, majd a tál fö tartotta, és három cseppet a tálba cseppentett. A fizika tö vényei szerint az olajnak egyetlen cseppbe kellett volr gyűlnie, ehelyett szétfutott több ezer apró cseppként, < hamarosan nyoma sem volt a víz felszínén. Az öregasszony n gyöt sóhajtott, aztán keresztet vetett. Igen, ez tagadhatatlan

i

104

Dániel Sírva

az occhju, az „ördög szeme”, amely beletelepedett az angol lelkébe.

Megfogta az angol kezét, és imádkozni kezdett. Egy pillanattal később sírni kezdett, ami azt jelezte, hogy az occhju átszállt az ő testébe. Ezután lassan lehunyta a szemét, s úgy tűnt, mintha aludna. De egy másodperccel később kinyitotta a szemét, és utasította az angolt, hogy ismétlje meg az olajpróbát. Ezúttal a három csepp egyetlen cséppé állt össze a víz felszínén. Az ördög kiűzetett.

- Köszönöm - mondta a férfi, és megfogta az öregasszony kezét. Az öregasszony hagyta egy darabig, aztán elrántotta.

Az angol megkérdezte: - Mi baj?

- Most itt maradsz a völgyben egy darabig, vagy megint elmész?

- Tartok tőle, megint mennem kell.

- Don Orsati megbízásából?

Az angol bólintott. Nem voltak titkai a signadora előtt.

- Megvan a talizmánod?

A férfi kigombolta az ingét. A nyakában egy kézformájú korall lógott egy bőrszíjon. Az öregasszony a kezébe vette, ujjjaival megcirógatta, mintha csak meg akart volna bizonyosodni róla, hogy megvan benne a misztikus erő, amely távol tartja az occhjút. Elégedett, de aggodalmas volt.

Az angol megkérdezte tőle: - Lát valamit?

-Egy férfit.

- És milyen ez a férfi?

- Mint te, csak ő eretnek. Kerüld el! Úgy teszel, ahogy mondom?

- Mint mindig.

Az angol megcsókolta a kezét, és egy bankótekerceszt csúsztatott a markába.

- Túl sok lesz - jegyezte meg a nő.

- Mindig ezt mondja.

- De csak azért, mert mindig túl sokat adsz.

Második rész

13

!

Róma

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB átkeltek az olasz határon. Gabri régen nem örült ennyire, hogy épségben megúszta. M közben Milánó felé hajtott, Anna aludt. A nőnek rémálm lehetek, mert ide-oda dobálta a fejét, mint aki maga háborúit vívja.

Amikor az álom elengedte a szorításábc felébredt és elkerekedett szemmel meredt Gabrieln mintha meglepte volna a férfi jelenléte. Aztán ismét behun ta a szemét, és hamarosan ismét lidérceivel küzdött.

Egy út menti kávézóban szótlánul megvacsoráztak, mii két éhes szerelmes: omlettet kenyérrel, és jókora csup< tejeskávét. Milánó már csak néhány kilométerre volt, ezé még egyszer átbeszélték a tervet. Anna elrepül Lissz bonba, a Mercedes Gabrielnél marad, és Rómába hajt vei A repülőtéren odakanyarodott az indulási oldal bejár tához, és üresbe tette a kocsit. - Mielőtt tovább mennén tudnom kell még valamit - szólalt meg a férfi.

- Arra kíváncsi, miért nem szóltam a zürichi rendőröknek az eltűnt képekről?

- Úgy van.

- A válasz nagyon egyszerű: nem bírom bennük. Ezé hívtam vissza magát, és ezért mutattam meg magának i eltűnt gyűjteményt. - Megfogta a férfi kezét. - Nem bízó a svájci rendőrökben, Állon úr, és magának se kéne. E elégtő volt a válaszom?

108

Dániel Silva

- Egyelőre igen.

A nő kiszállt a kocsiból, és eltűnt a repülőtér épületében. Az illata azonban ott terjengett a kocsiban egész délelőtt, mint az a kérdés, amely újra meg újra átsuhan a gondolatain. Hogy lehet az, hogy egy profi műkincsrabló banda, amely

kirárolja az öreg bankár magángyűjteményét, nem veszi a fáradságot, hogy leakassza a Raffaellót a nappali faláról?

!

RÓMÁBAN ŐSZI ILLATOK ÁRADTAK: keserű kávé, olívaolajban sült fokhagyma és az égő avar füstje. Gábiel kivett egy szobát egy kis szállodában a Corso d'Italián, szemben a Villa Borghesével. A szobája egy kis udvarra nézett, ahol már leállították a szökőkutat, és a terasz napernyőit is behordták a télre. Gábiel bebújt az ágyba, és azonnal elaludt. Rég nem álmodott már Bécsről, de látott valamit Zürichben, amely lángba borította a tudattalanját, és most újból erről álmodott. Az álom úgy kezdődött, mint mindig. Gábiel beköti a fiát az autó hátsó ülésére, miközben nem sejti, hogy egy bombára ülteti, amelyet egy palesztin tett a kocsiba, aki megesküdtött, hogy tönkreteszi Gábielt. Gábiel megcsókolja a feleségét, még egyszer jó éjszakát kíván neki, és elsétál. Ezután a kocsit felrobban. Ő megfordul, és futni kezd. Álmában hosszú percekig tart, míg a kocsihoz ér, holott csak néhány méterre volt tőle. Látja, hogy a fiát darabokra tépte a bomba, az első ülésben ülő asszony pedig megfeketedett a tűzben - most nem Leah volt, hanem Anna Rolfe. Gábielnek sikerül elúsznia az álmot. Verejtékben úszva ébred, és az órájára néz. Tizenkét órát aludt.

Lezuhanyozott és felöltözött. Odakint fehér gomolyfelhők szálltak az azúrkék égen, a szél végigsepert a Corso

Az angol bérnyilkos 10

d'Italián. Éjjel vihar volt, a szél hullámokat vetett az aszfalt "on lévő nagy pocsolókban. Elsétált a Via Venetó megvásárolta az újságokat, és reggeli közben átolvasl őket egy kávéházban.

Egy órával később kilépett a kávéházból, behúzódtott a telefonfülkébe, és emlékezetből egy számot tárcsázott Nem sokkal később egy távoli, kicsit visszhangos hang szólt a kagylóba: - Pronto?

Gábiel Stevensként mutatkozott be, egyik régi

lnevén, és közölte, szeretne együtt ebédelni Mr. Bakern II Drappóban. Szünet következett, halk kattanás, majd intha porceláncsörömpölés hallatszott volna. Újból megszólalt a hang a kagylóban.

- Mr. Baker azt üzeni, hogy számára megfelel az ebéd a II Drappóban.

A kagyló ezzel elnémult.

!

GÁBRIEL KÉT NAPIG VÁRT. Minden reggel korán kelt, és lement futni a Villa Borghese kihalt kertjébe. Ezután a Via Venetóra ment kávézni egy büfébe, ahol a pult mögött egy

sinos, gesztenyebarna hajú nő dolgozott. A második napon Gábiel felfigyelt egy fekete reverendás papra, akinek ismerősnek tűnt az arca. Gábiel kutatóan megnézte a pap arcát, de nem tudta hova tenni. Amikor a számlát kérte a számla hátulján ott volt a nő telefonszáma is. Gábiel bocsánatkérő mosollyal összegyűrte a számlát, és a hamu tartóba ejtette, mielőtt távozott. A pap még maradt.

Aznap délután Gábiel hosszú időt szánt arra, hogy ellenőrizze, követik-e. Végigjárt több templomot is, freskókat és az oltárképeket tanulmányozta, míg meg nem fájdult a nyaka. Szinte érezte, hogy Umberto Conti ott van mellette. Conti, akárcsak Shamron, meg volt róla győződve, hogy Gábiel rendkívüli tehetség, és ugyanúgy taníttatta

110

Daniel Silva

mint ahogy Shamron is tette. Sokszor még este is felment Gábiel roskatag pensionéjába, és kirángatta, hogy együtt tanulmányozzák Velence művészetét. Az öreg olyan szeretettel beszélt a képekről, ahogy egy férfi beszél a nőkről. Nézd ez a megvilágítás, Gábiel! Figyeld meg ezt a technikát, ezeket a kezeket. Istenem, ezek a kezek!

Gábiel szomszédja Velencében egy palesztin volt, Szaeb, egy csontsovány entellektüel, aki kemény verseket és gyűjtő hatású tanulmányokat írt, amelyekben a nácihoz hasonlította az izraelieket. Gábielt sokban egy Wadal Abdel Zwaier nevű férfinak emlékeztette, aki a Fekete Szeptember olaszországi főnöke volt, és akit Gábiel Rómában, a Piazza Annabalianón lévő lakásának lépcsőházában ölt meg.

- Egy különleges alakulat tagja voltam, Rolfe kisasszony.

- Ami mitől volt különleges?

-Attól, hogy terroristákat kutatott fel, akik erőszakos cselekményeket követtek el Izrael ellen.

- Palesztinokat?

- Többségükben igen.

- És mit csináltak ezekkel a terroristákkal, miután felkutatták őket?

Hallgatás...

- Mondja csak, hallgatom, Állon úr. Mit csináltak, amikor megtalálták őket?

Esténként Szaeb rendszeresen átment Gábielhez, mint Zwaier kísértete, mindig volt nála egy palack olcsó vörösbor és francia cigaretta, törökülésben leült a padlóra, és előadást tartott Gábielnek a palesztin nép ellen elkövetett igazságtalanságokról. A zsidóknak! A nyugatnak! A korrupt arab rezsimnek! Mind-mind palesztin vér tapad a kezéhez! Gábiel eközben csak bólogatott, iszogatta Szaeb olcsó borát, szívta méregerős cigarettáját, sőt időnként maga is kiegészítette a palesztin Izrael-ellenes kirohanásait.

Az angol bérnyilkos 11

zsidó állam nem lesz képes fennmaradni, fejtegette egy lékezetes beszédében. Végül ugyanúgy össze fog on

i, mint a kapitalizmus, a rendszer belső ellentmond!

inak súlya alatt. Szaebnak annyira megtetszett a gond-
tmenete, hogy következő cikkében kölcsönvette.

Gábiel tanulóideje alatt Shamron megengedte Leahnal
ogy havonta egyszer meglátogassa. Ilyenkor mindig szei
edélyes szeretkezéssel kezdték, aztán a lány ott fekü
ellette az egyszemélyes ágyon, és könyörgött neki, hog
enjen haza vele Tel Avivba. A lány német szociológu
allgatónak adta ki magát Hamburgból, akit Évának hí
nak. Ha Szaeb megjelent a lakásban a borával és a cigare
tájával, a lány olyan erőszakos hangot ütött meg, mintha
Baader-Meinhof csoport vagy a PFSZ tagja lett volna. Szae
szabályosan csüngött a szavain. - Egyszer el kell jönnötö
Palesztinába, hogy megismerjétek azt a földet - mondt;
gen, felelte Leah. Egyszer feltétlenül.

ABRIEL MINDEN ESTE egy kis trattoriában vacsorázó
szállodája közelében. A tulajdonos már a második alk;
mmal úgy fogadta, mint törzsvendéget, aki húsz éve o
an legalább hetente egyszer. Leültette egy asztalhoz nyhaajtó mellé, és addig etette, míg végül Gábiel k< elemért
esedezett. Előételként többféle tésztát, aztán ha gül mindenféle édesség. Kávézás közben egy céduli
súsztatott Gábiel kezébe.

- Ki küldte ezt nekem? - kérdezte Gábiel.

A férfi római gesztussal széttárta a karját. - Egy férfi
Gábiel a cédulára pillantott: jellegtelen papír, ismeretié
ézírás, aláírás sehol.

A Santa Maria della Pace templom. Egy órákor.

;

112

Dániel Silva

AZ ÉJSZAKAI LEVEGŐ CSÍPŐSSÉ VÁLT, a szél cibálta a Villa Borghese fáit. Gábiel egy darabig sétálgatott - a
Corso d'Italián, aztán a Via Venetón - majd leintett egy taxit, és a Centro Storico határához vitette magát.
Húsz percen át a történelmi városmag szűk utcáit járta, míg meg nem győződött arról, hogy nem követi senki. Ezután
átsietett a Piazza Navonára. A tér a hideg ellenére tele volt emberekkel, a kávéházak zsúfolva voltak, az utcai festők
képeiket árulták.

Gábiel lassan körülsétált a téren, időnként megállt megcsodálni egy szökőkutat, vagy néhány pénzérmét dobni egy vak
konzervdobozába, aki egy négyhúros gitárt pengetett. Eközben végig érezte, hogy valaki követi.

Elindult a templom felé, majd váratlanul megfordult. A férfi, aki követte, most ott állt a kis csoportban, akik a gitárost
hallgatták. Gábiel odasétált hozzá, és megállt mellette.

- Nem követte senki, maga tiszta - szólalt meg a férfi. -Menjen be a templomba!

A TEMPLOMBAN NEM VOLT SENKI, a levegőt megülte az olvadt viasz és a tömjén nehéz illata. Gábiel
végigballagott a főhajón és megállt az oltár előtt. A háta mögött kinyílt az ajtó, és beáradtak a tér hangjai. Megfordult,
de csak egy öregasszonyt látott bejönni.

Egy pillanattal később ismét nyílt az ajtó. Ezúttal egy férfi volt, bőrdzsekiben, fürgé, fekete szemekkel - Rami, az öreg
személyi testőre. Betérdelt egy padba és keresztet vetett

Gábiel elnyomott egy mosolyt, miközben megfordult és felnézett az oltárra. Újból nyílt az ajtó, ismét a tér hangjai
dúlták fel a csendet, ezúttal azonban Gábiel már nem fordult

Az angol bérgyilkos

11

eg, hiszen azonnal megismerte Ari Shamron jellegzete ásat.

Shamron egy pillanattal később már ott volt mellette, s felnézett az oltárképre. - Ez mi, Gábiel? - kérdezte ti lmetlenül.
Shamronnak nem volt érzéke a művésze khez. Ő csak egy tökéletesen végrehajtott akcióban, vag így ellenséges ügynök
elpusztításában tudta értékelni ;épséget.

- Ezt a freskót véletlenül éppen Raffaello festette. Ritkái észített freskót, csak pápák és magas rangú embere) ;érésére. Ez
a kápolna egy jó kapcsolatokkal rendelkezi

Ibankáré, Agostino Chigié volt, és amikor Raffaello átadt;

(neki a számlát a munkáért, Chigi annyira felháborodott hogy elment kikérni Michelangelo véleményét.

- És Michelangelo hogy reagált?

- Közölte Chigivel, hogy ő többet kért volna.

- Én nyilván a bankárral értettem volna egyet. De sétál újunk egyet! A katolikus templomok mindig felidegesítenek

- Sikerült mosolyt erőltetnie magára. - Ez még lengyel fcrszági gyerekkorom maradványa.

VÉGISÉTÁLTAK A PIAZZA SZELÉN, miközben Rami úgy

övette őket, mint Shamron rossz lelkiismerete, kezei a
sebében, szemei ide-oda pásztázták a környéket. Sham-
|on szótlanul végighallgatta Gábríel beszámolóját a gyűjte-
ény eltűnéséről.

- A nő szólt a rendőröknek?

- Nem.

- Miért nem? Gábríel elmondta, mint felelt Anna, amikor ő is feltette
eki ugyanezt a kérdést.

- Miért tartotta titokban az öregember a képeit?

I

114

Dániel Silva

- A dolog nem példa nélküli. Talán a gyűjtemény természete miatt nem akarta bemutatni a nagyközönségnek.

- Arra utalsz, hogy műkincstolvaj lett volna?

- Nem, de a dolgok néha ennél is bonyolultabbak. Valószínű, hogy Rolfé gyűjteményének nem a legtisztább volt a
származása. Végül is Svájcra van szó, nem igaz?

- Vagyis?

- A svájci bankok földalatti trezorjai tele vannak összerabolt kincsekkel, így műkincsekkel is. Könnyen lehet, hogy a
festmények nem is voltak Rolféé. Egy dolgot mindenképpen fel kell tételeznünk: bárki is vitte el a képeket, arra konkrét
oka volt. Hátrahagytak ugyanis egy több mii liót érő Raffaellót.

- Vissza lehet a képeket szerezni?

- Nem kizárt. Attól függ, eladták-e már őket.

- Az efféle képeket gyorsan el lehet adni a feketepiacon?

- Anélkül nem, hogy jókora feltűnést ne keltene. De valószínűbb, hogy megbízásból rabolták el őket.

-Azaz?

- Valaki fizetett a munkáért.

- Vajon Rolfé meggyilkolása is benne volt az árban?

- Jó kérdés.

Shamron hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. Leült egy szökőkút szélére. - Már nem bírom olyan jól az utazást, mint valaha -
mondta. - Most mesélj nekem Anna Rolféről!

- Ha volna választásunk, nem volna szabad bevonnunk semmibe. Kiszámíthatatlan, robbanékony, és még magánál is
többet dohányzik. De úgy hegedül, mint senki más.

- Te jól kijössz az ilyen emberekkel. Hozd rendbe, vagy ha tetszik, restauráld! - Shamront elkapta a köhögés, egész teste
beleremegett. Kicsivel később folytatta: - Van a nőnek valami elképzelése arról, hogy miért lépett velünk kapcsolatba az
apja?

- Azt mondja, nincs. Állítólag nem voltak valami jóban.

Az angol bérnyíl

11

Úgy tűnt, ez fizikai fájdalmat okoz Shamronnak. Az ő 1 a Új-Zélandra költözött, Az öreg havonta egyszer fölhi, de a
lánya sohasem hívta vissza. Shamronnak az volt nagyobb félelme, hogy nem jön haza a temetésére, < gy talán kaddist
sem mond az emlékére. Hosszú ide .erengett, míg rágyújtott az újabb cigarettájára. - Talált lamit, amin el tudsz indulni?
Egyetlen nyomot.

- Érdemes utánamenni?

- Szerintem igen.

- Mire van szükséged?

- A szokásos erőforrásokra, hogy beindíthassak egy me gyelési akciót.

Hol?

- Párizsban.

- És ki a célszemély?

14

Róma

A MINIATŰR PUSKAMIKROFON, amelyet a papnak öltözött férfi tartott a kezében, nem volt nagyobb egy
töltő-tollnál. A svájci iparváros, Zug egyik elektronikai cégénél gyártott mikrofonnal nyomon tudta követni a Piazza
Navona körül sétáló két ember beszélgetését. Egy másik férfi pedig a tér túlsó oldalán, egy kávézó teraszán ült, hasonló
szerkezettel felszerelve. A papnak öltözött férfi biztos volt benne, hogy kettőjüknek sikerül megörökíteniük az
elhangoztak zömét.

Feltevése hús perccel később beigazolódott, amikor a szállodai szobájában egyesítette a két felvételt a laptopján lévő
szoftver segítségével, majd a kazettát egy sétálómagnóba csúsztatta, és a fejére tette a fülhallgatót. Néhány percig
hallgatta a felvételt, majd lenyomta a STOP gombot, visszatekercselt, majd lenyomta a PLAY gombot.

- Hol?
- Párizsban.
- És ki a célszemély?
- Egy Werner Müller nevű műkereskedő. STOP. RW. PLAY.
- Egy Werner Müller nevű műkereskedő. STOP.

Az angol bérnyilkos 11

A férfi ezután egy zürichi telefonszámot tárcsázott, eszámolt a felvétel tartalmáról a vonal végén figyelő ei bérnek. Amikor végzett, rágyújtott egy cigarettára, és 1 vett egy üveg pezsgőt a minibárból - a jól végzett munká öröme. Kint a fürdőszobában elégette a mosdóban a n teszlapot, majd a hamura rányitotta a csapot.

15

Párizs

A MÜLLER GALÉRIA egy kis utca kanyarulatában helyezkedett el a rue Faubourg St. Honoré és az Avenue l'Opéra között. Az egyik oldalán egy mobiltelefon üzlet, a másikon egy butik, ami olyan férfi fehérneműt árult, amelyet élő férfi nem hordott. A galéria ajtaján szépen kallig-rafált kézírással ez a felirat állt: CSAK ELŐZETES MEGBESZÉLÉS ALAPJÁN. A vastag biztonsági üveg kirakat mögött két kis dekoratív XVIII. századi festmény volt kiállítva, az úgynevezett francia virágfestő iskolához tartozó kismesterek művei. Gábiel nem kedvelte a francia virágfestőket. Háromszor is restaurált képeket ebből a korszakból. Mindegyiknél végtelen unalmat érzett.

Gábiel az Hotel Laurenst választotta megfigyelési pontul, ezt a kis szállodát a nem egészen ötven méterre északra a galériától, az utca túlsó oldalán. Heinrich Kiever név alatt jelentkezett be, és egy kis padlásszobát kapott, amely kiömlött konyak és áporodott cigarettafüst szagától bűzlött. Azt mondta a recepciósnak, hogy német forgatókönyvíró, és azért jött Párizsba, hogy átdolgozzon egy forgatókönyvet egy készülő filmhez, amely a második világháborús Franciaországban játszódik. És mivel az idő nagy részét írással fogja tölteni, kérte, hogy ne zavarják. A hotel bárjába járt inni, ahol meglehetősen faragatlan ajánlatokkal üldözte a pincérnőt. A szobalányokkal ordította,

Az angol bérnyilkos

Iliikor be akartak menni takarítani a szobájába. De ordította a szobapincérrel is, ha nem kapta meg elég gyorsan kávéját. Hamarosan az egész személyzet, de a vendégei is ismerte az örült boche író a padláson. Párizs felé menet megállt a nizzai repülőtéren, leadta >érelt Mercedest, és kikölcsönzött egy Renault-t. Az új Rököt Henrinak hívták, provençe-i zsidó volt, akinek a szii Bei túléltek a francia vészidőszakot. A Hivatal szóhasználatában Henri szajim volt, vagyis önkéntes segítő. Többl fczer szajim működött szerte a világban - bankárok, akik i Hivatal ügynökeit pénzzel látták el; szállodai recepciósnok, akik szállást biztosítottak számukra; orvosok, akik feltű Inés nélkül ellátták őket, ha megsebesültek vagy megbete-gedtek. Henri esetében abból állt a segítség, hogy eltekin-Htett a szokásos papírmunkától, és úgy adta át a Renault-t Gábielnek, hogy a kocsi származására soha ne derülhes-Hsen fény.

Nem sokkal Párizsba érkezése után Gábiel némi habo-lzás után felvette a kapcsolatot a helyi iroda fejével, Uzi Na-ivvittal. Navotnak paradicsomvörös haja volt, és olyan fel-i építése, mint egy birkózónak. Egyike volt Shamron legoda-I adóbb híveinek, és féltékeny volt Gábielre, hogy az öreg [ennyire szereti. Ennek következtében úgy gyűlölte Gabri-j elt, ahogy csak a kisebbik fiú tudja gyűlölni a bátyját, és kihasználta minden lehetőséget, csak hogy a kését megforgathassa Gábiel hátában. Találkoztuk - egy padon, nem mesze a Tuillériák kertjének szökőkútjától - az a hűvös szertartásosság jellemezte, mint amikor két szembenálló tábornok a tűzszünet feltételeiről tárgyal. Navot nem hagyott kétséget afelől, hogy a párizsi iroda el tudott volna végezni egy ilyen szimpla megfigyelési feladatot a nagy Gábiel Állon segítségével is. Ugyanakkor annak sem örült, hogy Shamron hagyta a sötétben tapogatózni, és nem közölte vele, hogy mivel érdemelte ki egy párizsi műkereskedő a Hivatal

120

Daniel Silva

ilyen erőteljes érdeklődését. Gábiel sztoikus nyugalommal hallgatta végig Navot csendben előadott tirádáját, miközben egy baguette-ből letördelt darabokkal a galambokat etette és időről időre együttérzőn bólogatott. Amikor húsz perccel később Navot dühösen elviharzott, Gábiel elrendezett mindent, amire szüksége volt: megfigyelőket, biztonságos frekvencián működő rádiókat, lehallgató berendezést, és egy 22-es kaliberű Berettát.

!

KÉT NAPJA FIGYELTEK MÜLLERT. Nem volt különösebben nehéz feladat; Müller, ha bűnöző volt is, nem viselkedett úgy. Minden délelőtt kilenc-negyvenötök érkezett a galériába, és tíztől már fogadta az ügyfeleket. Egy óra harmincötök bezárt, és átballagott ugyanabba az étterembe a rue de Rivolin, és útközben megvásárolta az újságokat, mindig ugyanannál a kioszknál.

Első nap egy szögletes arcú megfigyelő, Oded követte. Másnap egy nyurga fiú, Mordecai, aki kint üldögélt a csípős hidegben egy étterem előtti asztalnál a járdán. Ebéd után követte a galériáig Müllert, majd felment Gábiel szállodai szobájába kihallgatásra.

- Azt mondd meg, Mordecai - kezdte Gábiel -, hogy mit evett ma ebédre?

A megfigyelő elhúzta az orrát. - Rákot. Egy hatalmas tányérral. Borzalmas mézslást végzett.

- És te mit ettél, Mordecai?

- Tojást és pommes frites-t.

- És milyen volt.

- Nem rossz.

Este hasonlóan kiszámítható volt a rutin. Müller hatharmincig maradt a galériában. Mielőtt elindult volna, kitett egy zöld műanyag szemeteszsákot a járda szélére,

Az angol bérgyilkos

12

majd végigballagott a Champs Elisées-n a Fouquet-ig. Eli este Oded gyűjtötte be a zsákot, és vitte fel Gábielhez [szobába, Mordecai pedig követte a műkereskedőt a Fouquet-ba. Másnap a megfigyelők szerepet cseréltek. Miközben Müller pezsgőt szopogatott a Fouquet-ban a film sekkel és az irodalmi elittel, Gábielre hárul a nem igazán tigrisre feladat, hogy átböngéssze zsák tartalmát. Ez igyanolyan kiszámítható volt, mint Müller napirendje: k hajtott faxok fél tucat különböző nyelven, érdektelen li vélek, csikkek, használt papírzsebkendők és kávézacc.

A Fouquet-ból Müller a csendes mellékutcákön keresztli átsétált a nyolcadik kerületbe, evett egy könnyű vacsori ' egy bisztróban, majd felment a lakására. A második azon nap végeztével Oded lázadozni kezdett. - A fickó talá tényleg csak egy szimpla svájci műkereskedő, aki ne sokat ad el. Talán csak az idejét pocsékolja - és a miénke

De Gábielt nem tántorította el Oded és a kis csopoi tiltakozása. Nem sokkal éjfél után szállodai szobája al lakából figyelte, ahogy egy jelzés nélküli teherautó megá a galéria előtt a járda mellett. A kibontakozó jelenetsor eg jól megkoreografált tánc zökkenőmentességével zajlott. Két férfi szállt ki a teherkocsiból. Húsz másodperccé később már bent is voltak a galériában, és hatástalanítot < ták a riasztó rendszert, A benti munka nem egészen eg; percet vett igénybe. Ezután a két férfi kiosont a galériából és visszamászott a teherautóba, amely kétszer felvillantot ta a reflektorát és elhajtott.

Gábiel elfordult az ablakból, fölemelte a telefont, és í galéria számát tárcsázta. A telefon ötször kicsengett, majd bekapcsolt az üzenetrögzítő. Gábiel a telefon mellé tette i kagylót, majd felhangosította a kis rádióvevőt. Méhánj másodperccel később hallotta az üzenetrögzítő szövegét ahogy Werner Müller hangja elmagyarázza, hogy galériájí másnap tíz órakor nyit. Kérjük, telefonon kérjen időpontot

122 Dantei Silva

A HIVATAL SZÓHASZNÁLATÁBAN a Müller Galériában elhelyezett poloskát "pohárnak" nevezték. A telefon elektronikájába rejtett készülék segítségével Gábiel nem csak Müller telefonhívásait követhette nyomon, hanem az irodájában zajló beszélgetéseket is. Mivel pedig az áramot a telefonból nyerte, nem volt szüksége elemre, következésképp az idők végezetéig a helyén maradhatott.

Másnap reggel Müller két lehetséges vásárlót fogadott, de telefonja nem volt. Ő maga két hívást bonyolított, egyet Lyonba, megérdeklődni, hogy megvan-e még egy bizonyos kép, a másikat pedig a lakása tulajdonosának, és közölte, hogy gond van a vízvezetékkel a lakásában.

Délben meghallgatta a rádióban a híreket. Ezután megebédelt, ugyanabban az étteremben, ugyanabban az időben, majd késő délután visszatért a galériába. Öt órakor volt egy telefonhívása: egy női hang, erős skandináv akcentusos angolsággal Picasso-vázlatok után érdeklődött. Müller udvariasan elmagyarázta neki, hogy a gyűjteményében nincsenek Picasso-vázlatok - sőt Picassótól semmilyen mű -, de volt kedves megadni két riválisa nevét és címét, akikenél a hölgy nagyobb sikerrel járhat.

Hat órakor Gábiel úgy döntött, maga is lebonyolít egy hívást a galériával. Miután a számot tárcsázta, pattogó, arisztokratikus franciasággal arról érdeklődött Herr Müllertől, vannak-e esetleg virágcsendéletei Cézanne-tól. Müller megköszöri a torkát. - Sajnos, monsieur, semmilyen képem sincs Cézanne-tól.

- Ez különös, ugyanis megbízható forrásból értesültem, hogy önnek számos Cézanne-ja van.

- Az ön megbízható forrása tévedett. Bon soir, monsieur.

A vonal megszakadt. Gábiel letette a kagylót, és csatlakozott Odedhez az ablakban. Egy pillanattal később a műkereskedő kilépett a sűrűsödő fülhomályba, és körülnézett, a kis utcában.

angol bérgyilkos

12

V-----

- Látta ezt, Oded?

- Határozottan rosszak az úr idegei.

-Ezek után is úgy gondolja, hogy egy szimpla ml reskedő, aki nem ad el túl sok képet?

- Gyanús a fazon, de miért kell egy ilyen telefonnal fesz ni nála a hűrt?

Gábiel csak mosolygott, de nem mondott semmit. Shan

on úgy hívta ezt, hogy kavicsot csúsztatunk egy emb(

ipőjébe. Először csak kicsit irritál, de hamarosan mi

érésre töri a lábat. Ha elég hosszú ideig ott hagyjuk a k;

csót a delikvens cipőjében, akkor egy idő után már vé:

n fog tocsogni.

Öt perccel később Werner Müller bezárt. Most azonba

m a szokott helyre tette ki a szemetes zsákot, haner

adobta a szomszédos butik zsákjai mellé. Miközben elírult a Fouquet-ba, többször is megállt és hátra pillantott em vette észre a sovány Mordecait, aki az utca túloldala követte. Werner Müllernek már sebes a lába, gondolt Gábiel. Hamarosan megtelik a cipője vérrrel.

- Hozza föl a zsákot, Oded!

MÜLLER HÉTVÉGÉJE ugyanolyan kiszámítható volt, min a munkanapjai. Volt egy kutyája, amelyik szüntelenül uga ott. Oded, aki a sarkon álló furgonból figyelte a lakásb; elepített poloskát, krónikus fejfájástól szenvedett. Kerti Gábielt, adná kölcsön a Berettát, hogy végezhesen a dög gel. Vagy ha ez nem megy, engedélyezze neki, hogy amikor Müller sétálni viszi a kutyát, bedobhassa a folyóba. A monoton rutint szombat este egy exkluzív call girl bizonyos Veronique érkezése törte meg. Azzal kezdte, hog: pofon ütötte Müllert, aki sírt, és „mamának” szólította. I kutyá ugatása csúcsot döntött. Két órával később Oded

124

Dániel Silva

aki a modern idők szellemében toleráns embernek tartotta magát, kénytelen volt elhagyni a megfigyelő kocsit, hogy kiszellőztesse a fejét, és megigyon egy sört a szemközti sörözőben. - Korszakos baszás volt - közölte Gábiellel a dolog után. - Klinikai eset. Szerintem meg kéne hallgatniuk a felvételt a Saul király sugárúton a lélektani hadműveletek részlegénél dolgozó srácoknak is.

Senki sem volt boldogabb Odednél, amikor ráköszöntött a szürke, esős hajnal a hétfői Párizsra. Müller ordítozott még egyet a kutyájával, aztán bevágta a lakása ajtaját, és lement az utcára. Oded figyelte a megfigyelőkocsi elsötétített ablakán keresztül, miközben arcára kiült a megvetés. Ezután a szájához emelte a rádiót, és bejelentkezett Gábielnél. - Rómeó a jelek szerint elindul a galériája felé. Mostantól a maga gondja.

Közben a kutya újból ugatni kezdett, először csak néhányat vakkantott, ami úgy hangzott, mint néhány kósza lövés, majd beindult a nehéztüzérségi pergőtűz. Oded levette a fejéről a fülhallgatót, és a kezébe temette a fejét.

16

'arizs

tűi

AZ ANGOL, GÁBRIEL ALLONHOZ HASONLÓAN, a Côt< d'Azur felől érkezett Párizsba, miután a Calvi és Nizz; között közlekedő éjszakai komppal átkelt a kontinensn Korzikáról. Véletlenül ő is Nizzában bérelt kocsit - igaz [nem a reptéren, hanem a Victor Hugó sugárúton, néhán; utcányira a kikötőtől. Egy Ford Fiesta volt, amelynek orr; csúnyán jobbra húzott, ami a kívánnál jobban megne lhezítette a vezetést.

Egy órányira Párizstól megállt egy út menti benzinkútnál és mielőtt a kávézóba ment volna, a mellékhelyiségbe átöltözött. Vászonnadrágját és gyapjúpulóverét elegáns fekete öltönyre cserélte, barnásszőke haját színpadi fes tékkel platinaszőkére színezte, és rózsaszín üvegű szem üveget tett fel. Amikor végzett, saját maga sem ismert rá í ikörben látott férfira. Táskájából elővett egy kanada eveiét, és szemügyre vette a fényképet: Claude Deve reaux, érvényes még két évig. A belső zsebébe csúsztatta aztán kilépett a toalettből.

Késő délután érte el a város peremkerületét, az éger szürke felhők gomolyogtak és csepergett az eső. Az ötödii kerületbe hajtott, ahol szobát vett ki egy kis szállodában a rue St.-Jacques-on. A kora esti órákat a szobájában töltötte, szundikált egy kicsit, aztán lement a hallba, leadta kulcsát a portán, és vásárolt egy halom turistatérképet és

!26

Dániel Silva

brosúrát. Közben bután mosolygott a recepciósrá - Először vagyok Párizsban.

Odakint most már zuhogott az eső. Az angol az első szemetesbe hajította a térképeket és a brosúrákat, majd a hetedik kerület utcáin keresztül a Szajnához ment. Kilenckor már egy csepegő fa oltalmában álldogált az Orleans rakparton, és várta Pascal Debrét.

Lassan elúszott előtte egy bárka, a kormányállásból és a kabinból meleg fény áradt. Kicsit odébb három éjszakai horgász iszogott egy utcai lámpa alatt. Az angol az órájára pilantott. Néhány perce elmúlt már éjfél is. Hol a fenébe késik Debré? Az eső ismét belekezdett. Az angol megérintette platinaszőkére festett haját. A festék lassan oldódni kezdett. Öt perccel később lépteke hallott. Megfordult, és egy férfit látott közeledni: műszálas nadrág, olcsó bakancs, bőrdzseki, amely csillogott az esőtől. Csatlakozott az angolhoz a fa alatt, és a kezét nyújtotta. A gyűrűs és a kisujja hiányzott.

-Elég pocsk helyet választott az esti találkozóhoz, Pascal. Mi az isten tartott idáig? - Nem a kilátás miatt választottam ezt a helyet, barátom.

- A férfi erős dél-francia akcentussal beszélt a nyelvet. Két megmaradt ujjával a mólón iszogató fickókra mutatott.

- Látja azokat a fickókat? Nekem dolgoznak. És a bárkát, amelyik az előbb itt elcsorgott? Az is nekem dolgozik. Meg akartunk bizonyosodni róla, hogy nem követte magát senki. Debré a zsebébe dugta a kezét. Az angol végigmérte.

- Hol a csomag?

- A raktárban.

- Abban egyeztünk meg, hogy idehozza.

- A párizsi zsaruk éjszakai ellenőrzést tartanak. Állítólag az arabok robbantani készülnek. Azt hiszem az algériaiak. Nem lett volna biztonságos, ha idehozom.

[Az angol nem találkozott ellenőrző pontokkal. - De ha útlezárások vannak, hogy viszem vissza a pakkot a városba?

- Ez már a maga gondja, barátom.

- Hol az a raktár?

- A dokkoknál, néhány kilométernyire. - A latin negyed [felé biccentett a felével. - Van kocsim, ne akadékoskodjon.

Az angolnak nem tetszett, hogy változott a terv, de nem

Ivott más választása. Bólintott, majd követte Debrét a lép-

Icsőn, aztán a Pont St.-Louis-n át a túlsó partra, miközben

följük tornyosult a Notre Dame reflektorfényben úszó

! épülete. Debré szemügyre vette az angol haját, majd elhúzó-

I ta a száját. - Nevetségesen néz ki, de hatásos, meg kell

I mondanom. Alig ismertem meg magát.

! - Ez volt a cél.

- Klassz az öltönye is. Nagyon divatos. De vigyázzon, hova vesz fel ilyen cuccot, mert némelyik fiú még félreérti.

I - Hol az a kurva kocsi? I - Türelem, barátom.

Ott állt a Montebello rakparton, járt a motorja. Egy nagy-darab fickó ült a volán mögött. - Üljön előre, ott

kényelmesebb - szólalt meg Debré.

- Én jobb szeretek hátul ülni. Ha ragaszkodna ahhoz, [hogy mégis előre üljek, azt kell hinnem, hogy csapdába takar
ejteni. Azt pedig nem fogja élvezni, Pascal, ha csap-Idában érzem magam.

- Ahogy gondolja. Üljön akkor hátra, ha úgy szereti. Én sak előzékeny akartam lenni. Atyavilág!

!

ÚSZ PERCIG HAJTOTTAK, miközben vadul dolgoztak az blaktörlők, és maximumon működött a fűtés. A
város-őzpont fényei elhalványultak, hamarosan elérték az ipari

128

Dániel Silva

negyed, amely nátriumgőz lámpák sárga fényében úszott. Debré a rádióban harsogó amerikai slágerrel együtt énekelt.

Az angolnak megfájdult a feje. Résnyire letekerte az ablakot, a vizes levegő fűrészként vágott az arcába.

Nem bánta volna, ha Debré abbahagyja. Az angol töviről hegyire ismerte Debrét. A fickó még a saját mércéjéhez

viszonyítva is vesztes volt. Bérnyilkosnak készült, mint az angol, de elszúrt egy akciót egy rivális banda tagja ellen. Ez
két ujjába került, és komoly következményekkel járt későbbi pályafutására nézve. Főnökei a védelmi pénzek üzletágába
számúzták, ahol viszont tekintélyt szerzett durva, de hatásos módszerével - Fizessen, vagy fölégetjük a cégét! Ha szólni
merne a zsaruknak, partiba vágjuk a lányát, és halélt csinálunk belőle.

Áthajtottak egy kapun egy drótkerítéssel körülvett területre, majd behajtottak egy kormos téglafalú raktárépületbe. A
levegőben nehéz olajszag és a közeli folyó illata keveredett. Debré mutatta az utat egy kis iroda felé, majd felgyújtotta a
villanyt. Egy pillanattal később ott állt egy bőrönddel ép kezében.

Felhajította a bőröndöt a motorháztetőre, és felkattintotta a zárat. - Egyszerű kis szerkezet - mondta, miközben csonka
kezével mutogatott. - Itt az időzítő szerkezet. Beállíthatja egy percre, egy órára, vagy akár egy hétre is. Itt a detonátor, itt
meg a robbanóanyag. Ezekben a kannákban van a benzin. A pakk szuper biztonságos. Ha véletlenül túl is éli a tüzet -
ami nem valószínű - semmi nem vezet el a zsarukat hozzánk vagy magához.

Debré visszazárta a bőröndöt. Az angol előhúzza a bankjegyekkel teli borítékot, és a bőrönd mellé hajította. Amikor a
bőrönd után nyúlt, Debré a karjára tette csonka kezét.

- Attól félek, közben felment az ár, barátom.

- És miért?

- Mondjuk az előre nem látható piaci változások miatt. -

Az angol bérnyilkos

129

ebre pisztolyt húzott elő, és az angol mellének szegezte, őzben a sofőr is kiszállt a kocsiból. Az angol gyanította, ogy
nála is fegyver van.

Debré elmosolyodott. - Tudja, hogy mennek az ilyen dölők, barátom.

- Az a helyzet, hogy nem. De esetleg felvilágosíthatna.

- Miután beszéltünk, elkezdtem gondolkodni.

- Ez bizonyára új élményeket jelenthetett magának.

- Fogja be az a mocskos pofáját!

- Bocs, ha félbeszakítottam volna, Pascal. Folytassa csak! I - Föltettem magamnak egy egyszerű kérdést. Miért van
szüksége egy ilyen ketyerére egy olyan embernek, mint az

1~6n barátom? Hiszen ő mindig késsel öl. Na jó, néha pisztollyal is. Aztán rájöttem a válaszra. Azért kell neki ez a kis
pzerkezet, mert a megbízója ezt kérte tőle. Ha tehát emelek az áron, azzal nem okozok neki kárt, hiszen a költségeket
továbbhárítja a megbízójára.

- Mennyit akar?

- Kétszáz.
- Százban egyeztünk meg.
- Változott a leosztás.
- És ha nem megyek bele?
- Akkor máshol kell pakkot szereznie. De ha ezt tenné, [esetleg kísértést érek, hogy megeresszek egy telefont egyik zsuru barátunknak, aki tőlünk kapja a pénzt piára és [kurvákra. Esetleg elköttyantanánk neki, hogy itt van a árosban egy meló miatt.
- Rendben, megadom az emelt árat, de ha használtam a zerkezetet, kapnak tőlem egy névtelen bejelentést a árizsi rendőrök, hogy kinél érdeklődjenek a csomag ere-ete felől. Sőt, hála az ostobaságának, még azt is meg udom nekik mondani, hol vettem át. Ok szépen feltűrik zt a helyet, magát letartóztatják, a főnökei meg meg-zabadítják magát a maradék ujjaitól is.

130

Dániel Silva

Most Debré volt ideges, szeme elkerekedett, az ajkát nyaldosta, a pisztoly pedig kifejezetten remegett a kezében. O ahhoz szokott, hogy az emberek rettegve fogadják, ha megfenyegeti őket. Nem túl gyakran alkudozott olyanokkal, mint az angol.

-Rendben, maga nyert - szólalt meg. - Viszaterünk az eredeti árhoz. Legyen százezer frank. Vigye a cuccot, és húzzon innen.

Az angol úgy döntött, tovább feszegeti a dolgot. - És hogy jutok vissza Párizsba?

- Az már a maga dolga, barátom.

- Hosszú az út, taxival kicsit drága volna. - Felemelte a motorháztetőről a borítékot. - Talán százezerbe belefér.

- Mit képzelsz, mit csinál?

- Fogom a motyót és a pénzem. Ha megpróbálja megakadályozni, beszámolok a zsuruknak a raktáráról, és ezúttal a marseille-i főnökei tuti, hogy nem érik be a kezével.

Debré felemelte a pisztolyt. Az angol úgy vélte, túl hosszúra nyúlt ez a játék. Ideje véget vetni a dolognak. Azt tette, amire kiképezték. Olyan villámgyors mozdulattal ragadta meg Debré karját, hogy a francia megdöbbsent. Vadul megcsavarta, amitől az több helyen is eltört. Debré felsikoltott a fájdalomtól, a pisztoly a padlóra hullott.

Debré társa is mozdult. Az angol úgy kalkulált, hogy nem fog löni, hiszen Debré túl közel volt hozzá, így csak egy lehetősége marad: megpróbálja leütni a pisztoly agyával. Az angol villámgyorsan leguggolt, az ütés elzúgott a feje felett, ugyanazzal a mozdulattal felkapta Debré fegyverét, és fordulásból lött. A testes férfi két golyót kapott a mellkasába. Lerogyott a padlóra, ujjai között spriccelt a vér. Az angol még két golyót eresztett a koponyájába is.

Debré a motorháztetőnek támaszkodott, és törött karját szorongatta. - Vigye a kurva pénzét, de vigye a csomagot is! Csak húzzon már innen!

Az angol bérnyíl 131

- Nem kellett volna felbosszantania, Pascal.

I - Igaza van. Vigyen mindent, és menjen már!

\ - Na látja, ebben most igaza volt - szólalt meg az angol, miközben a nehéz, fűrészes pengéjű kommandós kés a kenyerébe csusszant az alkarjára erősített tokból. A Következő pillanatban Pascal Debré is a padlón heveit a Kársa mellett, arca fehér, mint a vászon, torka átvágván egészen a csigolyáig.

!

DEBRÉ KOCSIJÁNAK KULCSAI ott lógtak a volán alatt. Az angol a segítségükkel kinyitotta a csomagtartót, ahol egy másik bőröndöt talált. Kinyitotta. Ez egy másik bomba Volt, pontos másolata annak, amely a motorháztetőn fe-küdt. Gyanította, hogy a francia egy másik munkát is beter-vezett éjszakára. Az angol tehát vélhetően megmentette valakinek az üzletét. Lecsukta a bőröndöt, és lassan visszahajtotta a csomagtartó tetejét. A padlót vér borította. Az angol megkerülte a hullákat, és megállt a motorháztetőnél. Kinyitotta a bőröndöt, és beál-lította az időzítőt három percre, majd visszazárta a bőröndöt, és letette a két hulla közé.

Ezután nyugodtan elsétált a raktár kapujáig, kinyitotta,

! majd visszament a kocsához, és beült a volán mögé. Ami-

Ítkor elfordította a slusszkulcsot, a motor felköhögött, majd Felhallgatott. Jézus Isten, ne! Ez volna Pascal bosszúja?

Másodszor is elfordította a slusszkulcsot, ezúttal a motor felbőgött.

[Hátramenetben kihajtott, a kapun kívül megfordult, gázt adott, és kiszáguldott a kerítéskapun. Amikor a bomba felrobbant, a visszapillantóból a szemébe villanó fény egy pillanatra elvakította. Miközben a folyó mentén Párizs felé hajtott, egy darabig még vörös karikák villódtak a szeme előtt.

132

Dániel Silva

Híz perccel később leparkolt Debré kocsijával egy metrómegálló közelében, közvetlenül egy parkolni tilos tábla alatt. Kivette a bőröndöt a csomagtartóból, a kocsik kulcsait pedig beledobta egy szemetesbe. Ezután lement a megállóba, és felszállt a befutó szerelvényre.

Eszébe jutott a signadora otthon a korzikai falujában -aki óvta egy titokzatos embertől. Arra gondolt, vajon Pascal Debré volt-e ez az ember.

A Luxembourg megállónál szállt ki, gyalog ment a vizes utcákon keresztül az ötödik kerületbe, vissza a szállodájába a rue St-Jacques-on. Már fent volt a szobájában, amikor eszébe jutott, hogy egyetlen rendőrrel sem találkozott útközben. Debré egészen biztosan hazudott, amikor az ellenőrzésről beszélt.

1

n

Párizs

GÁBRIEL ÚGY DÖNTÖTT, IDEJE WERNER MÜLLERREL BESZÉLNIE. Másnap délelőtt felhívta a galériát.

- Müller. Bonjour.

- Beszél németül? -Ja.

Gábiel franciáról németre váltott. Láttam a hétvégén egy képet a hétvégén a kirakatában, i érdekelne. Melyik volt az?

- A virágkompozíció Jean-Georges Hirntől.

- Ugye milyen szép?

- Valóban az. Érdeklődnék, meg tudnám-e nézni valamikor a nap folyamán.

- Sajnos a mai napom meglehetősen be van táblázva.

- Oh, valóban?

Gábiel már hetvenkét órája figyelte a galériába befutó hívásokat, pontosan tudta, hogy Müller tud találni alkalmas időpontot.

- Tudja tartani egy darabig? Meg kell nézmem az előjegyzési naptáramat.

- Természetesen.

- Már itt is vagyok. Úgy látom, hogy váratlanul lemondott valaki egy délutáni időpontot.

- Ezt a szerencsét!

134

Dániel Silva

- Mennyi idő alatt tudna ideérni?

-Az a helyzet, hogy épp itt vagyok a környéken. Tíz, tizenöt percen belül ott lehetnék.

- Kiváló. Szabad a nevét?

- Ulbricht.

- Alig várom, hogy megismerhessem, Herr Ulbricht. Gábiel bontotta a vonalat. Gyorsan összecsomagolt, a Berettát a nadrágjába dugta, aztán gyorsan egy utolsó szemlét tartott a szobában, hogy megbizonyosodjék, nem hagyott semmi nyomot maga után. Mielőtt távozott volna, még egyszer odament az ablakhoz és lepillantott a galériára. Épp egy férfi csengetett a kapun: középmagas, sötét hajú, a kezében diplomata aktatáska. Talán Müller ügyfele mégsem mondta le a megbeszélést. Gábiel gyorsan előásta a fényképezőgépét, és a maradék tekercset a látogatóra lőtte. Ezután kivette a filmet a gépből, a zsebébe csúsztatta, a gépet pedig visszatette a táskájába.

Lent a recepciónál az ügyeletes portás illően szomorúan vette tudomásul, hogy Herr Kiever ilyen hamar távozik.

Megkérdezte, jól haladt-e a munkával, mire Gábiel azt felelte, hogy erről hamarosan tudni fog.

Odakint szemerkélt az eső. A Renault a szállodától nem messze, a sarkon túl parkolt, az ablaktörő alatt két parkolócdulát talált. Gábiel a zsebébe gyűrte őket, majd a táskáját a csomagtartóba hajította.

Az órájára pillantott. Tizenkét perce beszélt Müllerrel. Néhány percet késni dog - de Müller nyilván számít erre. Kétszer megkerülte a háztömböt, hogy lássa, nem követik-e, majd a galériához ment és becsengetett. Müller ajtót nyitott neki.

- Üdvözlöm, Herr Ulbricht. Már kezdtem aggódni, hogy nem jön.

- Az a helyzet, hogy egy kicsir/hehézt volt i

- Nem Párizsban él? /

Az angol bérnyilkos

135

- Szabadságon vagyok. Düsseldorfban élek. I - Értem. - Müller színpadiasan megdörzsölte a kezét. -Tehát közelebbről is meg szeretné nézni a Hirnt. Nem csodálom. Abszolút elbűvölő kis kép. Szépen fog mutatni a gyűjteményében. Engedje meg, hogy bevegym a kirakattól. Egy pillanat.

Miközben Müller a képpel volt elfoglalva, Gábiel gyorsan felmérte a helyiséget. Hétköznapi galéria, igencsak hétköznapi festményekkel. A helyiség végében Müller íróasztala állt, egy kézi festésű antik darab. Mellette a padlón gy diplomata aktatáska.

Müller bevette a kirakattól a képet. Kisméretű kép volt, örülbelül hússzor harminc centiméteres. Müllernek nem olt nehéz mozgatnia. Elhelyezte a filccel borított festő-1-ványon a helyiség közepén, és felkapcsolt még néhány ampát.

Miközben Gábiel odalépett a képhez, kipillantott a ga-ria kirakatán. Valamin megakadt a szeme a szemközti kávézónál. Valami ismerős kép, egy pillanatnyi felvillanás, semmi több.

Figyelmét a vászonra összpontosította, mormogott néhány dicsérő szót az ecsetkezelésről, a kép műves kivitelezéséről. - Látom, járatos a festészetben, Herr Ulbricht - jegyezte meg Müller.

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

- Épp csak annyira, hogy az összes pénzem olyan képek megvásárlására költsem, amelyeket nem engedhetnék meg magamnak - felelte Gábrriel, mire mindkét férfi jót kacagott.

Gábrriel levette a tekintetét a képről és ismét a kávézó felé pillantott. És ismét ugyanazt érezte; hogy lát valamit vagy valakit, akit vagy amit korábban is látott. Végighordozta a tekintetét a ponyvatető alatti asztalokon, és ekkor összeállt a kép. A férfi épp akkor állt föl, összehajtogatta az újságát, és sietős léptekkel elindult, mint akinek

136

Dániel Silva

fontos találkozója van. Gábrriel már látta ezt az embert valahol.

Ez az az ember, aki az előbb távozott a galériából...

Gábrriel megfordult, és a diplomata aktatáskára pillantott. Majd újból a kirakat felé fordult, de a férfi már eltűnt a sarok mögött.

- Valami baj van, Herr Ulbrisht?

Gábrriel megragadta Miller karját. - Most azonnal hagyja el a galériát!

A műkereskedő kitépte a karját Gábrriel kezéből. Meglepően nagy erős ember volt.

- Vegye le a kezét rólam, maga örült!

Gábrriel ismét karon ragadta, de Müller ismét kiszabadította magát.

- Takarodjon, különben hívom a rendőrséget!

Gábrriel könnyen legyűrhetette volna Müllert, de gyanította, hogy erre már nincs idő. Megfordult, és szapora léptekkel az ajtó felé indult. Mire odaért, Müller kioldotta a biztonsági zárat. Gábrriel kilépett az utcára, és elindult a szálloda irányába.

És ekkor felrobbant a bomba - fűlsiketítő dörej, a légnyomás miatt Gábrriel térdre esett. Felállt és ment tovább, de a robbanás hangja még ott visszhangzott a keskeny utca épületeinek kecses homlokzatai között. Ami ezután következett, az egy trópusi felhőszakadás hangjaira emlékeztetett, de ez csak az útra záporozó kitört ablaküvegek törmeléke volt. Védekezésül az arca elé kapta a kezét, de néhány másodpercen belül ujjai vörösek voltak saját véréből.

Az üvegeső abbamaradt, a robbanás visszhangja fokozatosan elhalkult. Gábrriel ellenállt a csábításnak, hogy megforduljon, és szemügyre vegye a pusztulást. Látta már, milyen pusztításra képes egy utcai bomba, maga elé tudta képzelni a látványt. Lángoló autók, elfeketedett épületek, a

Az angol bérnyilkos \ 37

I kávéház romokban, mindenütt tetemek és vér, és a túl-félők arcán a döbbenet. Így aztán gyorsan leengedte a kezét az arca elől, a dzsekije zsebébe dugta, és leszegett I fejjel ment tovább, miközben a fülében csengett a borzalmas csend.

18

Párizs

PÁRIZS MEGTAPASZTALTA A TERRORISTÁK BOMBÁIT az évek folyamán, a francia rendőrök és a biztonsági erők hatékonyan ténykedtek egy-egy ilyen esemény nyomán. Két perccel a robbanás után már a helyszínen voltak az első egységek. Öt perccel később a környező utcák is hermetikusan le voltak zárva. Gábrriel kocsya a kordonon belül rekedt, ezért kénytelen volt gyalog menekülni. Már szürkült, mire a város déli részén lévő rendezőpályaudvarra ért.

Az elhagyott gyár rakodórampájánál kialakított búvóhelyén most épp gondolatban leltárt készített a csomagtartóban lévő holmokról. Egy bőrrönd, néhány ruhadarab, egy fényképezőgép és a rádió, amellyel a megfigyelőkkel tartotta a kapcsolatot. Ha a kocsit nem sikerül begyűjteniük, a rendőrök előbb-utóbb felfigyelnek rá, feltörik a csomagtartót, és átvizsgálják a tartalmát. Lehallgatják a magnófelvételeket, és rájönnek, hogy Werner Müller galériáját bepoloskálták. Előhívják a filmeket, és a kezükbe kerülnek a galéria bejáratáról készült képek. Kikalkulálják, milyen szögből készültek a képek, és rájönnek, hogy a Hotel Laurens egyik ablakából. Kikérdezik a személyzetet, és rájönnek, hogy a szobát egy faragatlan német író bérelte.

Gábrriel jobb keze elkezdett lüktetni. A stressz. Folyamatosan mozgásban volt a robbanás után, legalább

Az angol bérnyilkos

139

egy tucat alkalommal át- meg átszállt a különféle metró-bzerelvényekre, hihetetlen távokat gyalogolt le a párizsi sugárutakon. A Luxembourg-kert közelében egy nyilvános fürkéből felhívta Uzi Navotot egy védett vonalon. i Gábrriel felnézett, és két lassan mozgó kocsit pillantott. Ijeng a keskeny szervízúton a letaposott drótkerítés men-Itén. A reflektorok le voltak kapcsolva. Gábrriel leugrott a rámpáról - földre érésekor belehasított a fájdalom a kezébe is -, és lassú léptekkel elindult feléjük. Az első kocsi másod ajtaja kinyílt. Navot kuporgott a hátsó ülésen. - Üljön be - modulrt rá. Minden jel szerint túl sok amerikai maffia-filmet látott az utóbbi időben.

Navot hozott magával egy orvost is, egy szajmot, aki ott ült az első ülésen. Az ülésarfából műtőasztalt varázsolt, i steril vásznat terített rá, és felgyújtotta a mennyezeti világi gítást. A doktor levágta a kötést, és szemügyre vette a sebet. Mosoly suhant át az arcán - Ez volt ilyen sürgős, ezért hoztak ide? - Kér érzéstelenítőt? - kérdezte, de Gábrriel a fejét rázta. Újabb ajkbiggyesztés, újabb biccentés -Ahogy gondolja.

Az orvos kimosta a sebet fertőtlenítőszerrel, aztán munkához látott. Gábrriel, a restaurátor, érdeklődéssel figyelte a munkáját. Szúrás, húzás, a fonal elcsúszása. Navot cigarettára gyújtott, és úgy tett, mintha kinézne az ablakon. Amikor az orvos végzett, óvatosan bekötözte a sebet, majd egy biccentéssel jelezte, hogy végzett. Gábrriel a steril törülközőn

Daniel Silva - Az angol bérgyilkos

nyugtatta a kezét. Amikor az orvos levágta a [Szennyes kötést, franciásan elhúzta az orrát, mintha Gábiel nem megfelelő bort rendelt volna a sáfrányos vajszősszal készült halhoz. - Most már csak néhány perc, Ugye? - kérdezte Navot, és türelmetlenül legyintett egyet. , Az orvos nem zavartatta magát, megadta a módját. Most már meg sem kérdezte Gábielt, kér-e fájdalomcsillapítót. Felszívta a fecskendőt, és beadta az érzéstelenítőt a kezébe.

140

Dániel Silva

Lassan és módszeresen dolgozott, jó félórán keresztül. Végül fölpillantott. - A körülményekhez képest megtettem, amit lehetett. - Ellenséges pillantást vetett Navot felé. - Én ezt teljesen ingyen csináltam, cimbora. Nyugodj meg, Shamron is hallani fog róla! - A seb szakszerű sebész ellátást igényel. Az izmok még csak-csak, de az inak nem fogják bírni. - Megcsóválta a fejét. - Sajnos nem szép a sebe. Valószínűleg merev lesz a keze, és a mozgása sem lesz olyan, mint azelőtt.

- Hagyjon minket magunkra - szólt rá Navot. - Üljön át a másik kocsiba, és várjon! - Navot elküldte a sofört is. Amikor egyedül maradtak, Gábielre nézett. - Mi az isten történt?

- Hány halott volt? - kérdezte Gábiel, elengedve a füle mellett Navot kérdését.

- Eddig három, de négy sérült elég rossz állapotban van.

- Hallott a csoport többi tagja felől?

- Elhagyták Párizst. Shamron mindenkit evakuál. A dolognak csúnya következményei lehetnek.

- A kocsim?

- Az egyik emberünk szemmel tartja. Eddig nem nyúltak hozzá a rendőrök.

- De végül odaérnek.

- És akkor^nit találnak?

Gábiel elmondta. Navot behunyta a szemét, és úgy csóválta meg a fejét, mintha valakinek a halálhírét hallotta volna. - És mi a helyzet Müller kéglíjével?

- Be van poloskázva a telefonja.

- A kurva életbe!

- Van rá esély bejutni, és kitakarítani?

Navot megcsóválta a fejét. - A zsaruk már ott vannak. Ha megtalálják a kocsiját, és rájönnek, hogy Müller megfigyelés alatt állt, szétszedik a lakását. Seperc alatt megtalálják a poloskát.

Az angol bérgyilkos

141

-Vannak barátai a rendőrségnél, aki tudna segíteni nekünk?

Olyan nincs, aki ilyen forró helyzetben lépni tudna.

Pedig ez a poloska fölé egy névjegykártyával.

Tudom, Gábiel, de nem én pakoltam oda. [Gábiel kihalászta a filmtekercset a zsebéből, és átadta friavotnak. - Sikerült lefotóznom a fazont, aki a bombát a [galériában hagyta. Küldje el még ma a Saul király sugárúttá! Mondja meg az archívum barlanglakóinak, hogy futtassák át az adatbázison! Talán sikerül nevet is kapcsolni kz archoz.

I A filmtekercs eltűnt Navot hatalmas mancsában. I - Vegye fel a kapcsolatot Shamronnal, és mondja meg ne-ki, hogy küldjön egy biztonsági különítményt Anna Rolfe ^^Jázához. - Gábiel kinyitotta a kocsiját, és kitette a • lábát az aszfaltra. - Melyik kocsi az enyém?

- Shamron azt akarja, hogy menjen haza. ^^^^^ I - Nem fogom megtalálni a fazont, aki a bombát ott hágj

Ha, ha Tel Avivban dekkolok. I - De akkor sem, ha egy francia sitten rohad.

- Melyik az én kocsim, Uzi?

- Oké! Vigye ezt! De mostantól magára van utalva. I - Egyszer majd meghalálom.

^^^^ I -

Szórakozzon jól, Gábiel. Én maradok, és eltakarítom a/ kuplerájt, amit csinált.

M^^^^ I -

Maga jó kutya, Uzi. Csak ne felejtse el elküldeni a fíjmet Tel Avivba!

IfJOSTA DE PRATÁBAN Anna Rolfe leengedte a hegedűt,

lés kikapcsolta a metronómot. A gyakorló szobában már

félhomály honolt, az Atlanti-óceán felől érkező fuvallat

hűvös volt és párás. A kottaállvány felett professzionális

142

Dániel Silva

mikrofon lógott, melynek zsinórja egy német gyártmányú magnóba volt dugva. A mai gyakorlásának zömét magnóra vette. Mielőtt elrakta volna a Guarnierit a tokjába, elindította a felvételt.

Mint mindig, most is kellemtlenül érezte magát, hogy saját magát kellett visszahallgatnia, most azonban nagyon is konkrét oka volt rá. Arra volt kíváncsi, hogyan hangzik a játéka; mely részei voltak elfogadhatók a darabnak, és melyekre kellett jobban odafigyelnie. A hallottak zömével elégedett volt, de talált három vagy négy részletet a második és harmadik tételben, amelyekben az értő fül felfedezte a hosszabb kihagyás hatását. Este majd, a második gyakorlás alkalmával, ezekre a részletekre koncentrált. Egyelőre arra volt szüksége, hogy átszellőztesse az agyát.

Bement a hálószobájába, kivette halványsárga szveterét a komódfiókból, és belebújt. Lement a földszintre. Egy pillanattal később kiosont a villa kapuján, és elindult a kanyargós úton a falu felé. Félúton járhatott, amikor észrevette a kis Fiat furgont fölfelé kaptatni a fák között. A kocsiiban négy férfi ült. Nem portugálok voltak. Anna félreállt, hogy

elférjenek, de a kocsi megállt, és a sofőr melletti ülésről a egyik férfi kiszállt.

- Rolfe művész?

- Ki kérdezi?

- Ön Anna Rolfe, kérem? Anna bólintott.

- Gábor barátai vagyunk.

MARSEILLE-BEN AZ ANGOL a Szt Viktor apátságánál hagyta a kocsiját, és gyalog ballagott le a sötét utcákra a kompikötőhöz. Amikor a komp kifutott az öböl csendes vizére, lement a kabinjába. Lefeküdt a keskeny ágyra, és

Az angol bérnyilkos 143

ineghallgatta a marseille-i rádió híreit. A vezető anyag a párizsi Müller-galéria elleni bombatámadás volt. Pascal B)eb) bombája ártatlan áldozatokat is követelt, ezért inkább érezte magát terroristának, mint profinak. Holnap el kell mennie a signadorához, ő pedig elűzi az occhjút a szertartásaival, az imáival, és feloldozza a bűnei alól, ugyanúgy, mint eddig. I Kikapcsolta a rádiót. Kimerültsége ellenére nő akart. Mindig így volt, amikor túl volt egy megbízatáson.

Behunyta a szemét, és Elizabeth jelent meg lelki szemei előtt m- Elizabeth Conlin, a csinos katolikus lány a Ballymurphy negyedből, Nyugat-Belfastból. A lánynak olyan ösztönei Bro)tak, mint egy vérbeli profinak. Ha biztonságos volt, hogy találkozzanak, kiakasztott egy skarlátvörös sálát a hálószobája ablakába, az angol pedig ilyenkor bemászott hozzá az ablakon, egyenesen az ágyába. Gyötrelmesen lassú mozdulatokkal szeretkeztek, nehogy fölébresszék a családot. Az angolnak rendszerint be kellett fognia a lány száját, hogy ne hallják meg a sikolyait. Egyszer a lány olyan erővel harapott bele a hüvelykujjába, hogy a vére is kiserkent. Utána csak feküdt egymás mellett a sötétben, ő pedig hallgatta, ahogy a lány arról beszél^Th^hnyjrje7^ szeretne elmenekülni Belfastból - távol a bombáktól, a brit megszálló katonáktól, az IRA fegyvereseitől és a protestáns milíciáktól. Amikor pedig úgy gondolta, hogy a férfi elaludt, suttogva a rózsafüzért mormolta, vezeklésül, hogy engedett egy angol férfi testi kísértésének. Az angol persze soha nem engedte meg magának, hogy elnyomja az álom Elizabeth Conlin ágyában.

Egy éjjel, amikor bemászott az ablakon, Elizabeth helyett a lány apját és két IRA katonát talált a szobában. Valahogy tudomást szereztek az angol látogatásairól. Elszállították egy isten háta mögötti birtokra, és kilátásba helyeztek neki egy hosszú és fájdalmas kihallgatást, amit majd a kivégzés

144 Dániel Silva

követ. Neki azonban, sok sorstársával ellentétben, sikerült élve elhagynia a farmot. A négy IRA-tagnak viszont nem. Néhány órán belül az angolt biztonságban kimentették a tartományból. Elizabeth Conlinnak nem volt ilyen szerencséje. A holttestét másnap reggel találták meg a belfasti városi temetőben, a feje kopaszra volt borotvált, a torkát átvágták - amint az egy katolikus lánynak kijár, ha összefekszik a brit megszállók ügynökével.

Az angol ettől kezdve soha nem volt képes megbízni egy nőben sem. Anton Orsati tökéletesen megértette a fenntartásait. Hetente egyszer felhozott egy lányt az angol házába - persze, nem korzikait, kizárólag franciát, akit kifejezetten az angol testi szükségleteinek kielégítése céljából hoztak a szigetre. Ő közben lent várt egy öreg paesa-nuval a völgyben, míg az angol nem végzett. Az angol úgy találta, hogy ugyanolyan hideg dolog Orsati nővel szeretkeznie, mintha gyilkolna, de elviselte a dolgot, mert nem bízott magában, hogy ő válasszon szeretőt magának - arra pedig még nem készült fel, hogy remeteként élje le hátralévő életét.

A párizsi akció furakodott a gondolataiba. Volt valami, ami zavarta - az a férfi, aki a bomba robbanása előtt lépett be a galériába. Az angol valaha egy elit kommandó tagja volt, azonnal kiszúrta a hatást másokon is: a ruganyos járást, a tökéletes magabiztosság és az állandó résen lét finom kombinációját. Valamikor ez a férfi is katona volt -vagy talán még ennél is bonyolultabb a helyzet.

De volt egyéb más is. Az angol képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy valahol már látta ezt az embert. Órákig álmatlanul hevert az ágyában, és kutatott a memóriájában, mert nem tudta, hová tegye.

19

ILondon

A MÜLLER-GALÉRIA ELLENI BOMBATÁMADÁS Párizsban jóval több volt Gábor számára szimpla biztonsági problémánál. Eltűntetett ugyanis egy kézenfekvő vonalat az ügyben. Most újból kellett kezdenie mindent, ezért már másnap délelőtt ott volt a Mason's Yardban, és lassan ballagott Julián Isherwood galériája felé a szemerkélő esőben. I Az ajtó mellett a téglafalba egy csengőpanelt sülyesztettek, ezen két gomb volt, a hozzávaló nevekkal: LOCUS TRAVEL és ISHERWOOD GALÉRIA. Gábor megnyomta az utóbbit, és várt. Amikor a berregő megszólalt, benyomta az ajtót, és elindult fel a lépcsőn: ugyanaz a kopott szőnyeg, ugyanazzal a Rohrschacht-tesztre einjékeztető foltal a harmadik lépcsőfokon, ahol a másnapoi Msher^ wood kilötyintette a kávéját Olivér Dimbleby alkoholba fulladt születésnap bulija után a Mirabelle-ben. A lépcső J tetején két ajtó nyílt, az egyik a galériába vezetett, a másik TB kicsi utazási irodába, ahol egy hétköznapi külsejű asz-szony ült egy tekintélyt parancsoló íróasztal mögött az Jegzotikus izgalmakat ígérő plakátok körében. Épp csak 1 felpillantott Gáborra, szomorú mosoly suhant át az arcán, f aztán visszatért a kötéséhez.

Bár Julián Isherwood szinte betegesen ragaszkodott a raktárában lévő festményekhez, ugyanezt nem mondhatta el wazokról a lányokról, akik fogadták a telefonjait, és gondját

viselték elképesztő kartotékrendszerének. Isherwood az évszakok változása szerint cserélgette őket. Gábiel tehát kellőképpen meglepődött, amikor viszontlátta Irinát, a fekete hajú nőténypárducot, akit Isherwood több mint fél éve fogadott föl, és még mindig ott ült az előszobájában az íróasztal mögött.

Isherwood szobájának ajtaja résznyire volt nyitva. Egyik ügyfelével tárgyalt. Gábiel látta, hogy egy kép van a fekete bársonnyal borított festőállványon. Első ránézésre egy korai olasz mester műve lehetett; de hogy ki, azt Gábiel nem tudta eldönteni. Isherwood lassan lépdelt az állvány mögött, állát a kezében nyugtatta, tekintetét a földre szegezte, mint egy ügyvéd, aki a védece ellen valló koronatanú válaszát várja.

- Azt kéri, odafele a bemutatóteremben várja meg - dorombolta Irina. - Feltételezem, tudja az utat.

Gábiel beszállt az apócska liftbe, és felvitette magát. A bemutatótermet árnyékok uralták. Csend volt, leszámítva a tetőablakon kopogó esőcseppeket. Mindegyik falon régi mesterek méretes vásznai függtek: egy Vénusz Lunitól, egy szentsalád del Vagától, egy Krisztus megkeresztelése Bordonétól, és egy derűs tájkép Claude-tól. Gábiel nem gyűjtött villanyt, hanem lerogyott a bársony díványra. Szerette ezt a helyiséget, számára ezt volt a béke szigete. Egyszer még a feleségével is szeretkezett itt. Aztán évekkel később itt tervezte el a halálát annak az embernek, aki elvette tőle. • Nyílt a liftajtó, Isherwood lépett a helyiségbe.

- Istenem, Gábiel, hogy te milyen pocskékul nézel ki!

- Ezt vegyem bőknak?

- Mit keresel itt? Miért nem vagy Zürichben?

- A festmény tulajdonosa, akihez küldtél, August Rolfe volt. Hallottad valaha a nevét?

- Úristen... Őt ölték meg a múlt héten?

Az angol bérgyilkos 147

Gábiel csak biccentett, - Én találtam meg a holttestét. Isherwood csak most vette észre a kezén a kötést, - Mi rtént veled?

- Hallottál a tegnapi párizsi galériarobbantásról?

- Hát persze, mindenki erről beszél. De gondolom, nem csináltad?

- Nem, csak éppen rosszkor voltam rossz helyen. Elmeélek mindent, de előbb segítened kell nekem.

- Miben kéne segítenem? - kérdezte óvatosan Isher-ood.

- Semmi olyasmiben, mint a régi szép időkben. Csak azt éne elmagyaráznod, hogy miért tartja egy öreg svájci ban-ár a francia impresszionistákból és a modernekből álló

élelmetesen gyönyörű gyűjteményét egy földalatti páncceleremben?

Isherwood leszólt az irodai telefonoiKa titkárnőjének. -/ rína, volna olyan drága, és felhozna nekünlr^^tenna ávét a bemutatóterembe? Meg valami rágcslálnivalót.

ondjuk azt a mogyorós kekszet. És tartaná helyettem a ~ ontot egy darabig? Tudom, hogy megteszi, mert maga jó islány. ABRIEL ALAPVONALAIBAN TISZTÁBAN VOLT a nációk úkincsrabló ügyleteivel a második világháború alatt.

Hogy Adolf Hitler arról álmodott, hogy egy Führermu-seummal ajándékozza meg szülővárosát, Linzet, ahoM összegyűjti a régi mesterek és a németalföldi művészet legfontosabb remekműveit. 1938-ban indította el titkos akcióját, amelynek fedőneve Sonderauftrag Linz - vagyis „linzi különleges hadművelet” - volt, és melynek célja műkincsek szerzése minden lehetséges módon volt a Führer-museum számára. A béke utolsó hónapjaiban az ügynökei

148 Dániel Silva

titokban körbejárták Európa múzeumait, galériáit és magángyűjteményeit, és összeválogatták a jövőbeni múzeum anyagát. Amikor kitört a háború, a Wehrmachtl nyomában azonnal megjelentek Hitler műkincsrablói. Több százezer festmény, szobor és műtárgy tűnt el villám gyorsan, legtöbbjük zsidó tulajdonból. Ezekből több ezer, körülbelül 30 milliárd dollár értékben, mindmáig nem került elő.

Gábiel tudta, hogy Julián Isherwood részletekkel is tud szolgálni neki. Isherwood ugyanis az átlagosnál jobb nevű műkereskedő volt, akinek bőven volt része sikerben, de ha a nációk európai ténykedéséről volt szó, megfellebbezhetetlen szaktekintélynek számított. Több tucat cikket írt a napilapokba és a szakmai folyóiratokba, öt éve pedig társszerzője volt egy könyvnek, amely a kérdéstről szólt. De hiába könyörgött a kiadó, makacsul ellenállt, hogy elárulja, milyen személyes indíték miatt foglalkozik ilyen behatóan, a témával. Gábiel azon kevesek közé tartozott, aki tudta a választ: Julián ugyanis átélte, amiről írt.

- 1940-ben London vagy New York sehol sem volt -kezdte Isherwood. - A világ művészetének központja Párizs volt, ezen belül is a nyolcadik kerületben a rue de la Boétie. A huszonegyes szám alatt volt a híres Paul Rosen-berg-féle galéria. Picasso az udvar túloldalán lakott, a huszonháromban az orosz balerinával, Olga Koklovával. Szemben velük, az utca túloldalán volt Étienne Bignou galériája. Georges Wildensteiné pedig az ötvenhétben. De ott volt Pail Guillaume és Josse Hessel is.

- És az apád?

-Az Isakowitz-féle galéria Paul Rosenbergének a tőszomszédságában volt. Mi a kiállító terem felett laktunk. Számomra Picasso „Pablo bácsi” volt. Órákat töltöttem a lakásában. Néha megengedte, hogy nézzem, amikor fest.

Az angol bérgyilkos 149

Igától pedig csokoládét és süteményt kaptam, ha beteg oltam. Varázslatos élet volt.

- És amikor bevonultak a németek?
- Nos, az olyan volt, mintha a mennyezet omlott volna ránk, Németalföldet május tizedikén kezdték lerohanni, de június tizennegyedikén már ott voltak Párizsban. Horogkeresztes zászló lógott az Eiffel-tornyon, a német vezérkar ípedig beköltözött az Hotel Crillonba.
- A fosztogatás mikor kezdődött el?
- Két nappal Hitler győzelmi körútja után elrendelték, hogy minden zsidó kézen lévő műalkotást át kell adni meg-
rzésre a németeknek. A valóságban ez Franciaország kiosztását jelentette.
- Ha jól emlékszem, HitlerWy szervezetet is létrehozott a fosztogatás felügyeletére. \ ..
- Több ilyen is volt, de a legfontosabb az ERR volt, ad insatzstab Reichsleiter Rosenberg. Ez szó szerint egy agyvállalat volt, saját felderítő szolgálattal^üielyTelhaj-
tta a műkincseket, akciócsoporthal, amely a házkutatá-
okat és a lefoglalást végezte, valamint egy külön stáb
űvésztörténelemszövegekből és becsüsiökből. Édes Istenem, ülön asztalos részlegük volt a szállítmányok beladázá-ához.
- Az első állomásuk nyilván a rue de la Boétie volt.
- Az ERR a műkereskedőkre és a gyűjtőkre koncentrált. Rotschild gyűjteményt a palotájukkal együtt foglalták le.
Akárcsak a két zsidó bankár, Dávid Dávid-Weill és Jacques Stern esetében. Minden zsidó tulajdonú galériában a rue de
la Boétie-ban házkutatást tartottak, és mindent lefoglaltak, így az Isakowitz galéria teljes raktári állományát is.
- Sikertült az apádnak megmentenie valamit?
- A legtöbb műkereskedő, így az apám is, megpróbálj megmenteni a legfontosabb műveit. Távoli kastélyul"

\

150

Dániel Silva

rejtették el őket, vagy kimenekítették őket az országból. De a nem védett műveket gyorsan begyűjtötték a németek. A megszállás előtt, a „furcsa háború” idején, az apám egy villát bérelt ki Bordeaux-ban, és odaszállította a legértékesebb műveket. Mi is odamenekültünk, amikor a németek megközelítették Párizst. Amikor Franciaországot meg szállt és meg nem szállt zónára osztották, mi Vichy uralma alá kerültünk. De 1940 őszén az ERR a francia rendőrség segítségével betört a villába, és elhurcolta az apám festményeit.

- Hogy találták meg a németek a gyűjteményt?

- Az apám elkövette azt a hibát, hogy elkotyogta, mi a terve a képekkel. A francia öt százalék jutalék fejében átadta az infót a németeknek. C'est la vie.

Gábrriel pontosan tudta, mi történt ezek után, és esze ágában sem volt újra elmondani Isherwooddal. Nem sokai azután, hogy a németek bevonultak 1942 végén a meg nem szállt zónába, az SS és szövetségesei a vichy-i kormányból elkezdtek begyűjteni a zsidókat, és deportálták őket a haláltáborokba. Isherwood apja két baszk csempészt fizetett le, hogy átvigyeék a fiatal Juliánt a Pireneusokon Spanyolországba. Anyja és apja Franciaországban maradt. 1943-ban letartóztatták és Sziboborba küldték őket, és azonnal végeztek velük.

Isherwood vadul megrázta magát. - Sajnos úgy érzem, hogy sürgősen be kell csatlakoznia egy italnak. Föl, Gábrriel barátom! Jót fog tenni mindkettőnknek egy kis friss levegő.

!

A SARKON TÚL VOLT EGY BOROZÓ a Jermyn Streeten, ahol leültek a sziszegő gázkandalló mellé. Isherwood egy pohár medokot rendelt. A szeme a lángokat fürkészte, de a
Az angol bérgyilkos

151

Hjondolatai még mindig a háborús Franciaországban jártak. Gábrriel olyan tapintatosan hatolt be az emlékek közé, mint Bgy gyerek a szülei szobájába. | - Mi lett a képek sorsa a lefoglalásuk után? I - Az ERR a Labdaházba szállította őket, amit egyfajta Bitmeneti raktárnak használtak akkor. Egy hatalmas stáb |dolgozott éjt nappallá téve a német kezekbe került mű-|kincsek felbecsülésén és katalógizálásán. Amiről úgy íté-
l-Hék, hogy a Führer magángyűjteményébe, a linzi múzeum-d&a való - elsősorban régi mesterek és németalföldiek -, azokat ázormaljDeládázták és a Vaterlandba szállították. 1 - És mi lett a többivel? Az impresszionistákkal és a modernistákkal?

- A náci ezeket „elfajzott” művészetnek tekintették, de eszük ágában sem volt őket kiadni a kezükből, csak hajó , pénzt kaptak értük. A tizenkilencedik és a huszadik századi művek zömét vagy eladták, hogy készpénzhez jussanak, vagy bespájzolták cserealapnak.

- Miféle cserealapnak?

- Vegyük például Hermann Göringet. Volt egy hatalmas vadászkastélya Berlintől délre, amelyet Karinhallnak neve-
|zett elhunyt felesége, a svéd arisztokrata Karin von Fock után. Itt volt Európa egyik legnagyobb magángyűjteménye, és Göring bevetette minden hatalmát, hogy a háború alatt ezt jelentősen kibővítsé. A Labdaház raktárait úgy kezelte, mintha a saját vadászterülete volna. Isherwood kiitta a poharát, és rendelt egy újat.

- Göring egy mohó állat volt - csak a Labdaházból hatszáznál több képet harácsolt össze - ugyanakkor nagyon kényes volt arra, hogy a szerzeményei, legalábbis papíron, törvényes vásárlásból, és ne egyértelműen lopásból származzanak. Ha megtetszett neki egy mű, neveltségesen alacsony árba becsülte a saját embereivel. Amint birtokba vette, elismervényt küldött arról, hogy záros határidőn

152

Daniel Silva

belül befizeti a pénzt a speciális ERR számlára. A valóságban egy fityinget sem fizetett a Párizsban összelopkodott képekért.

- Ezek mind a Karinhallban kötöttek ki?

- Némelyük, de nem mindegyik. Göring osztott Hitler impresszionistákat és modernistákat elmarasztaló vélekedéseiben, viszont tisztában volt azzal, hogy ezeket el lehet adni vagy el lehet cserélni az ízlésének inkább megfelelő darabokra. Egy ilyen ügyletet Göring ügynökei Olaszországban hajtottak végre. Hét olasz régi mester képéért és számos műtárgyért cserébe Göring kilenc labdaházi képet adott át. Van Gogh, Degas, Cézanne, Renoir és Monet, csak hogy néhányat említsek. Ezeket kivétel nélkül zsidó magángyűjteményekből és galériákból rabolták el. Göring számos ilyen csereügyletet hajtott végre, például svájci műkereskedőkkel is.

- Beszélj nekem erről a svájci kapcsolatról!

- A semlegesség miatt a svájci műkereskedők és gyűjtők különleges helyzetbe kerültek, ugyanis hatalmasat kaszáltak Párizs kifosztásán. A svájciak szabadon utazhattak Európában, ugyanakkor a svájci frank volt az egyetlen valuta, amelyet az egész világon elfogadtak. És azt se feledjük, hogy a Zürichhez hasonló helyek rémületes nyereséghez jutottak a Hitlerrel való kollaborálás fejében. Párizs volt az összerabolt műkincsek felvásárló helye, de a műveket Zürichben, Luzernben és Genfben lehetett eladni.

- Vagy elspájzolni.

-- Még szép. A svájci banktörvények az országot az összerabolt műkincsek természetesen lerakódó helyévé teszik.

- Beszél ezekről egy kicsit részletesebben!

- A dolog zseniális, és minden ízében svájci. Például, ha valaki jóhiszeműen vásárol valamit, amiről kiderül, hogy lopták, öt év elteltével jogosan átmegy az ő tulajdonába.

- Kényelmes megoldás.

z angol bérgyilkos

153

>- De várj csak, van még cifrább is. Ha egy műkereskedő jön, hogy lopott műkincs van a tulajdonában, a jogos tulajdonos köteles kijáratolni veszteségeiért a kereskedőt,

így vissza akarja kapni a művet. -Egyszóval egy svájci műkereskedőnek vagy gyűjtőnek

nem kell fájni a feje se a törvény miatt, se azért, hogy

veszíthet egyáltalán?

I - Pontosan.

- És mi történt a háború után?

- A szövetségesek elküldtek egy művészeti szakértőt, egy bizonyos Douglas Cooper Svájcba, hogy igyekezzen kideríteni az igazságot. Cooper megállapította, hogy több száz, ha nem több ezer lopott mű került Svájcba a háború folyamán. Meg volt róla győződve, hogy ezeknek a zöme a bankok pincéit, raktáraiban van. Paul Rosenberg is Svájcba utazott, hogy személyesen nézzen körül. Egy zürichi galériában egy olyan Matisse-t ajánlottak fel neki megvételre, amelyet a saját gyűjteményéből raboltak el.

-Figyelemreméltó - jegyezte meg Gábiel. - Es mihez kezdett a svájci kormány az információval?

-ígéretet tett a szövetségeseknek, hogy együtt fog működni egy alapos vizsgálatban. Megígérte, hogy befagyasztja azt a német vagyont, amely a háború alatt került az országba, és teljes körben felméri az ilyen vagyontárgyak körét az országban. Mondanom sem kell, egyik ígéretét sem tartotta be. Douglas Cooper azt javasolta, hogy vonják be mindegyik műkereskedő engedélyét, akiről gyanítható, hogy rabolt műkincsekkel kereskedett. Ezt a svájci kormány mereven elutasította. A svájci műkereskedők szövetsége pedig egyszerűen megtagadta az együttműködést. Röviden, a svájci kormány azt tette, amit mindig szokott. Védelmet biztosított cégeinek és polgárainak a külfölddel szemben.

154

Daniel Silva

- És a Paul Rosenberghez hasonló műkereskedők nem próbálták meg visszakövetelni a tulajdonukat a bíróság előtt?

- Néhányuk megpróbálta, de nem nekik kedvezett a leosztás. A svájciak tettek róla, hogy felettébb idő- és költségigényes legyen egy külföldi számára, ha vissza akarja követelni valamilyen vagyontárgyat egy svájci állampolgártól. A svájciak a jóhiszeműség elve mögött kerestek menedéket. És ne felejtjük el, hogy a kérdéses műtárgyakat a nácik 1940-ben rabolták el. Ezekre 1945-re, a svájci öt éves törvény értelmében, a jogos tulajdonosnak már nem volt jogcíme. Kár is mondanom, de a felperesek zöme üres kézzel távozott.

- Szerinted van még ezek közül az országban?

- Ha engem kérdezel, Gábiel, a többségük ott van. Abból a kevésből, ami a fülembe jutott, úgy tűnik, ezeknek a képeknek egy része August Rolfe birtokában van.

- Már nincs.

Isherwood kiitta a borát, közben egy pillanatra sem vette le a szemét a lángokról. - Azt hiszem, Gábiel, most rajta a mesélés sora. Mondj el szépen mindent. És ha megkérhetlek, kivételesen ne hazudj! Ehhez én már öreg vagyok.

;

Daniel Silva - Az angol bérnyílós

ODAKINT MEGINT ESETT. A galériába menet visszafelé úgy bújtak össze Isherwood esernyője alatt, mint gyászolók a gyászmenetben. Gábiel beszámolt mindenről, kezdve Rolfe holttestének felfedezésével és befejezve Werner Müller párizsi galériájának felrobbantásával. Isherwood indulás előtt még megivott két pohár medokot, ez kissé máig meglátszott a járásán.

- Ez a kurva Shamron! - szólalt meg szinte suttogva, a hangja csöppögött a megvetéstől. - Gondolhattam volna, elegebb égtájakra pihenni. I
- De mindig találunk valami indokot, hogy visszahívják.
- Azt mondják, hogy az Anna Rolfe egy igazi díva.
- Vannak nagy pillanatai.
- Hadd adjak neked egy tanácsot, drága barátom. Sose vesítsd szem elől, hogy sokkal többet tud az apjáról és a íjteményéről, mint amennyit elmond neked. A lányok ajlamosak nagyon védeni az apjukat, még akkor is, ha a kedves papa még szerintük is egy tetű.
- Ezt igyekszem észben tartani. - Ugyanakkor lehet, hogy egy hétköznapi lopásról van szó.
- És közben ott hagynak a nappali falán egy Raffaellót, és fölrobbantják annak a pasinak a galériáját, aki a gyűjtemény megbízott kurátora volt. Én a történetekben nem látok semmi hétköznapi.
- Jogos a két pont - jegyezte meg Isherwood. - Sőt, nekem úgy tűnik, hogy ebből az egész nyomorult afférból kizárólag a képekben bízhat meg.
- Utálatos dolog, hogy ezt pont nekem kell szóba hoznom, Julián, de a képek nem igazán tudnak beszélni. Ráadásul az egész kurva gyűjtemény szórán-szálán eltűnt.
- A festmények valóban nem beszélnek, de az eredetük igen. Annyi bizonyos, hogy August Rolfe nagyon komolyan vette a gyűjteményét. Még ha a képekhez nem is teljesen tisztán jutott hozzá, nyilván ragaszkodott ahhoz, hogy mindegyikük eredetéről legyen papírja. Végül is a származás mindennél fontosabb.
- És ha sikerül megszerzem az eredetlistát?
- Akkor meg tudom neked mondani, hogy a vén mocsok legitim gyűjtő volt-e, vagy rablott kincseken kotlott.

156

Dániel Silva

Gábiel azt tervezte, hogy a Duke Streeten elköszön a barátjától, de Isherwood megragadta a könyökét, és bevonszolta magával a Mason's Yardhoz vezető passzázsba. - Gyere! Van még valami, amit meg kell mutatnom neked.

Amikor beléptek a galériába, Irina azonnal felismerte az alkoholba oldott ebéd külső jeleit. Isherwood kezébe nyomta cédulacsomagot a telefonhívásokkal, és azonnal elvonult kávéját főzni. Az irodájában Isherwood kinyitotta a széfet és két dolgot vett elő: egy fiatal fiú portrévázlatát, és egy több oldalas lista fotókópiáját. Odatartotta a rajzot Gábiel elé.

- Ismerős?

- Nem mondhatnám.

- A modell én vagyok, a művész pedig Pablo Picasso. Én vittem át Spanyolországba.

- És ez a lista?

- Azt is én vittem magammal. Az apám adta, mielőtt a baszkok gondjára bízott volna. Részletes lista a magángyűjteményéről, és a galériája leltári állományáról, amit saját kezűleg írt. Ez persze másolat. Az eredetije pocsék állapotban van.

Átadta a listát Gábielnek.

- Nem tudom, mit tervezel, de ha véletlenül belebotlanál valamelyikbe, szólj, rendben, édes barátom?

- Hát, nem is tudom.

- Van egy ember Lyonban, akivel beszélned kéne. Segített nekem többször is, amikor a könyvemhez kerestem adatokat. Ha August Rolfének piszok került a körme alá, ez a pasi biztos tud róla.

Isherwood a telefonos noteszében lapozott, majd átadott Gábielnek egy telefonszámot.

London

AZ ISHERWOOD-GALÉRIÁHOZ LEGKÖZELEBB ESŐ SARKON, a Jermyn Streeten, egy szőke férfi egy Rover volánja mögött hallgatta a rádiót. Öt napja már, hogy figyelte a műkereskedőt. Követte leittasodásba torkolló ebédjeihez. Este meg haza, dél-kensingtoni házáig. Sőt, jelentkezett nála esetleges vásárlóként is, csak hogy elhelyezzen az irodájában egy diszkrét poloskát. A miniatűr adóvevő egy fenge analóg jelet továbbított normál URH sávon. A férfi Roverben a kocsirádióján figyelte az adást. Tíz perccel után, hogy odabent véget ért a beszélgetés, a férfi előtte mobiltelefonját, és egy zürichi számot hívott. - A barátunk úton van Lyonba, hogy beszéljen a profesz-orrall.

21

Lyon

EMIL JACOBI PROFESSZOR volt Svájc önjelölt rossz lelkiismerete. Azon a véleményen volt, hogy országa becsületének megmentése érdekében előbb porba kell dönteni azt, ezért egész életét arra szánta, hogy előássa és közlétegye a svájci történelem nem igazán hízogó elemeit. Tisztító szenvedéllyel megírt könyve, A mítosz hatalmas vihart kavart, mert részletesen feltárta a kiterjedt gazdasági és kereskedelmi kapcsolatokat, amelyek országát a náci Németországhoz kötötték a második világháború idején. Jacobi felvázolta, miként jutott a rabolt - és gyakran az

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

el-gázósított zsidók szájából kitépett - arany a svájci bankokba, és miként alakult át keményvalutává, amelyből Hitler meg tudta vásárolni azt a nyersanyagot, ami életben tartotta hadigépezetét. Jacobi következtetése megrengette az országot, őt magát pedig páriává tette: Svájc és a náci Németország minden szempontból szövetséges volt, csupán névleg nem. Hitler nem viselhetett volna hadat a sváci bankárok és fegyvergyárosok tevőleges segítségével. Ha Svájc nincs, a Wehrmacht már 1944 őszén fel kellett volna hagynia a harccal. Életek millióit lehetett volna megmenteni, ha nem olyan kapzsiak a svájci bankárok.

A mítosz megjelenése után nem sokkal Jacobi professzor-életét Svájcban egyre kellemetlenebbé tett. Fenyegető leveleket kapott, a telefonját lehallgatták, a belbiztonsági

Az angol bérnyilkos 159

szolgálat pedig minden lépését követte. Hogy életét mentse, leköszönt Lausanne-i Egyetemen viselt professzor-stallumáról, és előadói állást vállalt a Lyoni Egyetem történettudományi tanszékén.

Gábielnak közel egy napjába telt, míg a nyomára bukkant.

Üzenetet hagyott a professzor otthoni számán az üzenetrögzítőn, két másikat pedig az egyetemen a kifejezetten elutasítóan viselkedő titkárnőnél. Kora délután, fél kettő tájban Jacobi visszahívta Gábielt a mobiltelefonján, és beleegyezett egy találkozásra. - Jöjjön ma este hatra a lakásomra, ott nyugodtan beszélgethetünk. - Ezután lediktálta a címet, és bontotta a vonat^abrielnek egy hosszú órát kellett elűtnie. Egy könyvesboltban az egyetem közelében megtalálta A mítosz egy francia nyelvű példányát, és a találkozásig ezt olvasságta a Place de Terreaux egyik kávéházában, amely zsúfolva volt diákokkal.

Hat órákor a professzor a rue Lanterne-i ház kapujában fogadta Gábielt. Kifényesedett könyökű tweed zakót viselt, olvasószemüvegét feltolta közepén erősen megritkult, fésűt régen látott hajára. Nadrágján, a bokarészen még ott volt a ruhacsipesz, hogy ne kapja be a bicikli lánc. - Isten hozta a száműzetésben - üdvözölte Gábielt, majd öregesen felvezette a negyedik emeleti lakásba. - Mi svájciak tiszteljük a szólásszabadságot, de csak akkor, ha ez a szabad szó nem Svájcot illeti kritikával. Én halálos bünt követtem el a jó svájciak szemében, ezért, élek most lyoni aranykalitkában.

A lakás ajtajában a professzor hosszú ideig kotorászott a papírok között a nyeregáskájában, míg megtalálta a kulcsot, majd beléptek a kis lakásba, aholalig volt bútor. A padló minden négyzetméterén könyvek, mindenféle iratok és újságok heverték halmokban. Gábielt elmosolyodott A megfelelő helyre jött.

160

Daniel Silva

Jacobi becsukta az ajtót, a nyeregáskát a kilincsre akasztotta. - Szóval August Rolfe meggyilkolásáról kíván velem beszélni? Való igaz, magam is érdeklődéssel követem a fejleményeket.

- Ezt feltételeztem. Kíváncsi volnék, összevethetnénk-e az elképzeléseinket?

- Ön is történész, Állon úr?

- Valójában restaurátor vagyok, ezen az ügyön azonban az izraeli kormány megbízásából dolgozom.

- Nos, akkor ígéretes este elé nézünk. Foglaljon helyet. Jaj, bocsánat, borítsa csak nyugodtan a földre a könyveket. Én addig felteszek egy kávé.

A PROFESSZOR PERCEKIG KUTATOTT az újsághalmok alatt megbúvó dosszié után, amelyet August Rolféről fektetett föl. Felettebb karcsú volt.

-August Rolfe a szó szoros értelmében magánbankár volt, Állon úr. Félek, hogy amit elmondhatok róla, az mind feltételezésen és hírsztelésen alapul.

- Az a tapasztalatom, hogy igen sokat lehet tudni egy emberről a róla keringő pletykákból.

- Ha az embert egy svájci bankár, különösen egy olyan magánbankár, mint August Rolfe érdekli, akkor gyakran csak a hírsztelésekre támaszkodhat. - A professzor a szemére csúsztatta a szemüvegét, és kinyitotta az aktát. -Zürichben vannak nagyon kis és igen nagy magánbankok is. Az olyan óriásoknak is, mint a Union vagy a Credit Suisse, van magánbanki részlege, bár ezek csak igen tehetős ügyfelekkel foglalkoznak.

- Mennyire tehetősek ezek?

- Általában a legkisebb összeg, amivel számlát lehet nyitni, ötmillió dollár. Tudomásom szerint az ön országának

Az angol bérnyilkos

161

hírsztérése a Credit Suisse magánbanki szolgáltatásait veszi igénybe. A professzor a nyitott akta felett Gábielt pillantott. - De gondolom, önnek erői nincs tudomása.

Gábielt elengedte a füle mellett a megjegyzést. - Amit eddig sikerült August Rolféről megtudnom, ő az előző kategóriába tartozott.

- Pontosán. A Rolfe-bank igen kis cég volt - talán ha fél tucat alkalmazottat foglalkoztatott. Viszont ha az ember pénzt vagy értéktárgyakat akart elrejtetni Svájcban, August Rolféban megbízható barátta lett. Ő volt Zürich egyik legdiszkréttebb és legbefolyásosabb pénzembere. Számos nagyhatalmú barátja volt. Ezért is volt számomra ennyire érthetetlen a meggyilkolása.

- És mit tud még róla? \.

- A harmincas évek elején\iette át apjától - nem a legjobb idők jártak bankokra. Tombolt a világválság, a német pánik, az

oszlak valutaváltság hullámai begyűrűztek Zürichbe is. A svájci bankok dominóként omlottak össze. Sok magánbank fűzőra kényszerül a nagyobb versenytársaival, ha életben akart maradni. Rolfénak, ha nagyon erősen kapaszkodva is, de sikerült a felszínen maradni.

Jacobi megnyálazta az ujját, és lapozott.

-Azután Hitler hatalomra jutott Németországban, és elkezdődött a zsidók zaklatása. Elkezdtek áramlani a zsidó pénzek és értéktárgyak Zürich magánbankjaiba - így Rolfé-éba is.

- Ezt tényként mondja?

-Abszolúte. August Rolfé bánjában több mint kétszáz számozott folyószámlát nyitottak német zsidók számára. Jacobi átlapozott néhány oldalt.

- De ezzel a végére is értünk a tényeknek, ami következik, az már a híresztelések birodalma. A harmincas évek végén felbukkantak a Gestapo ügynökei is Zürichben.

a családi üzlet az a svájci

162

Daniel Silva

||. |

Keresték a zsidó pénzeket, amelyeket átmenekítettek Németországból a svájci bankokba. Pletykálják, hogy Rolfé kooperált a Gestapóval, és a svájci banktörvényeket felrúgva elárulta, hogy vezetnek a bankjában számozott folyószámlákat német zsidók számára is.

- Miért tette?

- Kíváncsi a teóriáimra?

- Természetesen.

- Azért, mert tisztában volt azzal, hogy az a pénz, amit a zsidók letétbe helyeztek nála, eltörlül ahhoz a vagyonhoz képest, amit a náccal való kollaborálásból nyerhet.

- Kikkel volt kapcsolatban?

- Ezt nem tudni, viszont elég sokat járt Németországba, ezért Rolfé ellen a háború után vizsgálatot is indítottak.

- Mi derült ki?

-Abszolúte semmi. Rolfé ismét feloldódott a zürichi bankvilágban, és soha senki nem halott fölé semmit -egészen a múlt hétig, amikor valaki besétált a zürichbergi villájába, és golyót eresztett a fejébe.

Jacobi becsukta a dossziét és Gábielre nézett.

- Volna szíves inntől folytatni a történetet, Állon úr?

|

AMIKOR GÁBRIEL BEFEJEZTE, Jacobi professzor hosszú percekig némán törölgette a szemüvegét a nyakkendőjébe, majd visszabiggyesztette a homlokára, és kitöltött magának egy újabb csésze kávé. - Azt veszem ki a szavaiból, hogy sikerült a hallgatás hatalmas összeesküvésébe ütköznie.

- Mit ért ön ez alatt?

- Állon úr, ha egy ember Svájccal kíván foglalkozni, egy dolgot mindenképpen észben kell tartania. Svájc valójában nem egy ország, hanem egy nagyvállalat, amelyet úgy is

Az angol bérnyíl

163

irányítanak, ahogy egy nagyvállalatot szokás. Rádásul ez a cég állandóan defenzívában van. így megy ez már hétszáz éve.

- Mi köze ennek Rolfé halálához?

- Sokan vannak Svájcban, akik igen sokat vesztenek, ha a múlt bűnei napvilágra kerülnek, és sor kerül a Bahnhof-strasse elmocskolódott szennyvízcsatornáinak átmosására, ami már régóta esedékes. Ezek az emberek egy láthatatlan kormányt jelentenek, és nem szabad őket félvállról venni, ezért is élek én itt, és nem Lausanne-ban. Ha úgy dönt, hogy beleásza magát ebbe a dologba, azt javaslom magának, védje a hátát!

Tíz perccel később Gábiel leballagott a lépcsőn, hóna alatt A mítosz példányával. A kapualjban egy pillanatra megállt, kinyitotta acímoldalnál, hogy elpl V3-SS3. Lt profesz-szor dedikációját. ^-c_ ^^_

„Óvakodjék Zürich gnómjaitól! Emil Jacobi.”

|

A TÁVOZÓ GÁBRIELT EGY FÉRFI KÖVETTE digitális kamerája teleoptikájának lencséjével az utca túloldalán lévő emeleti lakás ablakából. Egy órával korábban az érkező Gábielről is készített fotókat. A képekre valójában nem volt szükség, csak kiegészítő információt jelentettek. Állon teljes beszélgetését Emil Jacobival közvetítette az érzékeny adó, amelyet fél évvel korábban rejtett el a professzor lakásában. A megfigyelés művésze még előtt néhány képet a távozó Gábielre, majd leült a magnóhoz és visszahallgatta a szalagot. Félórás megfeszített munkával elkészítette a beszélgetés átiratát, további tíz percet fordított a szöveghűség ellenőrzésére, majd kódolta a beszámolót, amit elektronikus aláírással titkosított e-mailben Zürichbe küldött az Allonról készült fotók társaságában.

164

Daniel Silva

Harminc másodperccel később az üzenet megjelent Gerhardt Peterson számítógépének monitorján, aki azonnal felkapta

a telefont, és sürgős találkozót kért Herr Gessleről. Gerhardt Peterson nem szenvedhette Emil Jacobit, mint ahogy Herr Gessler sem. Jacobi egyszemélyes keresztes háborúja Svájc pénzügyiája ellen egyre fárasztóbbá és költségesebbé vált. Mindkét férfi egyetértett abban, itt az ideje elbánni az akadékoskodó kis professzorral.

Másnap reggel, mielőtt munkába indult volna, Gerhardt Peterson még lebonyolított egy telefont a dolgozószobájában. Nem tartott két percig sem. Emil Jacobinak, Svájc önjelölt rossz lelkiismeretének sorsa egy pénzügyi tranzakcióval megpecsételődött. Kétszázezer dollár kerül átutalásra Anton Dorsati névtelen, csak számmal azonosított férfi folyószámlájára. Gerhardt Peterson elégedett volt az üggyel.

22

Costa de Prata, Portugália

AMIKOR GABRIEL MÁSNAPO REGGEL MEGÉRKEZETT Anna Rolfe villájában örömmel látta, hogy a házatjalább négy ember őz\ egyt^kapunál, egy másik^rszölöskert aljában, a harmad*: a fákVohálánálTiegyedik pedig fent a hegyen. Shamrón Ramit, hallgatag személyi testőrt küldte a különítmény felügyeletére. Ő a kocsielhajtónál üdvözölte Gábrielt. Amikor Gábielt az iránt érdeklődött, hogy jön ki Anna a csoporttal, Rami az ég felé fordította a szemét - Mindjárt a saját szemével is láthatja.

Belépett a házba, és követte Anna hegedűjének hangját a lépcsőházban. Bekopogott a gyakorló szobába, majd választ sem várva belépett. A nő megpördült és letolta, hogy zavarni merésze, majd visítva kérte ki magának, hogy az otthonát katonai táborra változtatta. Miközben a hangáradat egyre erősebb lett, Gábielt lehajtott fejjel a kötést babrálta a kezén. Az egyik helyen már átütött rajta a vér. Anna is észrevette ezt. Azonnal elhallgatott, és finoman megfogva a férfi könyökét, átkísérte a szomszéd szobába, hogy kicserélje a kötést. A férfi önkéntelenül is szemügyre vette a körülötte sürgő-forgó nőt. A bőre a vállgödrénél nedves volt, a hegedű húrjai pedig apró völgyeket képeztek bal kezének ujjbegyein. Szébb volt, mint Gábielt emlékezett rá.

- Szép munka-jegyezte meg, miután szemügyre vette M új kötést.

166

Dániel Silva

- Sajnos, van bőven tapasztalatom a kéz bekötésében, Állon úr. Egyébként van meséinivalója az apámról?

- Egyelőre több a kérdés bennem, mint a válasz. És kérem, szólítson Gábielt!

A nő elmosolyodott. - Rendben. Nekem viszont támadt egy ötletem, Gábielt.

!

ANNA KENYERET, SAJTOT ÉS HIDEG CSIRKESULTET PAKOLT egy műszálas hátizsákba. Végül elővett még egy palack behűtött bort, egy plédbe göngyölte, majd azt is a zsákba tette. Rami átadott Gábieltnek egy Berettát, és két kisfiús kinézetű testőr gondjaira bízta őket. A fenyőliget árnyas gyalogösvényén, Rami embereinek óvó tekintetétől kísérv Gábielt beszámolt a Párizsban történekről. Egyelőre nem említette a Julián Isherwooddal és Emil Jacobival folytatott beszélgetést. Ezzel még várhat.

A fák közben megritkultak, felbukkantak a meredek hegyoldalon a mór romok. Egy vadkecske ugrott le egy sziklára, rájuk mekegett, majd elnyelte az erdő. Gábielt átvette a másik vállára a zsákot, és követte Annát az ösvényen.

Miközben elnézte a nő lábikráján az izmok mozgását, Leah jutott az eszébe. Egy ugyanilyen őszi gyalogtúra huszonöt évvel korábban - csak akkor a meredek domboldalon a Golan félszigeten volt, a romok pedig egy keresztes vár romjai.

Leah festett; Gábielt néhány nappal azelőtt érkezett haza Európából, és igyekezett elhajtani magától azoknak a kísérteteit, akiket megölt. Magára hagyta Leah-t a festőállványával, ő pedig felkapaszkodott a domb csúcsára. Felette a szír határon kiépített erőrendszer, alatta pedig Felső-Galilea terület, és Dél-Libanon lankás dombjai. Annakra a gondolataiba mélyedt, hogy nem hallotta

Az angol bérnyíl

167

meg a közelgő Leah lépteit. - Ezek jönni fognak, Gábielt. Itt töltheted az életed hátra lévő részét, hogy szemmel tartsd őket, akkor is jönnek. - Gábielt pedig, anélkül, hogy Leah-ra nézett volna, így felelt: - Ha itt éltem volna valaha Felső-Galileában, és most ott kellene élnem egy libanoni menekülttáborban, én is jönnék.

Gábielt emlékezésének egy csattanás vetett véget. Anna kirázta a plédet, mielőtt leterítette volna a fübe, ahogy Leah is csinálta akkor, Gábielt pedig nekilátott a dugóhú-zási ceremóniának. Rami emberei elhelyezkedtek figyelőállásaikban: egyikük a romok tetején, a másik pedig lejjebb az ösvényen. Miközben Anna lefejtette a csirkehúst a csontról, Gábielt megmutatta neki/annak a férfinak a fotóját, aki a diplomata aktatászába épített bombát a galériábanJagya.

/~\^/

- Látta már valalíBzíraz ember? A nő megrázta a fejét.

Gábielt elrakta a fényképet. - Többet kell tudjak az apjáról.

- Például mit?

- Bármit, ami segít kideríteni, ki ölte meg, és vitte el a gyűjteményét.

-Az apám svájci bankár volt, Gábielt. Ismerem mint embert, de szinte semmit nem tudok a munkájáról.

- Akkor meséljen az emberről!

- Mivel kezdjem?

- Mondjuk a korával. Maga ugye harmincnyolc?

- Haminchét.

-Ő pedig nyolcvankilenc éves volt. Ez meglehetősen nagy korkülönbség.

- Ennek egyszerű a magyarázata. Az anyám előtt már volt egy felesége. A nő a háború alatt halt meg TBC-ben. Az apám tíz évvel később találkozott az anyámmal, aki igen tehetséges zongorista volt. Karriert is csinálhatott volna,

168

Dániel Silva

de az apám hallani sem akart róla. Az volt a véleménye, hogy a zenész csak egy fokkal jobb az exhibicionistánál. Néha még ma is elgondolkodom, vajon mi hozta össze őket egyáltalán.

- Voltak gyerekek az első házasságból? Anna megrázta a fejét.

- Mondjon valamit az anyja haláláról!

- Én fedeztem fel a holttestét. - Habozott egy pillanatig, majd folytatta: - Az ember sosem felejt el egy ilyen dolgot.

Utóbb az apám azt mondta, hogy az anyámat korábban is kezelték depresszióval. Én nagyon szerettem az anyámat, Gábielt. Közeli volt a kapcsolatunk. Az anyám nem volt depressziós. Nem szedett gyógyszert, nem kezelte pszichiáter. Voltak hangulati hullámzásai, de nem az a fajta nő volt, aki ok nélkül öngyilkos lesz. Valami vagy valaki arra készítette, hogy végezzen magával. Csak az apám tudta, mi volt ez, de ő nem árulta el nekünk a titkot.

- Nem hagyott búcsúlevelet?

- A vizsgálat szerint nem, de én láttam, hogy az apám fölemel valamit a holttestéről, ami nagyon úgy nézett ki, mint egy levél. Sosem mutatta meg nekem, és minden arra utal, hogy nem szólt róla a rendőröknek sem.

- És hogy halt meg a bátyja?

- Az egy évvel később történt. Az apám azt akarta, hogy dolgozzon a bankban, és vigye tovább a családi hagyományt, de Maxot csak a kerékpárversenyzés érdekelte. És ezt is csinálta - ráadásul igen jól! Ő volt az egyik legjobb Svájcban, de ott volt az európai mezőny elején is. A svájci körverseny során érte halálos baleset. Az apám vigasztalhatatlan volt, de szerintem egyfajta elégtételt is érzett. Mintha csak Maxnak büntetésből kellett volna meghalnia azért, mert volt mersze ellentmondani neki.

- És mi történt magával?

- Egyedül maradtam az apámmal. A két ember, akiket a

Az angol bérnyilkos

169

legjobban szerettem, eltávozott, én meg ottmaradtam összezárv azzal az emberrel, akit gyűlöltem. Egyre jobban a muzsikába mélyedtem. Úgy tűnt, ez az elrendezés a legjobb mindkettőnknek. Amíg muzsikáltam, az apámnak nem kellett törődnie velem. Azt tehette, amit a legjobban szeretett.

- Nevezetesen?

- Pénzt csinált. Úgy vélte, hogy a vagyona feloldozza a bűnei alól. Pedig mennyire vak volt szegény! Rólam már a pályafutásom kezdetétől fogva azt mondták, hogy tűz van a játékömban. Jíem^udnattá^Jíogy ezt a tüzet a fájdalom és az apám iránti gyűlölet táplálja.

Gábielt igyekezett óvatosan rátérni a következő témára. - Mit tud az édesapja tevékenységéről a háború alatt?

- Tevékenységéről? Érdekes egy szó. Mire akar célozni ezzel?

-Semmi. Csupán tudnom kell, volt-e valami az apja múltjában, ami esetleg a meggyilkolásához vezetett.

- Az apám bankár volt Svájcban a második világháború alatt. - A nő hangja hirtelen elhidegült. - Ez nem jelenti automatikusan azt, hogy szörnyeteg lett volna. De hogy őszinte legyek, gyakorlatilag nem tudok semmit az apám háború alatti tevékenységéről. Ez is azok közé a dolgok közé tartozott, amikről sohasem beszélt.

Gábielt felidézte, hogy milyen információkat kapott Emil Jacobitól Lyonban: hogy Rolfe gyakran utazott a náci Németországba; hogy állítólag jó kapcsolatai voltak a náci hierarchia fontos tagjaival. Vajon sikerült ezeket titokban tartania a lánya elől? Gábielt úgy döntött, egy kicsit még feszít a húron - de csak tapintatosan.

- De azért vannak gyanúi, nem igaz, Anna? Soha nem vitt volna magával Zürichbe, ha nem lettek volna gyanúi az apja múltjával kapcsolatban.

A birtok kapujánál Gábielt Rami gondjaira bízta a nőt, és beült a kocsijába. Miközben elhajtott, még egyszer visszapillantott a ház felé, és látta, ahogy Anna Ramit üldözi a kocsifelhajtónál, miközben azt kiabálta: - Puff, puff, Rami, maga meghalt, lelőttem! {

23

Lisszabon

MOTZKIN JÓL ÉREZTE MAGÁT LISSZABONBAN, pedig voltak pompás posztjai. Működött Londonban. De Párizsban és Brüsszelben is. De töltött egy izgalmas évet Kairóban, ahol egy ottawai napilap tudósítójának adta ki magát. Mostanság Lisszabon csendes volt, aminek Motzkin örült. Időnként egy-egy megfigyelői munka, vagy egy kis összekötői feladat. Épp csak annyi, hogy ne örüljön bele az unalomba. Böven maradt ideje a könyveire, a bélyeggyűjteményére és a barátnőjére a hosszú szieszták alatt az Alfamában.

Most is épp a lány lakásáról érkezett haza, amikor halkan megcsörrent a telefon az íróasztalán. Motzkin fölemelte a kagylót, és óvatosan a füléhez emelte. Ez volt az az időpont, amikor Ari Shamron elő szokta dugni a fejét a rókalyukból, hogy megkészerítse a kací életét. Hál' istennek most nem Shamron volt, hanem a portás a kaputól. Úgy tűnt, látogatója

érkezett, egy férfi, aki név szerint érdeklődött Motzkin után.

Motzkin letette a kagylót, és számítógépének monitorára kérte a megfigyelő kamera képét. Az iroda adatbázisát rendszeresen frissítették, így elég volt egy gyors pillantás, hogy el lehessen dönteni, a látogatót fogadják-e, vagy békaügetésben zavarják vissza a kapuhoz.

174

Dániel Silva

Amikor a kép megjelent a monitorján, Max felmordult: -Ez nem lehet igaz! - Az élő legenda személyesen állít be a nagykövetségre! Amikor Motzkin a legutóbb hallott róla, egy angol faluban dekkolt a festményeivel, és ott harcolt a múlt démonaival. - Ez nem lehet igaz! - ismételte meg újra, miközben lerobogott a lépcsőn. - Tényleg te vagrázTT^

|

A KOMMUNIKÁCIÓS HELYSÉGBEN Motzkin biztonságos kapcsolatot hozott létre Shamron Saul király bulváron lévő irodájával, majd becsukta a hangszigetelő ajtót, és az üvegfalon keresztül figyelte Gábrielt. Kellemetlen beszélgetés lehetett, ennyit meg tudott állapítani. Igaz, kevés ember volt a Hivatalnál, akinek ne lettek volna időről időre pengeváltásai az öreggel, de a Shamron és a nagy Gábel Állon közötti csöiteknek legendás híre volt. Húsz perccel később Gábel lecsapta a kagylót és hamuszürke arccal kilépett a helyiségből.

- Az öreg harminc percen belül átküld egy aktát. Addig is szükségem volna néhány dologra.

Motzkin felvitte Gábrielt az emeletre, ahol lezuhanyozhatott és átöltöztethetett. Ezután repülőjegyeket és kocsit rendelt, majd Motzkin ellátta kétezzer dollárral a kézi kasszából.

Mire ismét felértek a kommunikációs helyiségbe, már szép lassan jöttek elő a lapok a biztonságos faxgépből. Az anyagot a Saul király sugárút dokumentációs részlege állította össze, a brit és francia hírszerzéssel érvényben lévő megállapodás révén összegyűjtött információk alapján.

A kérdéses férfi neve Christopher Keller volt.

Gábel kiemelte a papírcsomagot a fax tálcájából, majd leült az asztalhoz, és olvasni kezdett.

|

Az angol bérgyilkos

175

CHRISTOPHER KELLER LONDONBAN SZÜLETETT, egy sikeres Harley Street-i orvos házaspár egyetlen fiaként, és már egészen fiatalon világossá tette, hogy nem kíván szülei nyomába lépni. Megszállottan érdekelte a történelem, különösen a hadtörténet, és katonának készült. Szülei megtiltották neki, hogy ilyesmiken törje a fejét, ő pedig engedett, legalábbis egyelőre. Elkezdte a tanulmányait a Cambridge-i

f temen, ahol történelmet és keleti nyelveket hallgatott, lóan tanult, de másodéves korában nyugtalanná vált, egy éjjel nyomtalanul eltűnt. Néhány nappal később elent apja kensingtoni házában, a haja tövig levágva, nruhásan. Keller bevonult a brit hadseregbe, alapkiképzés után gyalogsági ezredéhez vezényelték, de intelligenciája, fizikai adottságai és magányos farkas viselkedése miatt gyorsan kiemelte társai közül. Hamarosan a Speciális Légi Szolgálat, a SAS toborzója kopogtatott az ajtaján. Előzőleg átnézte Keller aktáját, és beszélt a feletteseivel. Kellert meginvitálta az ezred herefordi támaszpontjára, előzetes kiképzésre.

Kiemelkedő eredménnyel zárt. A kézitására oktató kiképzői azt írták, hogy soha nem találkoztak még ilyen emberrel, aki ilyen ösztönösen érti az emberölés művészetét. A „gyilkoló házban” - ebben a hírhedt létesítményben, ahol az újoncok a közelharcot, a túsumentést és a terroristaelhárító "takarító" akciókat gyakorolták - Keller az adható maximális pontszámmal zárt. A kiképzés zárónapján került sor a hatvan kilométeres menetgyakorlatra, ami a harminc kilós hátizsákkal az ember hátán és kezében az ötkilós gépkarabéllyal a lópvidéken keresztül nem ritkán az újonc életét is követelte. Keller azonban fél órával gyorsabban teljesítette a gyakorlatot, mint korábban bárki az ezred történetében. Természetesen felvették az ezredbe, él az egyik Szablya zászlóaljba osztották be, amely a mohi sivatagi hadviselésre specializálódott.

176

Dániel Silva

Ekkor azonban pályafutása újabb váratlan fordulatot vett. Újabb ember bukkant fel a színen, ezúttal a katonai hírszerzéstől, aki egy olyan különleges adottságúrkáionátr^ keresett, aki egyszerre képes helyszíni megfigyelőmunkára és különleges akciók végrehajtására Észak-Írországbán. Közölte Kellelrel, hogy lenyűgözőnek tartja nyelvi érzékét, rögtönző és helyzetértékelő képességét. Nem érdekelné a feladat? Keller még aznap este összepakolt, és átköltözött Herefordból egy titkos skót felföldi bázisra.

Kiképzése alatt Keller újabb figyelemreméltó adottságról tett tanúbizonyságot. A brit biztonsági erőknek és a hírszerzésnek hosszú évek óta legyőzhetetlen problémát okozott az Észak-Írországbán használt milliányi nyelvjárás. Más az akcentusa egy nyugat-belfasti katolikusnak és egy ugyanabban a negyedben élő protestánsnak; de eltér a kiejtése a Falls Road felső részén lakóknak, mint az alvégen lakóknak. Néhány egyszerű mondat kiejtésén ebben a tartományban szó szerint élet és halál múltott. Keller azonban tökéletesen imitálni tudta bármelyik hanglejtést. De képes volt egy szempillantás alatt armagh-i katolikus akcentusról a belfasti Shankill Roadon élő protestáns kiejtésére váltani, majd ugyanazt a mondatot a Ballmurphy negyed katolikusainak hanghordozásával befejezni. Több mint egy évig működött Belfastban, IRA-tagokat kutatott fel, gyűjtötte a hírmorzsákat a lakóközösségében. Egyedül dolgozott, szinte semmi kapcsolatot nem tartott a katonai hírszerzésnél lévő összekötő tisztjével.

Észak-írországi megbízatása váratlanul ért végez azon az éjszakán, amikor egy nyugat-belfasti lakásban elrabolták, és

egy távoli farmra hurcolták Armagh megyében. Ott az IRA bírósága formálisan is vádat emelt ellene, hogy brit kém. Keller pontosan tudta, hogy a helyzete reménytelen, csak úgy menekülhet meg, ha felveszi a harcot. Amikor elhagyta a farmot, az ír Köztársasági Hadsereg ideiglenes

i

Az angol bértyilkos 177

szárnyának négy kemény harcosát hagyta holtan maga után, akik szó szerint darabokra voltak szabdálva. Keller ezek után hosszú pihenésre kényszerült Hereford-xban. Gyilkos tőrakat tett a Brecon Beacons-i lópvidéken, és oktatta az újoncokat a zajtalan ölés mesterségére. Az azon-banigy is egyértelmű volt az ezred vezetése és pszichológusai számára, hogy Belfast megváltoztatta Kellert.

Ezután 1990 augusztusában Szaddam Husszein lerohanta Kuwaitot. Öt hónappal később Keller és osztaga Irak nyugati részében járta a sivatagot, ahol egymás után kutatták föl és semmisítették meg a Scud rakéták kilövő állásait, ahonnan Tel Avivot tartották tűz alatt. Január 28-a éjszakáján, Keller és emberei ismét behatároltak egy rakétaállást Bagdadtól kétszáz kilométerre észak-nyugatra. Keller megküldte a koordinátákat Szaúd-Arábiában államászó parancsnokainak. Kilencven perccel később egy szövetséges vadászbombázó kötelék repült alacsonyban a sivatag felett, de az akkoriban megismert végzetes hiba - a „baráti tűz” - ismétlődött meg: a SAS kommandóra mértek támadást a Scudok helyett. A hivatalos vizsgálat arra a következtetésre jutott, hogy az egész alakulat elpusztult, bár maradványokat nem találtak. Ami ezután következett, az lényegében teória - amely ismét hírszerzési jelentéseken alapul. Néhány hónappal az iraki sivatagban történt katasztrófa után egy új és hihetetlenül profi bértyilkos kezdett el dolgozni Európában. A rendőrségi informátorok egy férfiről számoltak be, akit csak "angolként" ismernek. Személyleírást azonban senki sem tudott adni róla. A rejtélyes bértyilkos eddig legalább húsz megoldatlan gyilkossággal volt gyanúsítható. A brit hírszerzés gyanúja szerint Christopher Keller és az angol egy és ugyanaz a személy.

Az akta két fotóval zárult. Az első az volt, amelyet Gábiel készített a párizsi galériába belépő férfiről. A második 178

Dániel Süva

egy csoport férfit ábrázolt egy kihalt lópvidéken^Az egyik arcot filccel bekarikázták. Gábiel hosszú percekig^vi^s-gálta a két felvételt, majd felemelte telefont és felhívta> Shamront Tel Avivban. - Az a különös érzésem támadt, hogy ezt az embert én személyesen is ismerem - mondta neki. Arra számított, hogy Shamron meglepődik. Ehelyett az öreg azt mondta, maradjon a fax közelében, majd bontotta a vonalat.

!

1988-BAN GÁBRIEL ÁLLON hajtotta végre az izraeli hírszerzés történetének egyik legsikeresebb akcióját: a PFSZ második emberének, Abu Dzsihádnak a meggyilkolását. Hosszú és életveszélyes megfigyelési akciót folytatott a palesztin tuniszi villájánál, majd ő képezte ki az akciócsoportot a Negev sivatagban felépített házmodell segítségével. Ezután egy meleg áprilisi éjszakán az ő vezetésével hatolt be a kommandó a házba, és lőtte agyon Abu Dzsi-hádot a felesége és a gyermekei szeme láttára. Ahogy felidézte magában annak az éjszakának az emlékét, még most is látta azokban a fekete szemekben a vegytiszta gyűlölet csillogását.

Másfél évvel az akció után a brit hírszerzés és a SAS IRA elleni küzdelemben résztvevő kis csoportja Tel Avivba érkezett tapasztalatcserére. Ari Shamron az akadémiaára hívta Gábielt, és rávette, tartson előadást a vendégeknek a tuniszi akcióról. A hallgatóság soraiban ott ült a SAS egyik hadnagya.

A faxon közben megérkezett egy újabb fénykép. Az előadást követő ebéden készült, megörökítendő a két ország titkos harcosai közötti együttműködést. Gábiel, aki mindig irtózott attól, hogy fényképezik, napszemüveget és

Az angol bértyilkos 179

szalmakalapot viselt. A mellette álló férfi azonban egyenesen a lencsébe nézett. Gábiel alaposan szemügyre vette az arcot. Christopher Keller volt.

24

München - Zürich

A KÜLDÖNC A MÜNCHENI REPÜLŐTÉR KIJÁRATI KAPUJÁNÁL VÁRTA Gábielt. A világosbarna hajú férfi kezében egy kartonlap volt, rajta a felirattal: MR. KRAMER - HELLER ENTERPRISES. Gábiel követte, miközben keresztülvágtak a csarnokon, át a parkolón a hófúvásban, míg oda nem értek egy sötétkék Mercedeshez.

- A kesztyűtartóban talál egy Berettát és a hátsó ülésen egy pezsgőt.

- Maguk mindenre gondolnak.

- Azért vagyunk, hogy szolgáljunk. - A férfi átadta Gábielnek a kulcsokat. - Bon voyage.

Gábiel beült a volán mögé, és begyújtotta a motort. Tíz perccel később már az E54-es úton száguldott vissza Zürichbe.

!

A SVÁJCI ZÁRKÓZOTT, már-már törzsi nép, amely ösztönösen felfedezi az idegent. Minden rendelleneset jelent a rendőrségnek, függetlenül attól, milyen apróságról van szó. A svájci polgárok olyan éberek, hogy az országban működő hírszerzők lényegében egy második elhárításnak tekintik őket. Gábiel ezt jól észben tartva igyekezett

Az angol bértyilkos 181

otthonosan mozogni, miközben a kocsitól August Rolfe villája felé lépdelt.

Eszébe jutott a Hivatal egyik akciója néhány évvel korábban. Egy csoportot azért küldtek Svájcba, hogy bepoloskázzák egy terroristagyanús arab lakását, aki Bern köze-/ lében egy kisvárosban lakott. Egy öreg hölgy azonban felfigyelt rájuk

az arab bérháza előtt, és betelefonált a rendőrségre, hogy gyanús alakokat lát a környéken. A csoportot néhány percen belül őrizetbe vették, és a kudarc felkerült a világlapok címlapjára.

Felfelé kaptatott a Rosenbühlwegen, s hamarosan fölébe magasodott a Rolfé-villa ismerős, tornyos sziluettje. Egy kocsi haladt el mellette, két fekete sávot vágva a fehér hóba.

Gábiel beütötte a kódot a kulcsnélküli zárrendszerbe. Megszólalt a berregő hang, a zár halk csattanással engedett. Benyomta a kaput, majd elindult, fel a lépcsőn. Két perccel később már bent volt a hallban, s egyik kezében egy kis zseblámpával, a másikban Berettájával keresztülvágott a helyiségen.

!

AZ EMELETI FOLYOSÓN TÖKÉLETES VOLT A SÖTÉTSÉG. Gábiel a ceruzavékony fénysugarat követve haladt előre. A dolgozószoba a baloldaltól nyílik, közölte Anna -az utcára néz, az első ajtó a mellszobor után. Gábiel lenyomta a kilincset. Az ajtó kulcsra volt zárva. Még szép. Elővette a zsebéből a két kis fémszerszámot. Istenem, mennyi ideje is volt? Megvan annak már vagy száz éve is, még az Akadémián. Zöldfülű újonc volt, Shamron pedig egész idő alatt ott állt mellette, és dühösen kiabált vele: Tizenöt perced van. A társaid elpusztulnak, ha nem nyitod ki azt az ajtót, Gábiel!

182

Dániel Silva

Fél térdre ereszkedett, becsúsztatta a tüskéket a zárba, és munkához látott, miközben a fogai között tartotta a lámpát.

Egy pillanattal később az öreg zár engedett. Gábiel felállt, belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

A szobában enyhe dohányillatot és kutyaszagot érzett. Felemelte a lámpát, és a fénypátszámát körbejártatta a helyiségen.

Az apró fénykör miatt csak részletekben tárult elé a látvány. Egy ülőszék tizennyolcadik századi bútorokkal. Flamand reneszánsz kori íróasztal. Az összes fal a padlótól a mennyezetig bekönyvespolcozva.

August Rolfé íróasztala.

Furcsa, de nem tűnt egy nagyhatalmú ember íróasztalának. Volt az egésznek valami művészi rendetlenséget árasztó hatása: iratok egy halomban, egy kopott bőrmappa, egy teáscsésze tele íratkapsokkal, és egy halom régi könyv. Gábiel felnyitotta a legfelső fedelét, s azonnal megcsapta az orrát a régi papír és por szaga. A címlapra irányította lámpája fényét. Goethe.

Miközben becsukta a kötetet, a fény* a nagy, metszett üveg hamutartóra esett. Legalább egy tucat csikk hevert benne, mint megannyi kilótt töltényhüvely, szétszóródva a hamuágyon. Alaposan is szemügyre vette őket. Két különböző márka. A zömük Bensön & Hedges, de volt három Silk Cuts is. Nyilván az öregember szívta a Bensön & Hed-gest, de ki szívta a Silk Cutst? Anna? Nem, Anna Gitanes-t szívott.

Figyelmét az eredetlistára összpontosította. Anna azt mondta, hogy az íróasztal jobb oldali legalsó fiókjában tartotta, egy **MAGÁNLEVELEK** feliratú dossziében. A fiók, akárcsak a bejárati ajtó, kulcsra volt zárva. Most azonban volt kulcsa.

Kihúzta a fiókot, és elkezdte átlapozni August Rolfé magánjelegű iratait.

Kezébe került egy **MAXIMILIÁN** feliratú dosszié. Két ujjá közé vette, aztán mégis habozott. Van neki ehhez joga? Úgy

Az angol bérnyílkos

183

érezte magát, mint egy kíváncsiskodó, aki egy nyári estén séta közben benézne egy ház kivilágított ablakán, és figyelne

az odabent veszekedő házaspárt. Vagy a tévéje előtt üldögélő öregembert. De vajon mi derül ki ebből a dossziéból?

Miféle dolgokat tehetett el ez az ember a fiáról? És vajon mit tud meg Gábiel ezek alapján August Rolféről?

Kiemelte az irattartót, keresztbe fektette a nyitott fiókon, és felemelte a borítóját. Fényképek, újságkivágások az európai lapok sportrovatából, a sporttársak nyilatkozatai, és egy hosszú cikk a zürichi lapból az Alpokban történt tragikus kerékpáros balesetről - „Jó ember volt, és büszke vagyok, hogy a fiamnak mondhattam”, áll August Rolfé, a prominens zürichi bankár ügyvédje által kibocsátott közleményében. „Nincs szó, amely ki tudná fejezni azt az érzést, amit a hiánya okoz.” Minden cikk szabályosan összehajtogatva, feldátumozva. Meglehet, hogy August Rolfé nem helyezte fia választott hivatását, gondolta Gábiel, de büszke apa volt.

Gábiel behajtotta a dossziét, visszacsúsztatta a megfelelő helyre, majd kereste tovább a **MAGÁNLEVELEK** feliratú irattartót. Újabb dosszién akadt meg a tekintete: **ANNA**. Megint ugyanazt a bizonytalanságot érezte, de aztán kiemelte ezt a dossziét is. Egy gyerekkori fényképet talált benne a hegedülő Annáról, meghívókat, újságkivágásokat a koncertekről és a lemezekről szóló kritikákról. Alaposabban is szemügyre vette a fotókat. Egyértelműen két Anna létezett - az egyik az öngyilkosság előtt, a másik utána. És a különbség megdöbbentő volt.

Gábiel behajtotta a dossziét, visszacsúsztatta a helyére. Ideje volt munkához látnia. Átböngészte a dossziékat, míg rá nem bukkant arra, amelynek a fedőlapján a **MAGÁNLEVELEK** felirat állt. Kiemelte az íróasztalra, és felnyitotta Levelek, kézzel, vagy fejleces papírra géppel írva. Németül, franciául, olaszul - a svájci enklávék nyelvein , vagy

184

Dániel Silva

angolul. Gábiel átlapozta az egészet, míg a végére nem ért. Majd újra megismételte az elejéről, ezúttal lassabban. Az eredmény ugyanaz volt. Az eredetlista eltűnt.

MIKÖZBEN GÁBRIEL KÖRBEPÁSZTÁZOTT ZSEBLÁMPÁJÁVAL a dolgozószobában, felidézte magában, mire is képezték ki az Akadémián. Az oktató bevezette egy helyiségbe, amelyet úgy rendeztek be, mint egy szállodai lakosztályt, majd a kezébe nyomtak egy iratot, és kapott egy percet, hogy találjon legalább öt helyet, ahová el lehet

rejteti. Ha annak idején a szállodai szoba helyett Rolfe dolgozószobájának másában kapja ezt a feladatot, legalább száz helyet tudott volna találni. Egy meglazított, álcázott padlódeszka alatt, a szőnyeg és a padló között, egy bútoradarabban, vagy a falba épített széfben. És ez csak a dolgozószoba volt. A hatalmas villában legalább ezer helyre elrejtethetett Rolfe bármilyen dokumentumot. Hiszen olyan ember volt, aki földalatti bunkert építtetett titkos mű-gyűjteménye számára. Ha Rolfe elrejtett valamit, igen kicsiny volt az esélye, hogy Gábríel megtalálja.

A gondolattól, hogy egy ilyen nehéz és veszélyes út után üres kézzel hagyja el Zürichet, Gábríelnek még a háta is megborított. Két lehetséges magyarázat van a dokumentumok eltűnésére. Egy: kiemelték őket, vagy maga Rolfe, vagy egy olyan bennfentes, mint Werner Müller. Kettő: Rolfe valahová máshova tette vissza. Ezt nem lehetett kizárni, hiszen öregember volt. Egy öregember pedig tévedhet. Megkopik a memória, egyre nehezebben olvashatók a dosszié feliratok. Gábríel úgy döntött, alaposabban is átkutatja az íróasztalt.

Az angol bérnyíl

185

Négy fiók volt, kettő-kettő mindegyik oldalon. Gábríel a bal felsővel kezdte. Gyorsan ráállt az egyhangú rutinmunkára: kivett minden egyes dossziét, alaposan áttanulmányozta a tartalmát, visszatette a helyére, majd kiemelte a következőt.

Gábríelnek fél órába telt, míg átkutatta mind a négy fiókot.

Semmi.

Kihúzta a középső fiókot: tollak, ceruzák, apró cédulák, egy kis üveg ragasztó, iratkapcsok. Egy mikrokazettás magnó. Gábríel kiemelte, és zseblámpája fényénél megvizsgálta. Kazetta nem volt benne. Átkutatta alaposan a fiókot. Magnó van, kazetták nincsenek. Különös.

Visszatolta a fiókot, leült Rolfe székébe, és az íróasztalra meredt. A középső fiók... valami nem stimmel vele. Kihúzta, belenézett, újra visszatolta. Kihúzta, visszatolta. Kihúzta, visszatolta...

!

MAGA A FIÓK TÍZ CENTI MAGAS LEHETETT, de a belső korántsem volt ilyen mély. Öt centi, vagy talán ennél is kevesebb. Gábríel megpróbálta teljesen kihúzni a fiókot, de egy retesz nem engedte. Nagyobbat rántott rajta, de az eredmény ugyanaz volt.

Az órájára pillantott. Már negyvenöt perce a villában volt, vélhetően hosszabb ideje, mint az bölcs volna. Most már csak két választása volt: vagy elmegy, vagy az ösztöneire bízva magát,

Felállt, két kézzel ragadta meg a fiók két sarkát, és U erővel megrántotta. A retesz engedett, a fiók a padló i hant, tartalma kiborult. Gábríel felemelte a fiókot, és megforgatta a kezében. Szépen látszott a munka volt, abnormálisan nehéz. Alapi

186

Dániel Silva

az alját. Igencsak vastag volt - megvolt akár három centi vastag is.

Elmenjen, vagy az ösztöneire bízva magát?

Nem volt elegáns megoldás, különösen akkor nem, ha gyorsan akar választ kapni a kérdésére. Nekidöntötte a fiókot az íróasztal oldalának, majd felemelte a lábát, és lecsapott a sarkával. Megcsinálta egyszer, még egyszer, harmadszorra megreccsent a fa.

!

A FIÓK ALJÁT NEM EGY DARABBÓL KÉSZÍTTETTÉK, hanem két egymás fölé helyezett lapból. A két réteg között egy nagyalakú boríték volt, amelyet megsárgított az idő. A képek származását bizonyító dokumentumok? Gábríel úgy érezte, ahhoz túlságosan trükkös a megoldás, hogy iderejtsenek egy eredetlistát. Gábríel széthúzta a törött deszkákat, és a boríték máris ott volt a kezében. Ujjai remegtek, amikor kicsomózta a borítékot átkötő zsinór^.

Kihúzta, ami benne volt: egy csomó régi bizonylat volt, amelyeket lerakott az asztalra. Óvatosan szétválogatta őket, mintha attól félne, hogy elporladnak az érintésétől. Korona... peseta... escudo... font. A dokumentumok valutában bonyolított tranzakciókról, banki átutalásokról szóltak, amelyeket még a háború idején hajtottak végre. Az elsőre 1942 februárjában került sor, amikor néhány ezer svájci frankot utaltak át a stockholmi Union Bankba. Az utolsó tranzakció, egy nagyobb tételű átutalás a Lisszaboni Bankba, 1944 júniusából származott.

Félretette a bizonylatokat. A következő dokumentum egy sima, fejléc nélküli géppapír volt. A lap baloldalán nevek, kivétel nélkül német név. Jobb oldalt pedig a hozzájuk tartozó tizenkét jegyű szám. Gábríel beleolvastott:

Az angol bérnyíl

187

KAROLIEYERT551829651318 MANFRÉD KÖNIG 948628468948 JOSEF FRITSCH 268349874625

Felnyalabolta a bizonylatokat, közben a másik kezével kihajtotta a borítékot. Már majdnem visszacsúsztatta a papírokat, amikor kitapintott valamit a boríték alsó sarkában. Benyúlt és kivette.

Két fénykép volt.

Szemügyre vette az első? August Rolfe, fiatalon, jóké-püen, és gazdagon egy étteremben ül. Az asztal állapotából ítélve jókora mennyiségű bor fogyhatott. Rolfe mellett egy elegáns, dekadens külsejű férfi ült, civil ruhában, arcán vélhetően párbajból eredő sebhelyekkel. Gábríel nem ismerte ezt az arcot.

A tekintete ezután a másik képre tévedt. A helyszín egy alpesi ház terasza - Rolfe a korlátnál állva gyönyörködik a csodálatos kilátásban, mellette két egyenruhás férfi. Gábríel mindkettőt felismerte.

Az egyik Heinrich Himmler volt. A másik Adolf Hitler.

GÁBRIEL VISSZACÚSZTATTA A FÉNYKÉPEKET és az iratokat a borítékba. Ezt azonban mérete folytán nem dughatta a zsebébe, ezért nadrájga elülső részébe dugta, majd ráhúzta bőrdzsekije cipzáráját. Lenézett az íróasztalra. A fiókkal nem tudott mit tenni, hiszen darabokra tört. Berugdosta a romokat az íróasztal alá, majd rátolta Rolfe székét. A Beretta ott hevert Rolfe bőrmappáján. A zsebébe sülyesztette, és megfordult, hogy induljon kifelé.

A vékonyka fénypászma segítségével tájékozódott Megint az volt az érzése, mintha részletekben érzékelni

188

Dániel Silva

helyiséget, csak ezúttal fordított sorrendben. Ahogy mozdult a fény, úgy bukkant elő az újabb és újabb részlet: a tölgyfa asztal, a tizenharmadik századi karosszékek, egy

bőrpamlag... Az ajtóban pedig egy férfi, aki pisztolyát Gábiel szívének szegezte.

25

Zürich

GÁBRIEL ÁTHAJÍTOTTA A ZSEBLÁMPÁJÁT a szobán, előkapta Berettáját, és a padlóra vetődött. Az ajtóban álló férfi tüzelt. Hangtompítót használt, de a torkolattűz felvillant a sötétben. A lövedék elrepült a levegőben Gábiel feje felett, és kitérte az ablakot Rolfe íróasztala mögött. Mielőtt a férfi újra löhetett volna, Gábiel fél térdre emelkedett és a torkolattűz felé tüzelt. A lövedékek célba találtak - Gábiel hallotta, ahogy feltépik az izomszövetet és csontot törnek. Talpra ugrott, és futott előre, miközben tüzelt, ahogyan az Akadémián tanulta. És ahogyan már oly sokszor tette. Amikor a férfinak ért, lehajolt, a fülébe tette a pisztoly csövét és egy utolsót lőtt.

A test összerándult, majd elernyed.

Gábiel letérdelt, és átkutatta a halott ember zsebeit: se tárca, se kulcsok, se pénz. Egy klinc milliméteres Glock hevert a padlón, néhány méterre a holttesttől. Gábiel a zsebébe csúsztatta, majd kiment a folyosóra.

A központi lépcső mellett egy alköv nyílt, melynek magas ablakai az utcára néztek. Gábiel lepillantott, és látta, hogy két ember fut felfelé a lépcsőn a bejáratához. Végigfutod ;i folyosón a kertre néző ablakokhoz. Ott is látott egy MM bért, aki kezében pisztollyal, terpeszbe tett lábba) egy adóvevőbe beszélt.

190

Dániel Silva

Miközben Gábiel leosont a csigalépcsőn, a tenyerébe ejtette az üres tárat Berettájából, és bepattintotta a póttárat. Arra haladt, amerre Annával mentek, amikor a nő megmutatta neki a titkos galériát: át az ebédlőn, a konyhán, le a hátsó lépcsőn a borpincén keresztül a szerszámos kamráig.

Odaért az üvegezett ajtóhoz, amely kivezetett a kertbe. Gábiel résnyire nyitotta, és kipillantott. A férfi a rádióval és a kibiztosított pisztollyal most a havas teraszon járkált. Társai már bejutottak a házba - Gábiel hallotta, ahogy dobognak a feje fölött a lábaik.

Kilépett az ajtón és lazán futva egyenesen a pisztolyos férfi felé indult. Pattogó németiséggel rákiáltott: - Hé, te! Nem láttad merre ment ez a szemét? - A férfi meglepett arccal meredt rá. Gábiel egyre csak közeledett felé. - Mi van veled, ember? Megkukultál? Felej már!

Amikor a férfi a szájához emelte a rádiót, Gábiel karja fellendült, és tüzelni kezdett. Öt lövést adott le, az utolsót a mellébe, egy méterről.

Gábiel felpillantott a házra. Látta, ahogy a zseblámpák fényei az elhúzott függönyön táncolnak. Aztán a függönyt elhúzták, és megjelent az ablakban egy arc. Egy kiáltás, majd üvegcsörömpölés hallatszott.

Gábiel megfordult, és a kert vége felé rohant, ahol egy falba ütközött - két méter magasnak saccolta, a tetején kovácsoltvas szegekkel. Amikor a vállá felett hátranézett, a két férfi már a kertben volt. Egyikük halott társuk fölé hajolt, a másik a kertet pásztázta erősfényű zseblámpájával.

Gábiel felugrott, és elkapta a fémnyársat a fal tetején. Ekkor érte el a fény, mire egy kiáltás harsant németül. Felhúzta magát, miközben lábát próbálta megvetni valahol. Egy lövés csapódott a stukkóba, majd egy újabb. Gábiel érezte, ahogy a seb felszakad a kezén.

Az angol bérnyíl

191

I Átvette a lábába kerítés tetején, és megpróbált leugrani a másik oldalon, de-a, dzsekije beakadt az egyik nyársba. Egy darabig tehetetlenül lógott, miközben a feje védtelen volt, és elvakította a zseblámpa fénye. Dühösen rángatta magát, míg a kovácsoltvas el nem engedte. Lehuppant a szomszéd kertbe.

A boríték kicsúszott a dzsekije alól, és a hóba esett. Gábiel felkapta, visszalökte a nadrájgába, és futni kezdett.

A KIGYULLADÓ HALOGÉN-LÁMPÁK hirtelen nappali fényt árasztottak körülötte. Valahol felvilljogott egy riasztó. Gábiel a villa oldalában futva egy újabb kertfalhoz ért, ennek a túloldala már egy utca volt. Gyorsan felmászott rá, és leugrott a túloldalon.

Egy keskeny utcán találta magát. Sorra gyulladtak fel a fények a szomszédos házakban - a legendás svájci éberség!

Miközben futott az utcán, Ari Shamron tizenegyedik parancsolata járt a fejében: Sose hagyd, hogy elkapjanak! Kiért a Krahbühstrasséra, arra a széles sugarúira, ahol a kocsijával leparkolt. Futva tette meg az utat lefelé az enyhe lejtőn, míg

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

meg nem pillantotta a kocsiját. A hóba vágta a sarkát, és hasra vetette magát. Két férfi épp egy zseblámpával vizsgálta a kocsija belsejét.

Mire felállt, a zseblámpák fénye már rajta táncolt. Hátat fordított nekik, és elindult felfelé. Mindent tégy meg, hogy elkerüld a letartóztatást!

Elővette a Glockot, amelyet a halott embertől veti el a dolgozószobában, és futott tovább. Kezdett fáradni. A Imi levegő szúrta a tüdejét, a szájában rozsdás és vér ízű < Néhány lépés után vette észre a lefelé jö\< .mi" egy nagy Audi volt, kerekei kipörögtek .1 FHI

192

Daniel Silva

A háta mögé pillantott. A két férfi gyalogosan üldözte. Sehol egy mellékutca, se egy sikátor - harapófogóba került. Ne habozz ártatlanok vérének ontani - ha muszáj!

Az Audi egyenesen feléje száguldott. Abbahagyta a futást, és kinyújtott kézzel felemelte a Glockot.

mikor néhány lépésre tőle a kocsikifarolva megállt, célba vette a volán mögött ülő alak sziluettjét. Mielőtt tüzelte volna, kinyílt a kocsik jobb oldali ajtaja.

- Üljön be, Gábor! - kiáltotta Anna Rolf. - Mire vár?!

! j

A NŐ UGYANOLYAN ÁTÉLÉSELLEL vezetett, mint ahogy hegedült - egyik keze a volánon, a másik a sebességváltón. Leszáguldtak a Zürichbergen, át a Limmaton, le a belváros kihalt utcáiba. Gábor hátrafordult, és alaposan szemügyre vette a környéket.

- Most már lassíthat.

A nő feljebb emelte a lábát a gázpedálra.

- Hol tanult meg így vezetni?

- Zürich lány voltam, és mocskosul gazdag. Amikor épp nem gyakoroltam, a Zürichsee körül száguldoztam az apám egyik kocsijával. Huszonegy éves koromig háromszor törtem totálkároslra.

- Gratulálok.

- Nem áll jól magának, ha savanyú, Gábor! A cigim ott van a kardánboksiban. Megtenné, hogy meggyújt nekem egyet? Gábor lehajolt a Gitanes-os dobozért, és a szivargyújtóval meggyújtott egy szálát. A füst kaparta a torkát, elkapta a köhögés.

Anna felkacagott. - Nocsak? Egy izraeli, aki nem dohányzik.

- Mi a fenét keres maga itt?

Az mtgol bérnyilkos

193

A Ennyi? Ezt bírja nekem mondani? Ha nem érek oda időben, magát letartóztatják.

- Nem, ha nem ér oda időben, én már halott vagyok. Ennek ellenére mégis kíváncsi volnék, mi a francot keres itt. Rami adott magának engedélyt, hogy elhagyja a villát?

- Gyanítom, hogy most veszi észre, hogy nem vagyok ott.

- Hogy lógott meg?

- Felmentem a műterembe gyakorolni. Feltettem a magnóra egy különösen hosszú darabot. Gondolom, a többi ki tudja találni.

- És hogy jutott ki a birtokról?

- Carlos azt mondta Raminak, hogy lemegy a faluba vásárolni. Én meg ott dekkoltam hátul egy takaró alatt.

- Ezek szerint most több tucat kollégám most lázasan - és teljesen értelmetlenül - magát keresi. Nagy ostobaság volt magától! Hogy került Zürichbe?

- Repülővel, természetesen.

- Egyenesen Lisszabonból?

- Igen.

- Mennyi ideje van itt?

- Úgy két órája.

- Járt bent az apja házában?

A nő megrázta a fejét. - Amikor odaértem, két embert láttam előtte egy kocsiban várakozni. Először azt hittem, hogy biztonsági őrök. De aztán rájöttem, hogy valami nem stimmel.

- És mit csinált?

- Úgy ítélt, nem biztonságos, ha a kocsiban várakozom, így aztán kerengtem a környéken, reméltem, sikerül magát megtalálnom, mielőtt bemenne. Mondanom sem kell, lecsúsztam magáról. Már csak a riasztó megszólalását hallhattam.

- Mondta valakinek, hogy idejön? -Nem.

194

Daniel Silva

- Biztos?

- Hát persze, hogy biztos. Miért?
- Mert ez egy csomó dolgot megmagyaráz. Azt jelenti, hogy a villát folyamatos megfigyelés alatt tartják. Azt jelenti, hogy tudják, hogy visszajöttünk. Azt jelenti, hogy követtek Rómába. És követnek azóta is.
- És mi történt az apám házában?

AMIKOR GÁBRIEL BEFEJEZTE a beszámolóját, Anna megkérdezte: - De legalább sikerült megszereznie az eredetlistát?

- Eltűnt.
 - Ez lehetetlen.
 - Valaki nyilván még előttünk megtalálta.
 - Mást nem talált?
 - De, egy fotót az apjáról Adolf Hitler és Heinrich Himmler társaságában, ahogy a berchtesgadeneri Sasfészekből a Berghofra nyíló kilátásban gyönyörködik.
 - Nem - felelte. - Mást nem találtam.
 - Tényleg? Nem használta ki az alkalmat, hogy átnézzék az apám személyes papírjait?
- Gábrit elengedte a füle mellett a kérdést. - Dohányzott az apja? Hogy jön ez ide most?
- Csak válaszoljon a kérdésre, kérem! Dohányzott az apja?
 - Igen az én apám dohányzott!
 - És mit szívott?
 - Bensön and Hedgest.
 - Szokott néha Silk Cutsot is szívni?
 - Az apám nagyon ragaszkodott a szokásaihoz.
 - Másvalaki nem szívott, Silk Cutsot a házban?

Az angol bérgyilkos

195

- Tudtommal nem. De miért kérdi?
 - Mert valaki nemrég Silk Cutsot szívott az apja dolgozószobájában.
- Elérték a tavat. Anna beállt a járda mellé. - Most hova megyünk?
- Maga vissza Portugáliába.
 - Eszem ágában sincs. Vagy együtt csináljuk, vagy sehogy! - Sebességbe tette az Audit. - Nos, hová megyünk?

26

Lyon

AZ EMBEREK TÖBBSÉGE NEM SZÍVESEN élne együtt egy hangaktivációs hangrögzítő rendszerrel a saját lakásában. Emil Jacobi professzor nem ilyen ember volt. Az ő élete egyet jelentett a munkájával, és nemigen maradt ideje mást csinálni - olyasmit meg végképp nem, amit szégyellt volna magnószalagon rögzíteni.

Egymásnak adták a kilincset a látogatók a rue Lanterne kis lakásában: olyanok, akik kellemetlen emlékeket hordoztak magukkal a múltból; vagy hallottak történeteket a háború idejéből. Épp a múlt héten egy öregasszony mesélt neki egy vonatról, amely 1944-ben a falujuk határában megállt. Ő akkor a pajtásaival épp a mezőn játszott a sínek mellett, amikor nyöszörgést és kaparászást hallottak a teherszállító vagonokból. Amikor közelebb mentek, látták, hogy emberek vannak a vonaton: nyomorult, szenvedő emberek, akik ennivalóért és vízért könyörögnek. Az öregasszonyban csak most tudatosult, hogy azok az emberek zsidók voltak - és hogy országa megengedte a náciknak, hogy a vasúti hálózatukat használva eljuttassa emberszállítmányait a keleti haláltáborokba.

Ha Jacobi úgy próbálta volna dokumentálni a dolgot, hogy közben jegyzeteket készít, nem tud mindent rögzíteni. Viszont ha kirak a nő elé egy magnót, attól esetleg gátlásos lesz. Jacobi tapasztalatból tudta, hogy az idős

Az angol bérgyilkos

197

emberek zömét zavarja a magnó vagy a kamera. Így viszont úgy ültek művészien rendetlen lakásában, mintha régi barátok lennének, és az öregasszony is nyugodtan elmesélhette emlékeit. Jacobi elrejtett rendszere rögzített mindent. A professzor most is egy felvételt hallgatott. Mint rendesen, most is meglehetősen magasra volt állítva a hangerő. Úgy találta, jobban tud koncentrálni, ha kizárja az utca és a szomszéd lakásban lakó diákok zajait. A gépből felhangzó hang nem az öregasszonyé volt. Ez egy férfihang volt: azé az emberé, aki előző nap járt nála. Gábrit Alloné. Elképesztő volt ez a történet August Rolférről és az eltűnt gyűjteményéről. Jacobi megígérte az izraelinek, hogy nem beszél senkinek a beszélgetésükről, de ha a történet napvilágra kerül - és Jacobi meg volt győződve róla, hogy így lesz -, semmi sem akadályozza meg, hogy ír hasson róla. Újabb csúnya monokli kerül Jacobi halálos ellenségeinek szeme alá, Zürich pénzügyiárműveinek szeme alá. Népszerűsége saját hazájában újabb mélypontra süllyed. Ez azonban őt örömmel töltötte el. A csatornák kipucolása piszkos munka.

Emilé Jacobit ugyanúgy lekötötte a történet, mint amikor először hajlotta; olyannyira elmerült benne, hogy nem vette észre a lakásába osonó alakot - csak amikor már késő volt. Jacobi szája épp csak kinyílt, de a segélykiáltást már a férfi vasmarka a torkára forrasztotta. A professzor még látta, ahogy a felvillanó penge feléje lendül, majd iszonyatos fájdalom áradt szét a torkában. Az utolsó kép, amit magával vitt, hogy gyilkosa lehajol, felemeli a magnót a padlóról, és miközben kifelé indult, a zsebébe csúsztatja.

I

27

Bécs

AMIKOR BÉCS NYUGATI HATÁRÁHOZ ÉRTEK, Gábiel keményen szorította a kormányt, hogy ne lássék, mennyire remeg a keze. Nem járt a városban a robbantás éjszakája óta - a tűz, a vér és az ezernyi hazugság éjszakája óta. Szirénát hallott, de nem tudta, valóság-e vagy csak emlék, míg meg nem látta a visszapillantó tükörben egy mentőautó villódzó lámpáját. Miközben félrehúzódott, a szíve dühödten rugdalta a bordáit. Eszébe jutott, ahogy ott ült Leah mellett a mentőben, és imádkozott, hogy az asszony végre megszabadulhasson az égési sebei miatti fájdalomtól - bármi áron. Az is eszébe jutott, ahogy ott ült kisfia széttépett holtteste mellett, miközben a szomszéd szobában az osztrák biztonsági szolgálat Ari Shamronnal ordította, hogy Bécs belvárosát háborús zónává változtatták. Visszakanyarodott a forgalomba. A vezetés fegyelme segített felülkerekednie háborgó érzelmein. Öt perccel később, már bent a Stephansdomnál, leállította a kocsit egy emléktárgy üzlet előtt. Anna kinyitotta a szemét.

- Hova megy?

- Várjon itt!

Bement az üzletbe, majd két perccel később visszatért egy bevásárlószatyorral. Átadta Annának. A nő kivette a benne lévő két holmit: egy széles napszemüveget, valamint egy baseball sapkát, amelynek ellenzője fölé az volt írva: Wien!

Az angol bérnyilkos 199

- Mit csináljak ezekkel?

- Emlékszik, mi történt a lisszaboni reptéren aznap este, amikor elvitt, hogy megmutassa nekem az apja gyűjteményének hűlt helyét?

- Hosszú este volt, Gábiel. Frissítse föl a memóriámat!

- Egy nő maga elé lépett, és autogramot kért.

- Ez mindennapos dolog.

- Épp erre akartam célozni. Tegye föl őket!

Anna föltette a napszemüveget, hosszú haját pedig a sapka alá gyűrte. Miután megszemlélte magát, a napellenzője tükrében, Gábielhez fordult.

- Hogy nézek ki?

- Mint egy híresség, aki megpróbál egy napszemüveg és egy buta sapka mögé rejtőzni - felelte a férfi fáradtan. - De egyelőre megteszi.

Egy weihburggassei szállodához, a Kaiserin Elisabethhez hajtott, majd Schmidt néven kivett egy szobát. Egy mézszínű parkettájú szobát kaptak. Anna úgy zuhant bele az ágyba, hogy rajta volt a napszemüveg és a sapka is.

Gábiel kiment a mosdóba, és hosszan szemlélte arcát a tükörben. Jobb kezét az orrához emelte, tisztán érezte rajta a löporszagot, miközben maga előtt látta annak a két embernek az arcát, akiket a Rolfé-villában ölt meg. Meleg vizet engedett a mosdóba, megmosta kezét és a nyakát. A fürdőszoba hirtelen megtelt kísértetekkel - sápadt, élettelen férfiakkal, akiknek golyónyomok voltak az arcán és a mellkasán. Lepillantott, és azt látta, hogy a mosdókagyló tele van a vérükkel. Megtörölte a kezét, de ez sem segített - a vér még most is ott volt a kezén. Ezután pörögni kezdett körülötte a helyiség, ő pedig térdre rogyott a vécékagyló előtt.

i

*

200

Daniel Silva

AMIKOR KIJÖTT A MOSDÓBÓL, Anna szeme csukva volt. - Jobban van? - mormogta.

- Most el kell mennem. Ne menjen sehová! És ne nyissa ki az ajtót senkinek, csak nekem!

- Ugye nem marad sokáig?

- Nem leszek túl sokáig távol.

- Akkor addig nem alszom el - felelte Anna, de már majdnem aludt.

- Ahogy gondolja.

Amikor a nő elaludt, Gábiel betakarta, majd kiment a szobából.

ODALENT AZ ELŐCSARNOKBAN Gábiel közölte az ügybuzgó recepciósval, hogy Frau Schmidtet semmi szín alatt ne zavarják. A recepciós úgy bólogatott, mint aki el akarja hitetni, hogy az élete árán is meg fogja akadályozni, hogy valaki Frau Schmidt álmát zavarja. Gábiel odatolt neki egy maréknyi schillinget a pulton, majd távozott.

Elsétált a Stephansplatzig, közben figyelte, követik-e, egymás után raktározta el az arcokat a memóriájába. Ezután bement a dómra, végigsétált a turisták között a főhajlón az egyik oldalsó oltárhoz. Főlnézett az oltárképre, amely Szt. István vértanúhalálát ábrázolta. Gábiel aznap este végzett a kép restaurálásával, amikor Leah autója alatt a bomba robbant. A munkája jól tartotta magát. Csak ha felszegett állal nézte a képet, így pótolván a szűrt fény hatását, akkor vette észre saját pótlásait az eredetiben.

Megfordult, hogy szemügyre vegye az arcokat, de egyik sem tűnt ismerősnek. Másvalami viszont feltűnt neki. Hogy mindegyikük mennyire megbabonázva mered az oltárképre. Legalább valami jó is származott abból, hogy legutóbb

Az angol bérnyilkos 201

Bécsben járt. Vetett még egy utolsó pillantást a képre, majd kilépett a dőmből, és elindult a zsidónegyed felé.

ADOLF HITLER BARBÁR ÁLMA, hogy megszabadítja Bécsset a zsidóktól, jórészt sikerült. A háború előtt kétszázezren éltek itt, sokuk a Judenplatz körüli kis utcákban. Mára viszont csak néhány ezren maradtak, ezeknek a zöme is keletről vándorolt be, a régi zsidónegyed pedig átalakult butikok, éttermek és mulatók gyűjtőhelyévé. A bécsiek csak úgy emlegették: a Bermuda-háromszög.

Gábiel elhaladt a bezárt, bárók mellett a Sterngassén, majd befordult egy kanyargós sikátorba, amely egy lépcsőbe torkollott. A lépcsősor tetején egy nehéz, megerősített tölgyajtó állt. Az ajtó mellett a falon réztábla: HÁBORÚS KÁRTÉRÍTÉSI ÜGYEK - ÜGYFÉLFOGADÁS MEGBESZÉLÉS SZERINT. Megnyomta a csengőt.

- Miben segíthetek?
- Szeretnék Lavon úrral beszélni.
- Meg van beszélve?
- Nincs.
- Herr Lavon nem fogad bejelentés nélkül látogatókat.
- Sajnos, ez egy szükséghelyzet.
- Szabad a nevét, kérem?
- Mondja meg neki, hogy Gábiel Állon keresi. Emlékezni fog rám.

A HELYISÉG, AHOVÁ GÁBRIELT BEKÍSÉRTÉK, arányai! és berendezését tekintve klasszikusan bécsi volt: magái mennyezet, polírozott tölgyfa padló, amelyen meg< :sillan! magas ablakokból beáramló fény, a könyves|

202

Dániel Silva

roskadoztak a számtalan könyv és akta alatt. Lavon szinte elveszett benne. De épp a háttérben való felszívódás volt Lavon speciális adottsága.

Pillanatnyilag azonban egy veszélyes akrobatamutatót adott elő a könyvtári létrán, miközben egy duzzadó aktacsomót böngészett, és közben a bajsza alatt mormogott valamit. Az ablakon beáradó fény zöldes színbe borította, s Gábielben csak most tudatosult, hogy az ablakok golyóálló üvegből vannak. Lavon hirtelen felpillantott, majd fejét oldalra biccentette, hogy kilásson olvasószemüvegének félhold formájú üvege fölé. Cigaretájának hamuja közben a dossziéba pottyant. Láthatóan nem vette észre, mert gyorsan összecuska az irattartót, és visszacsúsztatta a polcra.

- Gábiel Állon! Shamron bosszúálló anyyala. Édes istenem, hát maga mit keres itt?

Úgy mászott le a létrán, mint akit régi fájdalmak gyötörnek. Mint mindig, most is úgy nézett ki, mint aki magán viseli teljes ruhatárát: kék, legombolt gallérú ing, homokszínű szveter, azon kardigán, legkívül pedig egy gyűrött halszállás zakó, amely mintha egy számmal nagyobb lett volna. Rosszul volt borotválva, és csak zokni volt a lábán, cipő nem. Megfogta Gábiel kezét, és arcon csókolt. Mennyi ideje is már? Huszonöt éve, gondolta magában Gábiel. A bosszúálló isten hadművelet szóhasználatában Lavon aján volt, vagyis nyomkereső. A régész végzettségű férfi figyelte meg a Fekete szeptember tagjait, tanulmányozta a szokásaikat, és ő módolta ki, miként lehetne megölni őket. Briliáns megfigyelő volt, aki kaméleonként olvadt bele a környezetébe. A hadművelet borzalmas testi és lelki terhet rótt rájuk, de Gábiel emlékezete szerint Lavon szenvedett a leginkább. Egyedül dolgozott a terepen, hosszú időre kiszolgáltatva az ellenségnek, amitől krónikus gyomorbántalmakat

Az angol bérnyilkos

203

gyűjtött be, emiatt jó tizenöt kiló lement az amúgy is vékony férfiről. Amikor az akció lezárult, Lavon docensként a Héber Egyetemre került, hétvégén a nyugati parton ázott. Hamarosan újabb hangokat hallott magában. Gábielhez hasonlóan ő is a vészorkaszak túlélőinek szülötte volt. Túlságosan hétköznapi dolog lett volna ókori emlékek után kutatni, amikor annyi kiánsi való volt a közelmúlt hordaléka alól is. Bécsben telepedett le, és félelmetes tehetségét megint újabb formában vetette munkába: náci után kutatott, és az általuk összerabolt műkincsek után.

- Nos, mi hozott Bécsbe? Üzlet? Kikapcsolódás?

- August Rolfe.

- Rolfe, a bankár? - Lavon lehajtotta a fejét, és szemüvege felett pillantott Gábielre. Gábiel, csak nem te... -jobb kezével pisztolyt formázott.

Gábiel lehúzta a dzsekije cipzárját, kivette alóla a borítékot, amelyet Rolfe íróasztalából hozott el, és átadta La-vonnak. Lavon olyan óvatosan hajtotta ki, mintha egy értékes ókori kerámiatöredéket tartana a kezében, majd kihúzta a tartalmát. Először az egyik fotót vette szemügyre, majd a másikat, miközben arca nem árult el semmit. Ezután felnézett Gábielre, és elmosolyodott.

- Meg kell vallani, jól mutat Herr Rolfe a fotókon. Hol jutottál ezekhez, Gábiel?

- Az öregember zürichi íróasztalában.

Lavon felmutatta a bizonylatköteget - És ehhez?

- Ugyanott.

Lavon újból szemügyre vette a fotókat. - Fantasztikus.

- Mondanak neked valamit?

- Elő kell szednem néhány dossziét. Szólok a lányoknak, hozzanak kávé meg valami harapnivalót. Elleszünk <|>:> darabig.

204

Daniel Silva

EGYMÁSSAL SZEMBEN ÜLTEK a téglalap alakú tárgyalóasztalnál, közöttük egy halomban a dossziék. Gábiel megpróbálta elképzelni, kik járhattak itt előtte: öregemberek, akik meg vannak róla győződve, hogy a szomszédjuk egykor egyik kínzójuk volt Buchenwaldban; gyerekek, akik megpróbálnak hozzájutni a svájci számozott bankszámlához, amelyre apjuk életének munkáját tette be, mielőtt elszállították volna keletre a haláltáborok szigetengerére. Lavon fölemelte az egyik fotót - amelyen Rolfe egy étteremben ül egy sebhelyes arcú férfi társaságában -, és odatartotta Gábiel elé.

- Megismered ezt az embert? -Nem.

- Ő Walter Schellenberg SS brigádtábornok. - Lavon levette az aktahalom tetejéről a legfelső dossziét, és kiterítette maga előtt. - Schellenberg volt a Birodalmi Biztonsági Főhivatal négyes ügyosztályának feje. A négyes ügyosztály reszortja volt a külföldi hírszerzés, vagyis Schellenberg lényegében a náci párt főkéme volt. Része volt a háború legdrágább hírszerzési akcióinak, így a Venlo-ügynek, a windsori herceg tervezett elrablásának és Ciceró-akciónak. Nürnbergben elítélték mint SS-tagot, de enyhe büntetéssel, hat évvel megúszta.

- Hogyhogy csak hat évet kapott?

- Mert a háború utolsó hónapjaiban elintézte néhány zsidó kijuttatását a haláltáborokból.

- Hogy sikerült neki?

- Eladta őket.

- De miért vacsorázott együtt a náci főkem August Rolfe-val?

- Az egész világon egy dolog azonos a hírszerző szolgálatok között: hogy pénz kell a működésükhöz. Még Shamron se volna el pénz nélkül. De amikor Shamronnak pénzre van szüksége, elég csak rátennie a kezét az egyik gazdag barát

Az angol bérnyílós

205

vállára, és elmesélnie, tőgy-íogta-elEichmannt. Schellenbergnek igen speciális problémája volt, az ő pénze sehol nem volt jó, csak Németországban. Szüksége volt egy semleges országban tevékenykedő bankára, aki el tudta látni keményvalutával, és ezt stróman cégeknek átutalva eljuttatni az ügynökeikhez. Schellenbergnek pontosan egy olyan ember kellett, mint August Rolfe.

Lavon fölemelt egy dokumentumot, amelyet Gábiel hozott el Rolfe íróasztalából. - Vegyük ezt a tranzakciót.

Ezeröttszáz fontsterling táviratilag átutalva a Pillar Enterprises Limitedtől egy bizonyos Iván Edberg úrnak letétbe a stockholmi Enskilde Bankba, 1943. október 23-án.

Gábiel megvizsgálta a bizonylatot, majd visszatette az asztalra.

- Svédország természetesen semleges állam volt, és a háborús idők hírszerzésének melegágya - magyarázta Lavon. -

Schellenbergnek nyilván volt ott ügynöke, ha nem egy teljes hálózata. Gyanítom, hogy Edberg úr egyike volt ezeknek az ügynököknek. Lehet, hogy egyenesen a feje, a főkem.

Lavon visszatette az átutalást a halomba, majd kiemelt egy másikat. Átolvasta, miközben hunyorgott a szájában füstölő cigaretta füstje miatt.

- Ez ismét egy átutalás: ezer fontsterling a Pillaitól egy bizonyos Jose Suarez úrnak a Lisszaboni Bank címére. -Lavon leengedte a lapot, és felpillantott Gábielre. - Portugália, Svédországhoz hasonlóan, semleges volt. Lisszabon pedig a nemzetközi kémek állatkertje. Schellenberg személyesen is működött ott a windsori herceg affér kapcsán.

- Tehát Rolfe volt Schellenberg titkos bankárja. De hogy függ össze ez a tény a berchtesgadeni idillel Hitler és Himmler társaságában?

Lavon egy született bécsi reverenciájával készített maga nak egy újabb csésze kávé: jól megcukrozta és teleny< imta

206

Daniel Silva

tejszinnal. Gábielnek eszébe jutott a párizsi védett lakásban élő Lavon, aki ásványvizet és gyógyteát vegetált, mert más nem bírt befogadni a gyomra.

-Sztálingrád után minden megváltozott Németországban. Még az őszinte hívők is tudták, vége. Az oroszok megindultak keletről, és a nyugati partraszállás is elkerülhetetlen. Mindenki, aki csak vagyont kuporgatott össze a háború révén, kétségbeesetten meg is akarta tartani ezt a vagyont. Nos, mit gondolsz, hová fordulhattak?

- Svájci bankárjaihoz.

-August Rolfe nyilván különleges helyzetbe került, hiszen ő még a háborús szerencse megfordulásából is hasznot húzhatott. Ezek a papírok azt mutálják, hogy Walter Schellenberg egyik legfontosabb ügynöke volt. Gyanítom, hogy a többi náci fejes is nagy becsben tartotta.

- Akire rá lehet bízni a pénzüket.

- A pénzüket, az összeharácsolt kincseiket, mindent.

- És mi ez a lista a nevekkal és a számlaszámokkal?

- Szerintem biztos feltételezhetjük, hogy ezek itt mind német ügyfelek. Lefuttathatom az adatbázisunkon őket, hogy megnézzük, van-e köztük ismert SS-főnök vagy pártvezér, de gyanítom, ezek álnevek.

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

- Vajon van más feljegyzés is ezekről a számlákról a bank nyilvántartásában is?

Lavon megrázta a fejét. - Általában a számozott számlák tulajdonosának kilétét csak a bank felső vezetői ismerik. Minél hírhedtebb az ügyfél, annál kevesebb ember tudja, milyen név tartozik a számlaszámhoz. Ha ezek valóban náci számlák, akkor kétlem, hogy Rolfén kívül bárki tudna róluk.

- Az, hogy ennyi év után is megtartotta a listát, vajon azt jelenti-e, hogy ezek a számlák még ma is léteznek?

- Felteszem, igen. Persze jórészt attól függ, ki volt a tulajdonos. Ha sikerült kijutnia Németországból a háború

Az angol bérnyíl

207

végén, akkor nem hiszem, hogy a számla még ma is élne. De ha a tulajdonosát letartóztatták a szövetségesek...

- ... akkor lehet, hogy a pénze és az értékei még mindig a Rolfe-bank trezorjában vannak.

- Lehetséges, de nem valószínű.

Lavon összegyűjtötte a dokumentumokat és a képeket, majd visszatette őket a borítékba. Felnézett Gábielre, és így szólt: - Én válaszoltam az összes kérdésedre. Most itt az ideje, hogy te is válaszolj néhány kérdésemre.

- Mit akarsz tudni?

- Valójában egyetlen dolgot - felelte Lavon, és felemelte a borítékot. - Azt szeretném tudni, mi a francot csinálsz August Rolfe titkos anyagaival.

!

LAVON SEMMIT SEM SZERETETT JOBBAN egy jó sztorinál. Ez mindig így volt. A Fekete szeptember elleni műveletek idején egyformán szenvedtek az álmatlanságtól: Lavon a gyomra, Gábiel pedig a lelkiismerete miatt. Gábiel maga elé idézte a képet, ahogy Lavon ott ült törökülésben a padlón, és azt firtatta, milyen érzés ölni. És Gábiel elmondta - mert valakinek el kellett mondania. - Először is nincs Isten - magyarázta Lavon. - Csak Shamron van. Ő dönti el, ki élhet, és kinek kell meghalnia. Ezután odaküldi valamelyiketeket, hogy hajtsátok végre szörnyűséges bosszúját. Mint akkor is, Lavon most sem nézett Gábielre, míg elmondta neki a történetet. A kezét bámulta, az öngyújtót forgatta fürgé ujjai között, míg Gábiel be nem fejezte a beszámolót.

-Van listád a képekről, amelyeket elvittek a titkos galériából?

- Van, de nem tudom, mennyire pontos.

208

Daniel Silva

- Van egy ember New Yorkban. Egész életét a náci mükincsrahlások felderítésére szánta. Mindent tud, minden elrabolt gyűjteményről, minden ügyletről, minden egyes visszaszerzett darabról, a még hiányzó darabokról. Ha van valaki, aki tud valamit August Rolfe gyűjtési szokásairól, akkor ő az.

- Nyugi, Eli. Nyugi.

- Drága Gábiel, én mindig nyugodt vagyok. Fölvették felöltőiket, Lavon lekísérte Gábielt a Judenplatzig.

- A lánya tud erről?

- Még nem.

- Nem irigyellek. Majd felhívlak, ha megtudok valamit a New York-i barátomtól. Most pedig menj vissza a szállodába, és pihenj egy kicsit. Nem nézel ki valami jól.

- Nem is emlékszem már, mikor aludtam utoljára. Lavon megrázta a fejét.

Lavon megcsóválta a fejét, apró kezét Gábiel vállára tette. - Megint öltél. Látom az arcodon. Ott van rajta a halál jele. Menj fel a szobádba, és mosd meg az arcod!

- Légy jó fiú, és véd a hátadat!

- Annak idején én védtem a tiédet.

- Te voltál a legjobb, Eli.

-Elárulok neked egy titkot, Gábiel. Még mindig én vagyok az.

Ezzel Lavon sarkon fordult, és eltűnt a Judenplatz forgatagában.

!

Gábiel lesétált a kis olasz étteremhez, ahol utolsó vacsoráját fogyasztotta Leah-val és Danival. Tíz év óta először, ott állt azon a helyen, ahol az autója fölrobbant.

(•Inézett, és meglátta a Szent István dóm tornyát a

Az angol bérnyíl

209

háztetők fölött. Hirtelen feltámadt a szél. Gábiel felhajtotta a kabátja gallérját. Mit várt? Gyászt? Dühöt? Gyűlöletet? A legnagyobb meglepetésére egyiket sem érezte. Megfordult, és gyalog indult vissza a szállodába a szemerkélő esőben.

!

A Die Presse legújabb számát nyilván bedugták az ajtó alatt, mert ott hevert a padlón, amikor Gábiel belépett az előtérbe. Gábiel felkapta, és belépett a hálószobába. Anna még mindig aludt. Közben nyilván fölébredt, mert levetkőzött, Gábiel látta, ahogy csillog a meztelen válla a takaró felett. Gábiel ledobta az újságot a nő mellé az ágyra. A kimerültség teljesen elhatalmasodott rajta. Szüksége volt egy kis alvásra. De hol? Az ágyban? Anna mellett? August

Rolfé lánya mellett? Mennyit tudhat ez a nő? Milyen titkát bízhatta rá az apja? És milyen titkokat hallgat el Gábrriel elől? Eszébe jutottak Julián Isherwood szavai, még Londonból: sose veszítsd szem elől, hogy sokkal többet tud az apjáról és a gyűjteményéről, mint amennyit elmond neked. A lányok hajlamosak nagyon védeni az apjukat, még akkor is, ha a kedves papa még szerintük is egy tetű. Nem, gondolta, kizárt, hogy Anna Rolféval egy ágyban aludjon. A szekrényben talált egy plusz takarót és egy párnát. Ágyat vetett magának a padlón. Olyan érzés volt, mintha hideg betonon feküdt volna. Felnyúlt az ágyra, és vakon kitapogatta a takarón az újságot. Óvatosan, nehogy a zörgéssel felzavarja a nőt, kihajította. A címlapsztori a svájci író, Emil Jacobi lyoni meggyilkolásáról szólt.

28

Bécs

ALKONYODOTT MÁR, amikor Eli Lavon felszólt Gábrriel szállodai szobájába. Anna megmozdult, de aztán lassan visszasüllyedt nyugtalan álmába. Délután többször is lerúgta magáról a takarót, és ott feküdt meztelenül a félig nyitott ablakon beszűrődő hűvös levegőben. Gábrriel betakarta, majd lement. Lavon a hallban ült, és kávézott. Öntött a kannából Gábrrielnek, majd odaadta neki a csészét.

- Láttam a Emil Jacobi barátodat a tévében - mondta. -Úgy tűnik, valaki szépen besétált a lakásába, és átvágta a torkát.

- Tudok róla. Mi hír New Yorkból?

- Úgy vélik, hogy 1941 és 1944 között August Rolfé nagy számú impresszionista és modernista képet szerzett be a luzerni és zürichi galériákban - olyan festményeket, amelyek néhány évvel ezelőtt zsidó tulajdonú galériák vagy magánlakások falain lógtak Párizsban.

- Minő meglepetés! - mordult föl Gábrriel. - Mennyi ez a nagy számú?

- Bizonytalan.

- Megvásárolta őket?

- Nem egészen. Úgy gondolják, hogy a Rolfé által megszerzett képek azokból a többszöri nagy csereakciókból származtak, amelyeket Hermann Göring ügynökei bonyolítottak le Svájcban.

Az angol bérgyilkos

211

Gábrrielnek eszébe jutott, mit mesélt neki Julián Isherwood a Reichsmarschall mohó gyűjtőszervenvedélyéről. Göringnek szabad bejárása volt a Labdaházba, ahol a Franciaországban lefoglalt műtárgyakat tárolták. Száz számra vett birtokba modernektől származó képeket, amelyeket aztán az általa jobban kedvelt régi mesterek műveire cserélt el.

- Hírlik, hogy Rolfénak megengedték, hogy a képeket névleges áron vásárolhassa meg - folytatta Lavon. - Vagyis jóval a valóságos értéke alatti áron.

- Vagyis, ha így volt, akkor a beszerzések teljes egészében törvényesek a svájci törvények szerint. Rolfé nyugodtan mondhatta, hogy ő ezeket jóhiszeműen vásárolta. És még ha ezek a képek lopottak is, jogi értelemben nem köteles őket visszaadni.

- Úgy néz ki, igen. A kérdés azonban, amelyet fel kell tennünk, így hangzik: miért engedték meg August Rolfénak, hogy olyan képeket vásárolhasson meg potom áron, amelyek átmentek Göring kezén?

- A New York-i barátodnak van válasza erre a kérdésre?

- Neki nincs, erre neked van. ~ Miről beszélsz, Eli?

- A fotókról és a banki papírokról, amelyeket az íróasztalában találtál. A kapcsolatáról Walter Schellenberggel. A Rolfé család nemzedékeken át nagy gyűjtő volt. Rolfénak jó kapcsolatai voltak. Pontosan tudta, mi folyik a határ túloldalán, Franciaországban, és ő is részesedni kívánt a dologból.

- És Walter Schellenbergnek is meg kellett jutalmaznia valamivel zürichi magánbankárát.

- Úgy van - bölintott Lavon. - Fizetségül szolgálataiért. Gábrriel hátradőlt a fotelben, és behunyta a szemét.

- Mi lesz a következő lépés, Gábrriel?

- Ideje sort kerítenem arra a beszélgetésre, amelytől már most irtózom.

212

Daniel Silva

AMIKOR GÁBRIEL FELMENT A SZOBÁBA, Anna már kezdett ébredezni. Gábrriel finoman megrázta a vállát, mire a nő rémülten felült, mint a gyerek, ha idegen helyen ébred. Megkérdezte, mennyi az idő, mire Gábrriel megmondta: kora este van.

Amikor a nő teljesen magához tért, Gábrriel odahúzott egy széket az ágy végéhez, és leült. Lekapcsolta a villanyt; nem akarta látni az arcát. Anna törökülésben ült az ágyon, vállát a plédbe burkolta. A tekintete a férfit fürkészte - Gábrriel a sötétben is látta, hogy szemei az ő szemét figyelik.

Gábrriel beszámolt neki az apja gyűjteményének eredetéről. Elmondta, mit tudott meg Emil Jacobitól, és hogy a professzort az előző este megölték lyoni lakásán. Végül, beszámolt neki a dokumentumokról, amelyeket az apja íróasztalában talált - amelyekből kiderül, hogy kapcsolatban állt Hitler főkémével, Walter Schellenberggel.

Amikor befejezte, letette a fotókat az ágyra, majd kiment a fürdőszobába, hogy egyedül hagyja a nőt gondolataival.

Hallotta, hogy kattant az olvasólámpa kapcsolója, a fény beszívárgott a mosdó ajtaja alatt. Megnyitotta a csapot, és közben magában számolt. Amikor kellő idő eltelt, visszament a hálószobába. A nő magzati pózban feküdt az oldalán, a teste hangtalanul rángatózott, kezében azt a képet szorongatta, amelyen apja a kilátásban gyönyörködött Berchtesgadenben Hitler és Himmler társaságában.

Gábríel kivette a fotót a kezéből, nehogy összetépje. Ezután kezével megérintette a fejét, és megsimogatta a haját. Anna ekkor már hallhatóan sirt. Hirtelen elfulladt, és köhögni kezdett, ahogy csak egy erős dohányos tud, a végén már kapkodta a levegőt.

A nő végül felnézett Gábríelre. - Ha az anyám véletlenül látta ezt a képet... - Egy darabig habozott, a szája nyitva volt, miközben a könnyek végigcsorogtak az arcán. - Szerintem meg...

Az angol bérnyilkos 213

De Gábríel rátapasztotta a kezét a szájára, mielőtt, befejezhette volna a mondatot. Nem akarta, hogy többet mondjon. Nem volt rá szükség. Ha az anyja véletlenül látta ezt a képet, megölte volna magát, gondolta. Megásta volna a saját sírját, a szájába vette volna a puska csövét, és végzett volna magával.

|

EZÚTTAL ANNÁN VOLT A SOR, hogy kimenjen a mosdóba. Amikor visszatért, már megnyugodott, de a szeme még vörös volt, arca pedig színtelen. Leült az ágy végére, kezében a fotókkal és a papírokkal. - Ez mi?

- A jelek szerint számozott folyószámlák listája.

- Kiknek a folyószámlái?

- Ezek német nevek. Csak találgatni tudjuk, kik lehetnek valójában.

A nő a homlokát ráncolva tanulmányozni kezdte a listát.

- Az anyám 1933 karácsonyának napján született, mondtam már?

- Eddig soha nem került szóba az édesanyja születésnapja, Anna. Miért olyan fontos ez most hirtelen?

Anna odaadta neki a listát. - Nézze csak meg az utolsó nevet!

Gábríel szeme megállt az utolsó néven, és a mellette lévő számon: ALOIS RITTER 251233126.

Fölnézett a nőre. - És?

- Maga szerint nem érdekes, hogy egy apáméval azonos kezdőbetűjű embernek olyan számlaszáma van, amelyben első két számjegye azonos az anyám születési dátumával?

Gábríel ismét megnézte a listát: ALOIS RITTER... AR... 251233... vagyis 1933 karácsonyának első napja.

Leengedte a papírt, és Annára nézett. - És az utolsó három számjegy? Nem mondanak magának valamit?

214

Dániel Silva

- Sajnos nem.

Gábríel nézte a számokat, majd behunyta a szemét. 126... Valahol, valamely ponton, egészen biztosan találkozott ezzel a számmal az ügy során. Hibátlan memóriával verte meg a sors. Sosem felejtett el semmit. Az ecsetvonásokat, amelyekkel a Szent István oltárt egészítette ki a domban. A zeneszámot, amelyet az autórádió játszott aznap éjjel, amikor Niederdorfból menekült Ali Hamidi meggyilkolása után. Leah leheletének olívaolaj illata, amikor az utolsó búcsúcsókot váltották.

Aztán egy pillanattal később eszébe jutott az is, hol látta a 126-os számot.

|

ANNA MINDIG MAGÁVAL HORDTA A BÁTYJA FÉNYKÉPÉT. Ez volt az utolsó felvétel, amely róla készült

-ahogy az élboly élén halad a svájci körversenyen a halála előtti délutánon. Gábríel ugyanezt a fotót látta August Rol-fe íróasztalán. Most rápillantott a kerékpár vázára rögzített számra, amelyet férfi a hátán is viselt: 126-os.

Anna törte meg a csendet: - Úgy tűnik, megyünk vissza Zürichbe.

- Valamit csinálnunk kell az útlevelemmel. És a kinézetével.

- Mi baja az útlevelemnek?

- Az, hogy benne van a neve.

- És a kinézetemnek?

- Abszolúte semmi. És ez a gond. Gábríel felemelte a kagylót, és tárcsázott.

|

Az angol bérnyilkos 215

HANNAH LANDAU MÉG AZNAP ESTE TÍZKOR MEGJE LENT NÁLUK a szállodai szobában. A csuklóján bőrszíja kat viselt, és jázminillatot árasztott. Az oldalán ugyanolyan táska lógott, amelyben Gábríel az ecsetjeit és a festékei tartotta. Néhány szót váltott Gábríellel, majd kézen fogtt Annát, és kivitte magával a fürdőszobába.

Egy órával később Anna kilépett az ajtón. Vállig érc szőke haja rövid lett és fekete; zöld szemét kontaktlencse yel kékké varázsolták. Az átalakulás figyelemreméltó volt Mintha egy másik nő lett volna.

- Elégedett? - kérdezte Hannah Landau.

- Csinálja meg a képet!

Az izraeli lány készített fél tucat képet a polaroid géppel majd kirakta őket az ágyra, hogy Gábríel is lássa. A férfi rámutatott az egyikre. - Legyen ez.

Hannah megrázta a fejét. - Szerintem inkább ez.

Mielőtt Gábríel válaszolni tudott volna, fölkapta a képet és visszament a fürdőszobába. Anna leült a fésülködő asztalhoz, és hosszan tanulmányozta magát a tükörben.

Húsz perccel később Hannah újból megjelent. Megírni tatta az eredményt Gábríelnek, majd odasétált Annához, é

lejtette a fészülődősztalra. - Gratulálok, művésznő. Ő; ezennel osztrák állampolgár lett.

29

Zürich

FÉLÚTON A FŐPÁLYAUDVAR ÉS A ZÜRICH-TÓ KÖZÖTT található a svájci bankélet epicentruma, a Paradeplatz. Az ikrek, a Credit Suisse és az Union Bank központja úgy meredt egymásra a szürke köves tér felett, mint két bokszoló. A svájci bankélet két óriása ott volt a leghatalma-sabbak között a világon. Árnyékukban, végig a Bahnhof-strasse mentén más nagybankok és befolyásos pénzintézetek épületei sorakoztak, ezeket egyértelműen jelezték a csillogó üvegajtók és a csillogó táblák. De a Bahnhof-strasse és a Sihl folyó közti csendes mellékutcákban és sikátorokban találhatók azok a bankok, amelyekre csak kevesen figyelnek föl. Ezek a svájci bankélet magánkápolnái, ahol az emberek tökéletesen titokban imádkozhattak a pénz istenéhez, vagy gyónhatták meg a bűneiket. A svájci jog csak azt tiltja, hogy ezekbe pénzt helyezzenek el. Ha óhajtják, nevezhetik magukat banknak, de nem kötelező. Ezeket a modern irodaházakban és az évszázados polgárházakban rejtőző pénzintézeteket nehéz volt észrevenni, és annál könnyebb volt mással összetéveszteni. Némelyikük több tucat embert is alkalmaz, mások csak maroknyit. Ezek a szó legszorosabb értelmében vett magánbankok. Másnap délelőtt Gábrriel és Anna Rolfe közöttük kezdte meg a kutatást.

Az angol bérnyíl

217

A nő karon fogta Gábrrielt, és szinte húzta magával a Bahnhofstrassén. Ez az ő városa volt, itt most ő volt a főnök. Gábrriel figyelte a mellettük elsuhanó arcokat. Ha valahol, itt bizonyosan felismerik Annát. De senki sem fordult utánuk. Hannah gyors beavatkozása a jelek szerint eredményes volt.

- Hol kezdjük? - kérdezte a nőtől.

- Mint a svájci bankárok zöme, az apám is fenntartott szakmai folyószámlákat más bankokban.

- Üzleti számlákat?

- Pontosan. Azokkal kezdjük, amelyekről tudom, hogy kapcsolatban voltak az apámmal.

- És mi van, ha a számla nem Zürichben van, hanem mondjuk Genfben?

- Az apám ízig-vérig zürichi volt. Soha meg nem fordult volna a fejében, hogy a pénzét vagy a tulajdonát egy franciára bízsa Genfben.

- De ha meg is találjuk a számlát, az még nem garancia, hogy hozzá is férünk.

- Így igaz. A bankárok azonban mindig csak annyira teszik titkossá a számlát, amennyire a számlatulajdonos kéri. Lehet, hogy a hozzáféréshez elég a szám. Esetleg jelszót is kérnek. De lehet, hogy ajtót mutatnak. Ennek ellenére érdemes megpróbálni, nem igaz? Kezdjük itt!

Anna figyelmeztetés nélkül irányt váltott, átfutott a Bahnhofstrasse túloldalára a száguldó villamos előtt, miközben egy pillanatra sem engedte el Gábrriel kezét. Bevezette a férfit egy kisebb utcába, a Barengasséba, majd megállt egy jellegtelen kapu előtt. A kapu felett biztonsági kamera, a kapu alatt egy egyszerű réz plakett, szinte észrevétlenül:

HOFFMAN & WECK, BARENGASSE 43.

Anna megnyomta a csengőt, aztán vártak. Öt perccel később már ismét kint voltak az utcán, és mentek az Anna listáján szereplő következő címre. Ott az előadás kicsit

218

Daniel Silva

hosszabb ideig tartott - Gábrriel becslése szerint hét percig -, de az eredmény ugyanaz volt: vissza az utcára, üres kézzel.

És ez így ment tovább. Mindegyik találkozás variáció volt ugyanarra a témára. Miután elszenvették a kamerán keresztüli ellenőrzést, beengedték őket az előcsarnokig, ahol egy tisztviselő üdvözölte őket óvatos udvariassággal.

Mindig Anna beszélt, minden tárgyalás pattogó, de udvarias zürichdialektusban folyt. Végül bekísérték őket a sekrestyébe, a tágasabb belső irodába, ahol a titkos nyilvántartást tartották, és hellyel kínálták őket a bankár íróasztala előtt. Néhány semmitmondó udvariasság, majd diszkrét torokköszörlés következett, udvarias emlékeztetés arra, hogy telik az idő, és ha valahol, akkor a Bahnhofstrassén az idő pénz.

Ekkor Anna közölte: - Szeretnék hozzájutni Herr Alois Ritter számlájához. - Rövid csend, néhány ütés a számítógép billentyűzetére, elmélyült tekintet szegeződik a monitorra. - Sajnálom, de a jelek szerint nincs számlánk Alois Ritter néven.

- Biztos benne?

- Tökéletesen.

- Köszönöm. És elnézést, hogy raboltuk az értékes idejét.

- Nem tesz semmit. Vegyen egy névkártyát, esetleg szüksége lehet a szolgálatainkra a jövőben.

- Nagyon kedves.

Miután végigjártak tizenegy bankot, bementek kávézni a Café Brioché-ba. Gábrriel kezdett ideges lenni. Már majdnem két óra bolyongtak a Bahnhofstrasse környékén. Ez egy idő után feltűnést fog kelteni.

A következő hely a Becker & Puhl volt, ahol maga Herr Becker fogadta őket. Makulátlanul elegáns, szolgálatkész ember volt, és nagyon kopasz. Az irodája jellegtelen volt és olyan steril, mint egy műtő. Miközben a számítógép

Az angol bérnyíl

219

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

monitorára meredt, Gábríel látta a legördülő nevek és számok visszatükrözödését keret nélküli szemüvegének üvegén. Egy pillanatnyi csendes mérlegelés után felpillantott, és ezt mondta: - A számlaszámot, legyen szíves.

Anna emlékezetből mondta: 251233126.

Becker bebíllentyűzte. - Jelszó?

Gábríel érezte, hogy elszorult a szíve. Felnézett és látta, hogy Herr Becker őt méregeti a monitor felett.

Anna finoman megköszörülte a torkát, és megszólalt: -Adagio.

- Kövessenek, kérem.

!

A KIS BANKÁR BEKÍSÉRTE ŐKET az irodájából egy tágas tárgyalóterembe, melynek falait fával borították, és közepén egy téglalap alakú, füstszínű üveggel borított asztal állt. - Itt nagyobb a nyugalom - mondta. - Kérem, érezzék magukat otthon. Egy pillanat, azonnal hozom, amiért jöttek.

Amikor Becker visszatért, egy hagyományos széfdoboz volt nála. - A letéti szerződés értelmében, aki produkálni tudja a számlaszámot, valamint a jelszót, hozzáférhet a dobozokhoz - magyarázta, miközben a dobozt az asztalra helyezte. -

Nálam van az összes kulcs.

- Értem.

Becker halkán füttyörészett, miközben előhúzott egy nehéz kulcsesomót a zsebéből, majd kiválasztotta a dobozba illőt.

Előbb a fény felé tartva ellenőrizte, mi van az oldalára vésve, majd a zárba illesztette, és felnyitotta a doboz tetejét.

Azonnal szétterült a helyiségben a régi papír illata.

220

Dániel Silva

Becker, a tisztes távolságot tartandó, hátralépett. - Van még egy másik láda is, attól tartok, az meglehetősen nagy.

Kíváncsiak az is megtekinteni?

Gábríel és Anna összepillantott az asztal felett, majd egyszerre mondták: - Igen.

!

Gábríel megvárta, míg Becker kimegy, csak azután emelte le a doboz tetejét. Összesen tizenhat darab sorakozott benne, védőborításban, szépen felcsavarva: Monet, Picasso, Degas, van Gogh, Manet, Toulouse-Lautrec, Renoir, Bonnard, Cézanne, egy döbbenetes fekvő akt Vuillard-tól. Még Gábríelnek is elállt a lélegzete, pedig ő a szakmájánál fogva megszokta, hogy megfizethetetlen értékekkel dolgozik. Hány ember keresheti pont ezeket a képeket? Hány éve? Mennyi könnyet ejtettek utánuk? És végig itt voltak egy letéti ládában egy pánclétermen a Bahnhofstrasse alatt. Mennyire tökéletesen beleillik a képbe! És tökéletesen logikus.

Anna maga elé húzta a kisebbik dobozt. Felemelte a tetejét, és kiemelte a tartalmát. Először jött a készpénz - svájci frank, francia frank, dollár, font, márka -, ezt olyan nyugalommal tette félre, mint aki hozzászokott a nagy pénzekhez.

Ezután jött a dokumentumok teli, harmonikaszerű dosszié, végül egy halom levél, gumiszalaggal átfogva.

Anna lehúzta a szalagot a levelekről, és átpergette fűrgő ujjával a borítékokat. Mutatóujj, középső ujj, mutatóujj, középső ujj, szünet... Mutatóujj, középső ujj, mutatóujj, középső ujj, szünet... Kihúzott egy borítékot a halomból, megforgatta a kezében, megnézte, le van-e ragasztva, majd Gábríel felé nyújtotta.

- Ez nyilván érdekelni fogja.

Az angol bérnyíl

221

- Mi ez?

- Azt nem tudom - felelte Anna. - De magának van címezve.

!

Egy olyan ember személyes levélpapírjára írták, aki még más időkben élt: a halványiszürke, A4-es méretű lap tetejére közepén az August Rolfe nevet nyomtatták, de semmi olyan további információ, mint a fax szám, vagy az e-mail cím. Csupán egy dátum: a levél egy nappal az előtt kelt, hogy Gábríel megérkezett volna Zürichbe. A levelet angol nyelven írták, írója olyan ember volt, ami már nem volt képes olvashatóan írni. Az összbemomása olyan volt, hogy írhatták volna bármely nyelven, bármely ábécét használva. Miközben Anna a vállá fölé nézte a levelet, Gábríelnek sikerült kibetűznie a szöveget.

Kedves Gábríel!

Remélem, nem találja tolaodónak, hogy az igazi nevének szólítom meg, de elég hosszú ideje tudok Önről, és csodálom a munkáját, mind restaurátorként, mind pedig népének védőjeként. Ha az ember svájci bankár, hall dolgokat.

Ha Ön most olvassa ezt a levelet, akkor ez azt jelenti, hogy halott vagyok. És azt is, hogy nyilván sikerült reneteg részletet kiderítenie az életemről - olyan részleteket, amelyeket személyesen szerettem volna önnek elmondani.

Megkísérlem tehát most, a halálom után.

Mint azt mostanára már nyilván tudja, nem azért hívták a zürichi villámba, hogy megtisztítsa a Rafaellómat, Egyetlen oka volt annak, hogy felvettem a kapcsolatot az Önök szolgálatával: az akartam, hogy vegye birtokba a második gyűjteményemet - a titkos gyűjtemény

222

Dániel Silva

a villám alagsorában, amelyről már nyilván tud -, és juttassa vissza a képeket jogos tulajdonosaiknak. Ha a jogos tulajdonos nem fellelhető, az volt az óhajom, hogy a képek kerüljenek az izraeli múzeumokba. Azért fordultam az Önök szolgálatához, mert azt akartam, hogy a dolog csendben intéződjék el, és ne hozzon újabb szégyent a családomra és a hazámra.

A képekhez formailag törvényesen jutottam ugyan, de igazságtalanul. Amikor „megvásároltam” őket, pontosan tudtam, hogy zsidó műkereskedők és gyűjtők gyűjteményéből származnak. Az, hogy nézhettem őket, rengeteg örömet jelentett számomra az évek során, de ugyanúgy, mint a férfi, aki nem a saját asszonyával hál, mindig fájdalmas bűntudat maradt bennem egy-egy ilyen alkalom után. Az volt a kívánságom, hogy visszajuttassam őket még a halálom előtt - hogy jóvátegyem a bűneimet még ebben az életben, mielőtt átkerülnék az újabbba. Ironikus módon ehhez az indítást éppen az Önök vallásában találtam meg. Jom Kippurkor, az engesztelés napján nem elég, ha valaki csak megbánja rossz cselekedeteit. A megbocsátás elnyerése érdekében el kell menni a sértettekhez, és meg kell őket követni. Különösen Izaiás sorait találtam megvilágosító erejűnek, amikor a bűnös azt kérdezi Istentől: „Mért börtölünk, és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket, és Te nem tudod?” Mire Isten azt feleli neki: „Ímé, börtölés napján kedvteléseket üzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. Ímé, perrel és versengéssel börtöltök, és sújtotok a gazságnak öklével!” Háború alatti kapzsiságom ugyanolyan határtalan volt, mint most a bűntudatom. Ebben a bankban tizenhat festmény van. Ők képviselik titkos gyűjteményem további részét. Kérem, ne távozzék nélkülük! Vannak Svájcban sokan, akik azt akarják, hogy a múlt maradjon ott, ahol most van - sírba zárva a Bahnhofstrasse alatti pánccél-

Az angol bérnyílkos

223

termekben -, és nem tartja, őket vissza semmi, hogy ezt a célt el is éljék. Hazafinak tekintik magukat, a svájci semlegesség és függetlenség védelmezőinek. Hihetetlenül ellenségesek a kívülállókkal szemben, különösen azokkal szemben, akikben a túlélésük veszélyeztetőit látják. Valaha ezeket a barátaimnak tartottam - ami ismét csak súlyos hiba volt. Sajnos, tudomást szereztek a tervemről, hogy vissza akarom adni a gyűjteményt, és elküldtek hozzám egy embert a biztonsági szolgálatból, hogy rám ijjessenek. Az ő látogatása késztetett e levél megírására. És az ő gazdája miatt vagyok én most halott.

Még valami. Ha találkozna a lányommal, Annával, kérem, gondoskodjék róla, hogy ne essék baja. Szenvedett ő már eleget az ostobaságaim miatt.

Tisztelettel üdvözlö: August Rolfe

!

A kis bankár odakint várakozott rájuk az előtérben. Gábrriel intett neki az üvegajtón keresztül, mire belépett a helyiségbe. - Parancsol?

- Mikor értek hozzá legutóbb ehhez a letéti számlához?

- Sajnálom, uram, ezt az információt bizalmasan kezeljük.

Anna is megszólalt: - Elvinnénk néhány dolgot. Nincs véletlenül valamilyen szatyruk?

- Sajnos nincs. Mi bank vagyunk, és nem áruház.

- Akkor elvihetnének esetleg a ládát?

- Attól tartok, az pénzbe kerül.

- Ez egyértelmű.

- Meglehetősen jelentős összegbe.

Anna az asztalon álló bakjegy kötegre mutatott.

- Melyik az önök által leginkább preferált valutánem?

30

"Zürich

Zürichtől tíz kilométerre északra Gábrriel egy pékségből telefonált, és vásárolt egy rozskenyeret. Amikor visszaért a kocsihoz, Anna épp az apja levelét olvasta, amelyet a halála előtti este írt. Reszketett a keze. Gábrriel beindította a motort, majd visszakanyarodtak az autópályára. Anna összehajtotta a levelet, visszacsúsztatta a borítékba, majd a levelet visszatette a fémdobozba. A képeket tartalmazó doboz a hátsó ülésen volt. Gábrriel bekapcsolta az ablaktörlőt. Anna az ablaknak támasztotta a fejét, és az üvegen csorgó vizet figyelte.

- Kit hívott?

- Segítségre lesz szükségünk, hogy kijussunk az országból.

- Miért? Ki állítana meg bennünket?

- Ugyanazok, akik megölték az apját. És Müllert. És Emil Jacobit.

- Hogy találhatnának ránk?

- Maga tegnap este a saját útlevelével lépett be az országba. Ezt a kocsit is a saját nevére bérelte ki. Ez egy kisváros.

Abból a feltevésből kell kiindulnunk, hogy tudnak az országba érkezésünkről, és hogy valaki látott minket a Bahnhofstrassén, hiába változtattuk el a külsejét.

- Kik ezek az emberek?

Gábrrielnek eszébe jutott Rolfe levele. Vannak Svájcban

Az angol bérgyilkos

225

sokan, akik azt akarják, hogy a múlt maradjon ott, ahol most van - sírba zárva a Bahnhofstrasse alatti pánccéltérmekekben -, és nem tartja őket vissza semmi, hogy ezt a célt el is éri.

Mi a fenét akart ezzel mondani? Vannak Svájcban sokan... Rolfe pontosan tudta, kik ezek, de még a halálban is felülkerekedett benne a titokzatoskodó svájci bankár, és képtelen volt ennél többet elárulni. Ennek ellenére voltak nyomok és közvetett bizonyítékok. A feltételezések az ésszerű következtetések révén talán sikerül kiegészítenem a képet, amelynek az öregember csak néhány darabját adta meg, gondolta Gábiel.

Ösztönösen úgy közelítette meg a problémát, mintha az egy restaurálást igénylő kép volna - egy olyan kép, amelyről az évszázadok során sok fontos részlet elveszett. Eszébe jutott az a Tintoretto, amelyet annak idején ő restaurált, a Krisztus megkeresztelése, amely egy velencei mester képe alapján készült. Ez volt Gábiel első munkája a bécsi merénylet után, és szándékosan olyan nehéz feladatot keresett, amelybe belefeledkezhet. Ez a Tintoretto pontosan ilyen feladat volt. Az eredeti kép jókora részletei eltűntek az évszázadok során. Sőt, lényegében több üres folt volt a vásznon, mint amennyit festék borított. Gábielnek gyakorlatilag újra kellett festenie az egész művet, amelybe beépítette az eredeti megmaradt részeit. Lehet, hogy most is ugyanezt kell tennie: újrafesteni a teljes történetet a koré a néhány részlet köré, amelyeket ismert.

Talán ez történhetett...

August Rolfe, a prominens svájci bankár arra az elhatározásra jut, hogy visszaadja impresszionista gyűjteményét, amelyről tudja, hogy zsidóktól 'kobozták el Franciaországban. Jellemének megfelelően Rolfe csöndben szeretné lebonyolítani a tranzakciót, ezért felveszi a

226

Daniel Silva

kapcsolatot az izraeli hírszerzéssel, és kéri, küldjék egyik képviselőjüket Zürichbe. Shamron azt javasolja, hogy Gábiel menjen, és használja a Raffaello-kép megtisztítását ürügyül.

Sajnos, tudomást szereztek a tervéről, hogy vissza akarom adni a gyűjteményt...

Valahol, még a tervezés közben, Rolfe elkövet egy hibát, és a tervét, hogy átadja a képeket az izraelieknek, felfedezi valaki, aki ezt meg akarja akadályozni.

Hazafinak tekintik magukat, a svájci semlegesség és függetlenség védelmezőinek. Hihetetlenül ellenségesek a kívülállókkal szemben, különösen azokkal szemben, akikben a túlélésük veszélyeztetőit látják...

Ki érezhette veszélyeztetve magát a lehetőségtől, hogy egy svájci bankár vissza akarja adni képgyűjteményét amelyhez nem egyenes úton jutott az izraelieknek? Más svájci bankárok, akiknek hasonló gyűjteményük van? Gábiel igyekezett az ő szemszögükből nézni a dolgot, a „svájci semlegesség és függetlenség védelmezőinek” szemszögéből. Mi történik, ha nyilvánosságra kerül, hogy August Rolfe* birtokában volt igen nagy számú kép, amelyet már örökre elveszetteknek gondoltak? Borzalmas felhárdulás az egész világon. A zsidó szervezetek ellepik a Bahnhofstras-sét, és azt követelik, hogy a bankok nyissák meg pánccéltérmeiket. Minimum egy egész országra kiterjedő kutatást követelnek. Ha az ember a svájci értékeknek egy ilyen úgynevezett „védelmezője”, akkor egyszerűbb számára megölni egy embert, ellopni a gyűjteményt, mint szembenézni a múlt kényelmetlen kérdéseivel.

Elküldtek hozzám egy embert a biztonsági szolgálatból, hogy rám ijesszenek...

Gábiel a Silk Cuts csikkekre gondolt, amelyeket Rolfe dolgozószobájában talált a hamutartóban.

... egy embert a biztonsági szolgálatból...

Az angol bérgyilkos

227

Gerhardt Petersont.

Találkoznak Rolfe dolgozószobájának titkokat őrző falai között, és megbeszélik a helyzetet, ahogy úriemberek között illik, Rolfe közben saját Bensön & Hedgesét szívja, Peterson pedig a Silk Cutst. „Ugyan miért adná most vissza ezeket a képeket, Herr Rolfe? Ennyi év után? A múltat nem tudjuk megváltoztatni.” Rolfe nem enged, így Peterson kénytelen megállapodni Werner Müllerrel a képek ellopásáról.

Rolfe tudja, hogy Gábiel másnap érkezik, de előrelátóan megírja a levelét, amelyet ott hagy a titkos letéti számlán. Megpróbálja ellenfeleit hamis nyomra terelni. Tudja, hogy a telefonját lehallgatják, ezért megbeszél másnap délelőttre egy genfi tárgyalást. Majd megteszi az előkészületeket, hogy Gábiel bejuthasson a házba, ő pedig ül és vár.

Am hajnali háromkor hirtelen leáll a villa biztonsági rendszere, Peterson csapata behatol a villába. Rolfe megölik, a képeket elviszik. Hat órával később megérkezik Gábiel, és felfedezi a holttestet. Kihallgatás közben Peterson rájön, hogy az öregember már meg is szervezte a képek átadását, hogy a terv már olyan előrehaladott fázisba került, amire nem számított. Szabadon engedi Gábielt, figyelmezteti, ne tegye a lábát több svájci földre, egyben azonnal megfigyelés alá véteti. Talán már ekkor figyelteti Annát is. Amikor Gábiel nyomozni kezd, ő tud mindenről. Elindítja a „nyomeltakarító” akciót. Werner Müllert megölik Párizsban, a galériáját megsemmisítik. Látták, hogy Gábiel Emil Jacobival találkozik Lyonban, három napra rá megölik Jacobit is.

Anna letört egy darabot a szinte fekete rozskenyérből. -Kik ezek az emberek? - ismételte meg.

Gábiel nem tudta, mennyi ideig hallgathatott, hogy közben hány mérföldet tettek meg.

- Nem tudom biztosan - felelte. - De szerintem a következő történt...

228

Dániel Silva

!

- Komolyan azt hiszi, hogy ez lehetséges, Gábrriel?
- Olyannyira, hogy szerintem ez az egyetlen logikus magyarázat.
- Édes Istenem, én mindjárt rosszul leszek. El akarok menni ebből az országból!
- Magam is.
- Tehát, ha a teóriája helyes, akkor még mindig van egy kérdés, amelyre meg kell találni a választ.
- Nevezetesen?
- Hogy hol vannak a képek most.
- Ugyanott, ahol eddig is.
- Hol, Gábrriel?
- Itt, Svájcban.

31

Bargen, Svájc

ÖT KILOMÉTERRE A NÉMET HATÁRTÓL, egy keskeny, fakitermelő falvakkal teli völgy végén terül el Bargen, amely - ha másról nem is - arról híres, hogy az ország legészakibb városa. A sztráda mentén van egy benzinkút, mellette egy üzlet és egy kavicsfal felszórta parkoló. Gábrriel leállította a motort, aztán csak vártak az acélszürke délutáni fényben.

- Mikorra érnek ide?
- Nem tudom.
- Pisilnem kell.
- Vissza kell tartania.
- Mindig szerettem volna tudni, hogy reagálok egy ilyen helyzetre, és most már tudom a választ. Veszéllyel, életveszélyes helyzettel szembesülve elhatalmasodik rajtam a legyőzhetetlen vízelési inger.
- Maga hihetetlen összpontosító képességgel rendelkezik. Most is használhatja.
- Maga is ezt csinálja?
- Én sosem vizelek.

A nő belebokszolt Gábrriel karjába, de csak finoman, nehogy fájdalmat okozzon sérült kezének.

- Hallottam magát Bécsben. Nemcsak vizelt, hanem hányt is. Maga úgy viselkedik, mint akit semmi sem zavar, de maga is csak emberből van, Gábrriel Állon.

230

Dániel Silva

- Miért nem gyújt rá? Talán az segít elterelni a gondolatait.
- Milyen érzés volt megölni azokat az embereket az apám házában?
- Gábrriel Eli Lavonra gondolt. - Nem volt túl sok időm mérlegelni a tetteim morális és egyéb következményeit. Ha nem én ölöm meg őket, ők ölnek meg engem
- Szerintem lehet, hogy ők ölték meg az apámat.
- Valószínű.
- Akkor örülök, hogy megölte őket. Baj, hogy így gondolom?
- Dehogy, tökéletesen természetes reakció.

Anna megfogadta a férfi tanácsát, és rágyújtott. - Nos, akkor most már ismeri a családom összes piszkos titkát. De épp ma jöttem rá, hogy nem tudok magáról semmit.

- Többet tud rólam, mint a legtöbb ember.
- Egy keveset tudok arról, hogy mit csinál - de semmit nem tudok magáról.
- Így a jó.
- Ne szórakozzon velem, Gábrriel! Maga tényleg olyan hideg és megközelíthetetlen, amilyennek mutatja magát?
- Mondják, hogy szinte betegesen megszállott vagyok.
- Nocsak? Kezdetnek nem is rossz. De meséljen el nekem mást is.
- Mire kíváncsi?
- Jegygyűrűt hord. Nős? -Igen.
- Izraelben élnek?
- Nem, Angliában.
- Gyereük van?
- Volt egy fiunk, de végzett vele egy terrorista bombája. -Hideg arccal a nőre nézett. - Kíván még egyebet is tudni rólam, Anna?

!

Az angol bérnyilkos

231

GÁBRIEL ÚGY ÉREZTE, ADÓSA A NŐNEK azok után, hogy mindent elmondott magáról és az apjáról. Hirtelen úgy érezte, hogy azt akarja, hogy Anna mindent tudjon róla. Ezért elmesélte neki azt a bécsi estét, tíz éve, amikor az ellensége, egy Tarik al-Hourani nevű palesztin terrorista bombát helyezett a kocsija alá - amelyet eleve a családjának szánt, mert a palesztin tudta, hogy ez sokkal jobban fog fájni Gábielnek, mintha őt ölné meg.

Vacsora után történt. Leah ideges volt egész vacsora alatt, mert a bárpult feletti televízió a Tel Avivra hulló Scud rakétákról készített képsorokat mutatott. Leah jó izraeli lány volt: nem bírta elviselni, hogy ő élvezettel vacsorázik egy kellemes olasz étteremben, miközben az anyja otthon ül Tel Avivban a leragasztott ablakú lakásban, gázálarcban.

Vacsora után a csendes hóesésben sétáltak el Gábiel kocsijához. Gábiel bekötötte a gyerekülésbe Danit, megcsókolta a feleségét, és azt mondta neki, hogy későig marad. Egy munka várta, amellyel Shamron bízta meg: egy iraki hírszerző tisztet kellett likvidálnia, aki zsidók meggyilkolását tervezte. Ezt nem mondta el Anna Rolfénak.

Amikor megfordult és elindult, Leah indított, de a motor elsőre nem kapott be, mert a bomba, amelyet Tarik helyezett a kocsira alá, szintén az akkuból vette az áramot. Megfordult, és odakiáltott Leah-nak, hogy hagyja abba, de Leah nyilván nem hallotta meg, mert újra is elfordította a slusszkulcsot.

Valami elemi ösztön arra készítette, hogy előbb a fián segítsen, de ő akkorra már halott volt, kis testét darabokra tépte a bomba. Így aztán feltépte az ajtót Leah ülésénél is, és kiemelte az asszonyt a lángoló roncsból. Leah életben maradt, pedig Gábiel nem hitte volna. Most egy pszichiátriai klinikán él Dél-Angliában, és traumás stressz szindrómától és pszichotikus depressziótól szenved. Azóta a bécsi este óta nem szólt egy szót sem Gábielhez. A férfi ezt sem mondta el Anna Rolfénak.

232

Daniél Silva

- BIZTOSAN NAGYON NEHÉZ LEHETETT MAGÁNAK visszamenni Bécsbe.

- Most voltam először azóta.

- Hol ismerkedtek meg?

- A főiskolán.

- Ő is festő volt?

- Sokkal jobb, mint én.

- Szép volt?

- Nagyon szép volt. Ma tele van sebhelyekkel.

- Mindannyiunknak vannak sebei, Gábiel.

- De nem annyi, mint Leah-nak.

- Miért tette a palesztin a bombát a kocsira alá?

- Mert megöltem a fivérét.

Mielőtt Anna a következő kérdés feltehetné volna, egy Volvo kamion kanyarodott a parkolóba, és felvillantotta a reflektorát. Gábiel beindította a motort, és követte a város határában lévő fenyőligetig. A sofőr leugrott a fülkéből, és gyorsan kinyitotta a raktér ajtaját. Gábiel és Anna kiszálltak a kocsiból, Anna vitte a kis széfdobozt, Gábiel pedig a festményekkel teli ládát. Gábiel még megállt egy pillanatra, és jó messzire a fák közé hajította a kocsira kulcsát.

A kamion zárt raktere tele volt irodabútorokkal: íróasztalokkal, székekkel, könyvespolcokkal, iratszekrényekkel. A sofőr így szólt: - Menjenek egészen előre, feküdjenek a padlóra és húzzák magukra a ponnyát.

Gábiel mászott fel elsőnek, keresztülyerelkedte magát a bútorokon, kezében a ládával. Anna ment a nyomában. A raktér elején épp csak annyi hely volt, hogy az álluk alá húzott térdel elférjenek. Amikor Anna is elfoglalta a helyét, Gábiel magukra húzta a ponnyát. Tökéletes volt a sötétség.

A kamion felkapaszkodott az útra, aztán hosszú percekig csak száguldottak a sztrádán. Gábiel érezte, ahogy a kerekek az angol bérnyilkos

233

felverik a sarat a kocsira aljára. Anna ekkor csendben dúdolni kezdett.

- Mit csinál?

- Mindig dúdolgok, ha félek.

- Nem hagyom, hogy bármi történjen magával. -Megígéri?

- Megígérem - felelte a férfi - És mit dúdolgat?

- A Hattyút, Camille Saint-Saens Az állatok farsangjából.

- Egyszer eljátssza nekem?

- Nem - felelte a nő.

- Miért?

- Mert sosem játszom a barátaimnak.

!

TÍZ PERCESEL KÉSŐBB: A HATÁR. A kamion beállt a sorba, amely araszolva várta, hogy átjuthasson Németországba. Gázfröccs, fék, gázfröccs, fék. A fejük előre-hátra nyaklott, mint a játék babáké. Minden fűkezéskor fűsikeltető csikorgással tiltakoztak a kerekek, minden gázfröccs bűzös dízelolaj szaggal árasztotta el a rakteret. Anna a férfi vállára helyezte az állát, és a fülébe sutogta: - Most én fogok hányni - Gábiel megszorította a kezét.

A HATÁR TÚLOLDALÁN EGY MÁSIK KOCSI VÁRT RÁJUK, egy sötétkék Ford Fiesta müncheni rendszámmal. Ari Shamron kamionosa kitette őket, és folytatta útját a semmibe. Gábrriel berakta a széfdobozokat a csomagtartóba, majd elindultak - az E41-esen Stuttgartig, az E52-esen Karlsruheig, majd az E35-ösön Frankfurtig. Az éjszaka folyamán egyszer megálltak, hogy Gábrriel felhívja Tel Avi-vot a védett vonalon, s röviden tárgyalt Shamronnal.

234

Daniél Silva

Éjjel kettőkor érkeztek a hollandiai Delftbe, amely néhány kilométerre volt csak a tengertől. Gábrriel képtelen volt tovább vezetni. A szeme égett, a füle csengett a kimerültségtől. A komp nyolc óra múlva indult Hoek van Hollandból az angliai Harwichba, de előbb néhány órát ágyban kell töltsön, így aztán behajtottak az óvárosba, hogy szállodát keressenek.

A Vondelstraaton találtak egyet, nem messze a Nieuwe Kerktől, az Újtemplomtól. Anna intézte a formáságokat a recepciónál, miközben Gábrriel az apró előcsarnokban üldögélt a két dobozzal. Nem sokkal később felkísérték őket a keskeny lépcsőházban egy túlfűtött szobába, amelynek ablakát Gábrriel azonnal kinyitotta.

A dobozokat berakta a szekrénybe, aztán kibújt a cipőjéből, és végignyúlt az ágyon. Anna kiment a fürdőszobába, s egy pillanattal később Gábrriel hallotta a megnyugtató vízcsobogást. A hűvös éjszakai levegő beáradt az ablakon. Az Északi-tenger sós illata megnyugtatóan hatott rá, végre behunyhatta a szemét.

Néhány perc múlva Anna kijött a fürdőszobából. Érkezését a hirtelen szétáradó fény jelezte, de szinte azonnal le is oltotta a villanyt, s a szobára ismét sötétség borult, leszámítva az utcai lámpa beszűrődő fényét.

- Ébren van? -Nem.

- Most nem a padlón alszik, mint Bécsben?

- Nem bírok mozogni.

A nő felhajtotta a takarót, és befeküdt mellé az ágyba.

Gábrriel megszólalt: - Honnan tudta, hogy „adagio” a jelszó?

-Albinoni Adagiója volt az egyik első darab, amelyet megtanultam játszani. Valami rejtélyes oknál fogva, ez lett az apám kedvence. - Felvillant a nő öngyújtójának fénye a sötétben. - Az apám bocsánatot akart nyerni a bűneire.

Az angol bérgyilkos

235

Feloldozást keresett. De ezt magától akarta megkapni, és nem tőlem. Miért nem tőlem kért az apám bocsánatot?

-Mert valószínűleg azt hihette, hogy maga nem tudja neki megadni.

- Jól hallom ki a szavaiból, hogy tapasztalatból beszél? A felesége megbocsátott magának valaha?

- Nem hinném.

- És maga? Maga már megbocsátott magának?

- Én ezt nem megbocsátásnak nevezném.

- Hanem minek?

- Beletörődésnek. Önmagammal való megbékélésnek. -Az apám feloldozás nélkül halt meg. Valószínűleg ezt érdemelte. Én viszont be akarom fejezni, amit elkezdett. Visza akarom juttatni ezeket a képeket, egyelőre Izraelbe.

- Én is.

- Hogyan?

- Aludjon, Anna!

A nő szinte azonnal elaludt. Gábrriel éberen feküdt, várta a hajnalt, hallgatta a sirályokat a csatorna felett, és Anna légzésének szabályos ritmusát. Ma éjjel nem jöttek a démonok, a rémképek - úgy aludt, mint egy bűntelen gyerek. Gábrriel nem csatlakozott hozzá. Még nem készült fel az alváásra. Ha a képek biztonságba kerülnek Julián Isher-wood széfjében - akkor ő is aludni fog.

Harmadik rész

32 |

Nidwalden, Svájc

KÖZVETLENÜL A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ KITÖRÉSE ELŐTT Henri Guisan tábornok, a svájci fegyveres erők főparancsnoka kétségbeesett tervet dolgozott ki arra az esetre, ha a náci Németország iszonyatos túlerőt képviselő hadereje rátámadna az országra. Ha megindulnak a németek, mondta Guisan, a svájci hadsereg visszavonul az Alpok természetes erődítményei közé, és felrobbantják az összes alagutat. Aztán harcolni fognak a szűk völgyekben és a havas csúcsokon az utolsó emberig. Erre természetesen nem került sor. Hitler még a háború elején rájött, hogy egy semleges Svájc értékesebb számára, mint egy láncba vert, megszállt Svájc. Ennek ellenére a tábornok hősies stratégiája mélyen átitatta a svájciak képzeletét.

Ott volt Gerhardt Peterson gondolataiban is, amikor másnap délután megkerülte Luzernt, és fölé magasodtak az Alpok felhőbe burkolózó csúcsai. Úgy vert egyre gyorsabban a szíve, ahogy nyomta a gázt, és a nagy Mercedes száguldott felfelé a hágóra. Peterson Belső-Svájcból származott, származását vissza tudta vezetni az erdei kantonok törzseiig.

Bizonyos megnyugvást jelentett számára a tudat, hogy a vérei már itt barangoltak a völgyek között, amikor egy Názáreti Jézus nevű fiatalember zavargásokat gerjesztett a Római Birodalom túlsó felében. Mindig egy kicsit elbizonytalanította,

ha túlságosan távol került az Alpok

240

Dániel Siíva

menedékétől. Eszébe jutott hivatalos látogatása Oroszországba, néhány évvel korábban. A határtalan táj szörnyű hatással volt az érzékeire Moszkvai szállodai szobájában tapasztalta meg életében először és utoljára, mi az, hogy álmatlanság.

Amikor hazatért, egyenesen a vidéki házába hajtott, és egész nap rótt a hegyi ösvényeket a Luzerni-tó felett. Aznap este jól aludt.

Mostani délutáni útjának az Alpokba semmi köze nem volt a kikapcsolódáshoz. Az indokot két rossz hír szolgáltatta. Az első az volt, hogy felfedeztek egy elhagyott Audi A8-ast Bargentől nem messze, az út mellett, nern messze a német határtól. A rendszám ellenőrzésekor kiderült, hogy előző este bérelte Anna Rolfe Zürichben. A második egy informátor jelentése volt a Bahnhofstrasséről. A dolog kezd kiszabadulni az ellenőrzés alól; Peterson szinte érezte, ahogy kicsúszik a kezei közül.

Hullani kezdett a hó, a jókora pelyhek fehérré varázsolták a délutánt. Peterson felkapcsolta a ködlámpát, és beletaposott a gázba. Egy órával később már keresztül is gurult Stans városán. Mire a Gessler-birtok kapujához ért, már tíz centis friss hó borította a talajt.

Amikor leparkolt, megjelent Gessler két biztonsági őre, sötétkék szidzsekiben és kötött sapkában. Egy pillanattal később túlesett a formaságokon, és felhajthatott a kastély elé. Ott egy másik ember várakozott, aki nyers hússal etetett egy németjuhász szukát.

!

A LUZENI-TÓ PARTJÁN, nem messze Ottó Gessler hegyi otthonától született a legendás svájci konföderáció.

1291-ben a három úgynevezett hegyi kanton - Uri, Schwyz és Unterwalden - vezetői állítólag összegyűltek a mezőn Rütlinél, és védelmi szövetséget kötött bárki ellen, aki

Az angol bérgyilkos

241

"rosszat forralna személyük és jószágaik ellen". Ez az esemény azóta is szent minden svájci számára. A rüti mezei szövetséget ábrázoló falfestmény díszíti a Svájci Nemzeti Tanács, a parlament falát, és az augusztusi találkozóról a mezőn minden évben nemzeti ünnepként emlékeznek meg.

Hétszáz évvel később egy hasonló védelmi szövetséget hozott létre az ország leggazdagabb és legnagyobb hatalmú bankárainak és gyártulajdonosainak egy szűk csoportja. 1291-ben az ellenség egy kívülálló volt: I. Rudolf németrómai császár, a Habsburg dinasztiából, aki megpróbálta kiterjeszteni földesúri jogait Svájcra is. Ma ismét kívülállók jelentették az ellenséget, de ezek szétszórtságukban is nagy számot képviselnek. Ezek azok a zsidók, akik megpróbálják kinyitni a svájci bankok páncéltermeit, hogy rátehessék az ott lapuló pénzre és egyéb értékekre a kezüket. De ezek azok az államok is, amelyek azt követelik, hogy Svájc fizessen ki dollármilliárdokat azért, mért a második világháborúban aranyat fogadtak el a náciaktól. És a történészek és az újságírók, akik megpróbálják Svájcot Németország készséges szövetségesének lefesteni - Hitler pénzembereinek és fegyverszállítóinak, akik több millió emberélet árán elhúzták a háborút. És persze a Svájcon belüli reformpártiak, akik azt követelik, hogy vessenek véget bankitók szentségét garantáló törvényeknek.

Ez az új szövetség a függetlenségpárti erdőlakók elszántságából merített ihletet, akik összegyűltek a Luzerni-tó partján 1291-ben. Őseikhez hasonlóan megesküdtek, hogy harcba szállnak mindenkivel, aki „rosszat forralna személyük és jószágaik ellen”. Az Alpok körül zajló történetekre úgy tekintettek, mint a gyülekező viharfelhőkre, amely elsöpörheti intézményeiket, amelyek Svájcot, ezt az elzárt, kevés természeti erőforrással rendelkező kis országot, a világ második legmagasabb életszínvonalával látták el. Rütli Tanácsának nevezték magukat, és a vezetőjük Ottó Gessler volt.

242

Dániel Silva

PETERSON ARRA SZÁMÍTOTT, hogy most is, mint mindig, Gessler alkalmi tévéstúdiójába kísérik. Ehelyett az őre egy megvilágított gyalogúton a kastélynak egy földszintes szárnyához kísérte. Amikor átlépett a szokatlanul vastag üvegajtón, Peterson trópusi hőség fogadta, és kavargó gőz, amelyet megült a klór nehéz szaga. A falilámpák sejtelmes sárga fényköröket festettek a párába, a valószínűtlenül kék víztükör hullámszerű mintákat vetített a mennyezet szabadon hagyott gerendázatára. A helyiségben csend honolt, leszámítva az úszó Ottó Gessler által keltett apróbb csobbanásokat. Peterson levette felöltőjét és sálját, és türelmesen várta, míg Gessler végez. A hó, amely félcipőjének talppereme összegyűjtött, gyorsan elolvadt, átnedvesítve a zokniját is.

- Gerdardt? - Lélegzetvételnél szünet, majd újabb tempó-zás - Maga az?

- Igen, Herr Gesler.

- Remélem... a hó miatt... nem volt... nehéz... az útja?

- Egyáltalán nem, Herr Gessler.

Peterson remélte, hogy az öregember tart egy kis szünetet, különben egész éjjel itt állhat. Egy testőr jelent meg a medence szélén, majd visszavonult a gőzfűgöny mögé.

- A Rolfe-ügyben szeretne beszélni velem, Gerhardt?

- Igen, Herr Gessler. Attól félek, gond van.

- Hallgatom.

A következő tíz percben Peterson felvázolta Gesslernek a történeteket. Gessler közben úszott, míg ő beszélt. Csobbanás, csend, csobbanás, csend...

- És milyen következtetéseket von le a fejleményekből?

- Hogy többet tudnak arról, hogy mi történt August Rolfé-val és a gyűjteményével, mint szeretnénk.

- Makacs társaság, ugye maga is így látja, Gerhardt?

- A zsidók?

Az angol bérgyilkos

243

- Ugy tűnik, nem férnek a bőrükbe. Folyton keresik a bajt. De nem hagyom, hogy legyőzzenek, Gerhardt.

- Természetesen nem, Herr Gessler.

A ködfüggönyön keresztül Peterson látta, ahogy Gessler lassan feljön a lépcsőn a medence sekélyebbik végén; fehér bőrű, megdöbbenően törékeny alakot látott. A testőr egy fürdőlepedőt terített a vállára. A ködfüggöny újra összezárult, Gessler eltűnt mögötte.

-A nőt likvidálni kell - érkezett a száraz, test nélküli hang. - És az izraelit is.

Peterson felhúzta a szemöldökét. - Ez nem marad következmények nélkül. Anna Rolfe amolyan nemzeti kincs. Ha ilyen gyorsan megölik az apja után, kényelmetlen kérdéseket fognak föltenni, különösen a sajtóban.

- Nyugodjon meg, nem lesz nemzeti gyász, ha Anna Rolfe meghal. Hiszen még az országban sem hajlandó élni, ráadásul eddig is jó párszor kicsinálhatta volna magát saját ostobasága miatt is. Ami meg a sajtót illeti, kérdezhetnek, amit csak akarnak. Bizonyítékok nélkül csak újabb összeesküvés elméletet tudnak gyártani. Engem csak az érdekel, hogy a hatóságoknak lesznek-e kérdései. Magát pedig pontosan ezért fizetjük, Gerhardt - hogy tegyen róla, hogy a hatóságok ne tehessenek föl kérdéseket.

- Figyelmeztetném arra is, hogy az izraeli titkosszolgálat nem a szokásos szabályok szerint működik. Ha bérgyilkost küldünk az egyik ügynökökre, mi leszünk a célpontjuk.

- Én nem félek a zsidóktól, Gerhardt, és maga se tegye! Vegye fel azonnal a kapcsolatot Anton Orsattal! Átutalok egy újabb összeget a művelési számlájára, és egy kisebb összeget a magánszámlájára is. Tekintse ösztönzésnek, hogy az ügy minél gyorsabban és minél csendesebben lezárulhasson.

- Erre nincs szükség, Herr Gessler.

244

Dániel Silva

- Tudom, hogy nincs rá szükség, de maga megdolgozott érte.

Peterson gyorsan témát váltott. Nem szeretett a pénzre gondolni. Úgy érezte magát miatta, mintha prostituált volna. -

Most már vissza kéne indulnom Zürichbe, Herr Gessler. Az idő...

- Szívesen látjuk éjszakára.

- Köszönöm, de fontos, hogy visszamenjek.

- Ahogy gondolja, Gerhardt.

- Kérdezhetnék öntől valamit, Herr Gessler?

- Magától értetődik.

- Ismerte ön Herr Rolfét?

- Igen, jól ismertem. Valaha közeli kapcsolatban voltunk. Olyannyira, hogy ott voltam nála akkor hajnalban, amikor a felesége öngyilkos lett. Megásta a saját sírját, és föbe lőtte magát. A kis Anna fedezte föl a tetemét. Szörnyűség! Herr Rolfé halála szerencsétlen, de szükségszerű dolog volt. Nem személyes indítékok indokolták, hanem üzletiek. Ugye ön érti a különbséget, Gerhardt? ^_

33

London

JULIÁN ISHERWOOD AZ ÍRÓASZTALÁNÁL ÜLT, és az előtte heverő iratokat olvasgatta, amikor meghallotta a szállítók furgonjának hangját a Mason's Yard macskakövein. Az ablakhoz ment, és kipillantott. Egy kék overános férfi mászott le az első ülésről, és elindult az ajtó felé. Egy pillanattal később felhangzott a berregés.

- Irina, volt mára szállítás beütemezve?

- Nem, Mr. Isherwood.

Uramatyám, gondolta magában Isherwood. Már megint?

- Irina?

- Parancsol, Mr. Isherwood?

- Kicsit megéheztem, aranyom. Volna olyan drága, és hozna nekem egy paninit abból a csodálatos kis boltból a Piccadillyn?

- Semmire sem vágyom jobban, Mr. Isherwood. Van még számomra egyéb értelmetlen és megalázó feladata is?

- Ne húzza az orrát, édes Irinám! Tudja mit? Hozzon egy csésze teát is. És felesleges sietnie.

/

;

246

Dániel Silva

VOLT VALAMI EBBEN A KÉK OVERALLOS FÉRFIBAN, ami Isherwoodot arra a fickóra emlékeztette, aki a rovarokat irtotta ki a házában. Vastag gumitalpú cipőt viselt, de olyan csendes hatékonysággal dolgozott, mint egy éjszakai nővér. Egyik kezében egy szivardoboz nagyságú eszköz volt, kijelzővel és gombokkal, a másikban egy hosszú nyelű szerkezet, amely leginkább egy légycsapóra emlékeztetett. Lent kezdte a pinceraktárban, aztán Irina és Isherwood irodájában folytatta, majd átment a kiállítóterembe. Végül szétszedte a telefonokat, a számítógépeket és a faxot is. Háromnegyed óra múlva visszatért Isherwood irodájába, és két apró tárgyat tett le az íróasztalára.

- Ezt a két poloskát találtam - közölte. - Most már döglöttek.

- Az Isten szerelmére, ki tette őket ide?

- Az nem az én dolgom. Én csak irtom őket. - Aztán elmosolyodott. - Van odalent valaki, aki szeretne néhány szót váltani magával.

Isherwood átvágott az épületen a raktár kapujához. Kinyitotta a kaput, a furgon befarolt.

- Csukja be a kaput - mondta a kék overallos.

Isherwood engedelmeskedett. Az overallos ekkor kinyitotta a furgon hátsó ajtaját, ahonnan sűrű cigarettafüst gomolygott elő. A kocsiraketerében Ari Shamron ült gondterhelten.

!

A FÉRFI A ROVERBEN áthajtott a Jermyn Streetről a King Streetre, amely még mindig bőven a galériába telepített miniatűr adók egymérföldes hatáskörén belül volt, de egy ideje nem hallott semmit. Az utolsó, amit hallott, az volt, amikor a műkereskedő arra kérte a titkárnőjét, hozzon neki valami harapnivalót. Ezt furcsállotta, mivel a

Az angol bérgyilkos

247

kereskedő minden nap, amióta csak figyelte, egy étterem-

Iben ebédelt. Olyan furcsának találta a dolgot, hogy fel is jegyezte a noteszébe. Háromnegyed órával később hirtelen csak statikus sercegés érkezett a fülhallgatójába. Valaki épp most fedezte föl a "poloskákat". A férfi csendesen szitkozódott, majd gyorsan beindította a motort. Miközben elhajtott, felemelte a mobiltelefonját, és Zürichet tárcsázta.

A HOEK VAN HOLLAND ÉS HARWICH KÖZÖTT KÖZLEKEDŐ KOMP indulása több órát késelt a viharos idő miatt, ezért késő délután volt már, amikor Gábiel és Anna Rolfe bekanyarodott a Mason's Yardba. Gábiel két rövidet dudált, mire lassan felemelkedett a raktár kapuja, Amint átgurultak rajta, leállította a motort, és megvárta, míg a kapu újra bezárul, és csak ezután szállt ki a kocsiból. Kivette a dobozokat a csomagtartóból, majd Annát a lifthez kísérte. Isherwood ott várt rájuk.

- Bizonyára ön Anna Rolfe! Nagy megtiszteltetés, hogy megismerhetem. Abban a kitüntetésben volt részem, hogy ott lehettem egy Mendelsohn-esztjén. Mélységesen megindító élmény volt.

- Nagyon kedves.

- Volna szíves bejönni?

- Köszönöm.

- Itt van még? - érdeklődött Gábiel.

- Fent van a kiállítóteremben.

- Menjünk.

- Mi van a dobozban?

- Türelem, Julián, türelem.

Shamron a helyiség közepén állt, szívta elmaradhatatlan török cigarettáját, miközben teljesen belefeledkezett falakon lógó régi mesterek vásznainak szemlélésébe.

248

Dániel Silva

Gábiel látta, hogy az öreg az emlékeivel birkózik. Egy éve, pontosan ebben a helyiségben indították el annak az akciónak az utolsó szakaszát, amely Tarik al-Hourani halálával végződött. Amikor meglátta Anna Rolfét, arca felderült, és melegen kezelt szorított vele.

Gábiel a padlóra tette a dobozt, és felemelte a tetejét. Előhúzta az első vásznat, óvatosan kicsomagolta, majd leterítette a padlóra.

- Magasságos Isten! - suttogta Isherwood. - Ez egy Mo-net-tájkép.

Anna elmosolyodott. - Lesz még jobb is. Gábiel előhúzta a következő vásznat, egy van Gogh-önarcképet, és leterítette a Monet mellé.

- Egek! - morogta Isherwood.

Ezután jött a Degas, a Bonnard, a Cézanne és a Renoir, míg végül a tizenhat képpel szabályosan fel lett szőnye-gezve a galéria. Isherwood a pamlagon ült, fejét kezei közé szorítva zokogott.

Shamron biccentett. - Hatásos eingang volt, Gábiel, tiéd a terep.

!

ANNA MÁR HALLOTTA EGYSZER, miközben Zürichből a német határ felé tartottak, így aztán elvonult, és a

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

képekre meredő Isherwoodot igyekezett vigasztalni. Gábrriel beszámolt mindenről, amit August Rolféről és gyűjteményéről megtudott. Azzal a levéllel fejezte be, amelyet Rolfe hagyott számára a letéti dobozban Zürichben. Ezután elmondta Shamronnak, miként képzei a Rolfe-gyűjtemény hiányzó részének visszaszerzését, azt a húsz képet, amelyet a zürichi villa titkos kiállítóterméből vittek el. Amikor Gábrriel elhallgatott, Shamron elnyomta a cigarettáját, majd lassan megcsóválta a fejét.

Az angol bérnyilkos

249

- Érdekes ötlet, Gábrriel, de van egy végzetes bibije. Nevezetesen, hogy a miniszterelnök sosem fog hozzájárulni. Ha nem vetted volna észre, gyakorlatilag hadban állunk a palesztinokkal. A miniszterelnök soha nem engedélyez egy ilyen akciót néhány festmény visszaszerzése miatt.

- Többről van szó, mint néhány festményről. Rolfe utal a svájci bankárok és üzletemberek egy titkos szervezetére, amely mindent elkövet, hogy megvédje a régi rendet. És vannak bőven bizonyítékaink ennek a szervezetnek a létezésére, ideértve három hullát is: Rolféét, Müllerét, Emil Jacobiét. És már engem is megpróbáltak megölni.

- A helyzet robbanásveszélyes. Európai barátaink már így is elég dühösek ránk. Felesleges egy ilyen akcióval szítanunk a lángokat. Sajnálom, Gábrrielje nem járulhatok hozzá, és nem vesztegethetem a tMHM IP drága idejét azzal, hogy engedélyt kérjek tőle. i^ieBmf0^ttI& Í

Anna közben felállt Isherwood mellől, hogy jobban hallja a Gábrriel és Shamron között zajló szóváltást. - Szerintem meglehetősen egyszerűen megoldható a probléma, Shamron úr - szólalt meg végül. 1 Shamron kopasz fejét Anna fele fordította, imponált neki, hogy egy svájci hegedűművész véleményt mer mondani egy izraeli titkosszolgálati akcióval kapcsolatban.

- És mi volna az?

- Ne szóljon a miniszterelnöknek.

Shamron hátravetette a fejét, úgy nevetett, s Gábrriel is í csatlakozott. Amikor a nevetés abbamaradt, a futó csendet hirtelen Julián Isherwood törte meg.

- Édes Istenem, nem hiszek a szememnek! Fölemelte a padlóról a Renoirt, amely egy fiatal lány arcképe volt egy csokor virággal. A képet ide-oda forgatta a kezében, előbb a festményt vette szemügyre, majd a vásznat a hátoldalán.

- Mit találtál, Julián? - érdeklődött Gábrriel.

250

Dániel Silva

Isherwood úgy fordította a képet, hogy a többiek is láthassák. - A németek mániákusan dokumentáltak mindent. Minden festményt, amelyet lefoglaltak, rendeztek, katalógusba vettek és megjelöltek - horogkereszt, sorszám, a gyűjtő vagy a kereskedő nevének kezdőbetűi, akiktől elkobozták.

A kép hátulját mutatta. - Valaki megpróbálta eltávolítani a jelzetet, de nem végzett túl jó munkát. Nézzék csak meg a bal alsó sarkot. Jól látni a horogkereszt maradványait, ott a sorozatszám, és az eredeti tulajdonos monogramja: Sí.

- Ki az az Sí? - kérdezte Anna.

- Az Sí Sámuel Isakowitz, az apám. - Isherwoodot a sírás fojtogatta. - A képet a nácik 1940 júniusában az apám galériájából vitték el, amely Párizsban a rue de la Boétie-n volt.

- Biztos benne? - kérdezte Anna.

- Az életemet tenném rá.

- Akkor kérem, fogadja el, a Rolfe család legőszintébb bocsánatkérésével együtt. - Arcon csókolta a férfit. - Nagyon sajnálom, Mr. Isherwood.

Shamron Gábrrielre pillantott. - Mondd csak el szépen még egyszer, hogy gondolod?

4 |

LEMENTEK ISHERWOOD IRODÁJÁBA. Gábrriel beült Isherwood íróasztala mögé, de Shamron egész idő alatt fel-alá járkált a helyiségben, míg Gábrriel beszélt.

- És mit mondjak a miniszterelnöknek?

- Hallgasson Annára, és ne mondjon semmit!

- És ha bevág a mennykő?

- Nem fog.

- Ilyenkor mindig, Gábrriel, van elég sebhely rajtam, ami bizonyítja. De árulj el valamit. Csak képzelődöm, vagy valóban peckesebben jársz ma este?

Az angol bérnyilkos

251

- Kérdezni akar valamit?

- Nem szeretnék tapintatlan lenni.

- Ez soha nem tartotta vissza magát.

- Nos jó, ugye több van köztetek, mint egyszerű együttműködés, hogy megtaláljátok a nő apjának gyilkosát? - Amikor hallgatás volt a válasz a kérdésére, Shamron elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. - Emlékszel, mit mondtál nekem

erről a nőről a Piazza Navonán?

- Azt, hogy ha választani lehetne, sosem használnék egy ilyen nőt, mint ő.
- Akkor miért akarod még mélyebben belevonni a dologba?
- Mert meg tud vele birkózni.
- Afelől nincsenek kétségeim, de te meg tudsz-e birkózni a dologgal, Gábor?
- Nem javasoltam volna, ha másként gondolnám.
- Két hete könyörögnöm kellett, hogy nézz utána Rolfé halálának. Most pedig hadat akarsz üzeni Svájcnak.
- Rolfé azt akarta, hogy hozzánk kerüljenek azok a képek. Valaki elvitte őket, én meg vissza akarom őket szerezni.
- De igazából nem a képek visszaszerzése motivál, Gábor. Én csináltam belőled gyilkost, de a szíved mélyén most is restaurátor vagy. Szerintem azért akarod végigvinni a dolgot, mert Anna Rolfét akarod rendbe hozni, ha tetszik, restaurálni. Ha így van, akkor a következő logikus kérdés így hangzik: miért akarja ez a fiú helyrehozni Anna Rolfét? És erre a kérdésre csak egy logikus válasz van. Érzései vannak a nő irányában. - Shamron egy pillanatig habozott. - És ez a legjobb hír, amit hosszú idő óta hallottam.
- Én csak óvni szeretném.
- Ha így van, akkor meg kell győződnöd, hogy mondja le a velencei fellépését.
- ~ Nem fogja lemondani.

252

Daniél Silva

- Amennyiben ez a helyzet, akkor talán profitálhatnánk is belőle.
- Hogyan?
- Az a tapasztalatom, hogy egy ilyen helyzetben mindig hasznos a megtévesztés taktikája. Hadd tartsa meg a nő a koncertet. Te csak arra vigyázz, hogy Keller barátod ne tehesse a koncertet valóban felejthetetlen élménnyé.
- Na, ezt az Ari Shamront ismerem és szeretem én! Elterelő hadművelethez felhasználni a világ egyik legjobb zenészét!
- Azokkal a kártyákkal kell játszaniuk, amelyeket osztottak nekünk.
- Én a nővel leszek Velencében, de szükségem van egy megbízható emberre, aki intézi a zürichi fejleményeket.
- Kire gondolsz?
- Eli Lavonra.
- Istenem, harminc éves találkozóra készül a '72-es évfolyam? Ha néhány évvel fiatalabb volnék, én is csatlakoznék!
- Na, azért ne ragadtassuk el magunkat! Oded és Mor-decai remekül bevált Párizsban. Rájuk is szükségem van.
- Magam is felfedeztem, hogy van ebben az Odedben valami, ami emlékeztet rám. - Shamron felemelte bütykös kezét. - A fickónak erős a marka. Ha elkap valakit, azt nem ereszt el.

34

Zürich

EVA RAGASZKODOTT A ZÜRICH-TÓRA NÉZŐ DRÁGA LAKÁSHOZ, annak ellenére, hogy Gerhardt Peterson állami fizetéséből erre nem futotta. Házasságuk első tíz évében azzal pótolta a hiányt, hogy bele-belenyúltak az asszony hozományába. Most, hogy ez a pénz elfogyott, Gerhadra hárult a feladat, hogy biztosítsa az asszonynak azt az életstílust, amelyről az úgy érezte, kijár neki.

A lakás sötét volt, amikor a férfi végre hazaérkezett. Amikor Peterson belépett az ajtón, Eva szeretetreméltó rottweilere nekitámadt a sötétben, és kőkemény fejével a férfi térdébe fejt.

-Vissza, Schultzie'.Elég már, te! Vissza, a franc essen beléd!

Kitapogatta a falon a kapcsolót, felgyújtotta a villanyt. A kutya már hasított bőr cipőjét nyalogatta.

- Jól van, Schultzie, most már hagyj békén! Elég volt.

A kutya elügetett, körmei csattogtak a márványpadlón. Peterson besántikált a hálószobába, s közben a térdét masszírozta. Eva az ágyában ült, az ölében egy keményfedelű regénnyel. A tévében hang nélkül ment egy amerikai krimi. Az asszony selyem hálóköntöst viselt. A haja frissen fésülve, a csuklóján egy arany karperec, amelyet Peterson nem talált ismerősnek. Eva annyi pénzt költött a Banhoff-

254

Dániel Silva

strasse felszínén, ami csak az utca alatti pánccéltérmekekben őrzött pénzekhez volt hasonlítható.

- Mi baja a térdednek?
- Rám támadt a kutya.
- Hogy támadt volna rád?! Hiszen imád téged.
- Talán túlzottan is.
- Ő is férfi, akárcsak te. Meg akar felelni neked. Hacsak egy kicsit is több figyelmet szentelnél neki, nem volna ilyen lelkes, amikor hazajössz.
- Ezt mondta a terapeutája?
- Nem, ezt mondja a józan ész.

Daniel Silva - Az angol bérnyilkos

- Én sose akartam ezt a dögöt. Túlságosan nagy ehhez a lakáshoz.

- De biztonságban érzem magam miatta, míg távol vagy. -Ez a hely olyan, mint egy erőd. Képtelenség bejutni.

Ezért Schultzie kizárólag csak engem tud megtámadni.

Eva megnyálazta az ujját, és lapozott, mintegy véget vetve a beszélgetésnek. A tévében az amerikai rendőrök éppen betörték egy lerobbant lakás ajtaját. A két gyanúsított automata fegyverből tüzet nyitott rájuk. A rendőrök viszonzták a tüzet, lelőtték mindkét embert. Micsoda erőszak! - gondolta Peterson. Ő ritkán viselt fegyvert, szolgálatban pedig még sohasem használta.

- Milyen volt Bern?

Peterson hazudott az asszonynak, hogy ne kelljen neki Gesslerről beszélnie. Ült az ágya szélén, és épp a cipőjét fűzte.

- Mint szokott. -Akkor jó.

- Mit olvasol?

-Nem is tudom. Valami történetet egy férfiről és egy nőről.

A férfi nem értette, hogy miért kell olvasnia, ha nem érdekli. - Hogy vannak a lányok?

Az angol bérnyilkos

255

-Jól. -ÉsStefan?

- Megígértette velem, hogy fölmész hozzá és megpusztilod.

- Nem akarom fölébresztetni.

-Nem fog fölébredni. Csak menj be hozzá, és pusztulj meg a homlokát.

- Ha nem ébresztem fel, akkor mit számít? Reggel majd azt mondom, hogy megpusztultam, míg aludt. Honnan tudja, hogy nem így volt?

Eva becsukta a könyvet, és most nézett először a férjére, mióta belépett a szobába. - Szörnyen nézel ki, Gerhard.

Iszonyú éhes lehetsz. Menj, csinálj valamit magadnak!

A férfi kicsámpázott a konyhába. Menj, csinálj valamit magadnak! Már nem is emlékezett rá, mikor várta az asszony fött étellel. Annak idején arra számított, hogy amikor elmúlik a szex varázsa, más örömök jönnek helyette, például a közös étkezés élvezete. Évával ugyan nem! Először lelakatolta a testébe nyíló ajtót, aztán az érzelmeit is. Peterson szívetnek érezte magát saját otthonában.

Kinyitotta a hűtőt, és keresett valamit, ami még nem savanyodott meg, és nem eresztett penészből szakállat. Egy zsírpöttyös papírtálca kincsre lelt: egy kis halom galuskára, némi szaftos hússal. A legalsó polcon, a márványsajt mögött talált két tojást. Felverte őket, majd a húsos galuskával összekeverve berakta a mikrohullámú sütőbe. Aztán kitöltött magának egy nagy pohár vörösbort, és visszaballagott a hálószobába. Eva a lábkörmeit lakkozta.

Peterson óvatosan elosztotta az ételt, hogy minden falathoz jusson elég hús. Évát bosszantotta ez a szokása, ami részben megmagyarázta, miért csinálta. A tévében újabb vérengzés zajlott. A meggyilkolt bűnözők barátai szitává lőtték a nyomozókat. Újab bizonyítékot szolgáltatva Gessler körforgás-elméletére.

256

Daniel Silva

- Stefannak holnap focimeccse lesz. - Az asszony a lábkörmeit fújálta. - Szeretné, ha ott lennél.

- Nem megy. Dolgom akadt.

- Nagyon csalódott lesz.

- Sajnos, nem tehetek róla.

- Mi olyan fontos a munkahelyeden, hogy nem tudsz kijutni a saját fiad meccsére? Különben is, ebben az országban soha nem történik semmi.

El kell intéznem Anna Rolfé meggyilkolását, gondolta Peterson. Elképzelte, hogy reagálna az asszony, ha hangosan válaszolt volna. Át is villant rajta, hogy megteszi - csak hogy lássa, érdekli-e egyáltalán a feleségét, mit mond.

Eva végzett a körmeivel, folytatta az olvasást. Peterson az üres tányért és az evőeszközöket az éjjeliszekrényre tette, és leoltotta a lámpáját. Egy pillanattal később Schultzie száguldott be az ajtón, hogy kinyalja Eva értékes, kézi festésű porcelántányérját. Peterson behunyta a szemét. Eva megnyálazta a mutatóujját, és lapozott.

- Milyen volt Bern? - kérdezte.

35

Korrika

*

AZ ANGOL KOMOR HANGULATÁNAK híre gyorsan elterjedt a kis völgyben. A piac napján szótlanul átvágott a falu főterén, örömtelen arccal válogatott az olajbogyóhalmok és a sajtok között. Esténként ott üldögélt ugyan az öregekkel, de nem folyt, bele a beszélgetésbe, és nem lehetett rávenni, hogy beálljon golyózni, még úgy sem, ha már-már sértegették. Az angolt annyira lefoglalták a gondolatai, hogy fel sem tűntek neki a gördeszkázó fiúk.

A vezetési stílusa is napról napra romlott. Többször látták, ahogy nyaktörő sebességgel száguldott ütött-kopott dzsipjével a völgy hepehupás útjain. Egyszer még az út menti árokba is belefordult Don Casabianca átkozott kecskéje miatt. Ekkor már Anton Orsati sem hagyhatta annyiban a dolgot. Elmesélte az angolnak, milyen csúnya ellenségeskedés tört ki két rivális család között egy vadászkutya véletlen pusztulása miatt. Négy embernek kellett meghalnia, mire

helyreállt a béke - kettőnek az Orsatik taddunaghiuinak kezétől. A dolog száz éve történt ugyan, de Orsati hangsúlyozta, hogy a tanulság ma is érvényes. A korzikai história avatott előadása meghozta a kívánt hatást, ahogy Orsati remélte. Másnap reggel az angol egy méretes sonkával állított be Casablancához, és bocsánatát kérte, hogy ráijesztett a kecskéjére. Ezután érzékelhetően óvatosabban is vezetett.

258

Dániel Silva

Ennek ellenére látszott, hogy valami nincs rendben. A téren az emberek egy része annyira aggódott, hogy ellátogattak a signadorához. -Jó ideje nem járt nálam, de hajon is, biztosak lehettek benne, hogy nem adom ki a titkait olyan számaraknak, mint ti. Ez a ház olyan, mint egy gyón-tatószek. Na, most menjetek! - Noszogatójának ágseprű-jének meglentésével adott nyomatékot.

Csak Don Orsati tudta, mi okozza az angol rossz hangulatát. A lyoni megbízás: az Emil Jacobi nevű svájci profesz-szor. Az ő megölése hagyott egy heget az angol lelkiismeretén. Don Orsati felajánlotta, hogy hoz az angolnak egy lányt - egy kedves olasz lányt, akivel San Remóban találkozott -, de az angol nem kért belőle.

Három nappal az angol Lyonból való hazaérkezése után Don Orsati meghívta vacsorára. A tér szomszédságában lévő étteremben ettek, majd karonfogva sétáltak félhomályos, szűk utcákban. Kétszer bukkantak elő falusiak a sötétből, de mindkétgyorsan sarkon is fordultak. Mindenki tudta, hogy így illendő, ha Don Orsati az angollal beszélget. Ekkor hozta szóba Don Orsati az angolnak a velencei munkát.

- Ha gondolja, elküldöm valamelyik fiút...

- Ne - szólt közbe gyorsan az angol. - Megcsinálom.

- Biztos?

- Persze.

-Reméltem, hogy ezt mondja. Egyik fiú sem igazán jó erre a munkára. Ráadásul szerintem élvezni is fogja. Nagy hagyománya van a mi velencei munkánkban. Biztos vagyok benne, hogy ihletet tud meríteni a környezetből.

- Biztos igaza van.

- Van ott egy barátom, Rossetti. Ő majd megad magának minden segítséget.

- Magánál vannak az anyagok?

(sak egy olyan nagyhatalmú ember, mint Anton Orsati

Az angol bérnyílós

259

engedhette meg magának, hogy a kocsija első ülésén hagyja annak a két embernek a dossziéját, akiket meg akar ölni, de már csak ilyen volt az élet ebben a korzikai faluban. Az angol a tér lámpáinak fényében olvasta át őket. Amikor kinyitotta a második irattartót, úgy villant át a tekintetén a felismerés, hogy még Orsatinak is feltűnt.

- Valami baj van?

- Ismerem ezt az embert - egy korábbi életemből.

- És ez gond?

Az angol behajtotta a dossziét. - Nem.

!

AZ ANGOL KÉSOŐ ÉJSZAKÁIG FENNMARADT, ismét meghallgatta azt a magnófelvételt, amelyet a professzor lakásából hozott el Lyonból. Aztán átolvasta a cikkeket és a nekrológokat, amelyeket a világlapok internetes kiadásából gyűjtött be, végül jöttek a dossziék, amelyeket Orsa-titól kapott. Ezek után aludt néhány órát; másnap, még kora hajnalban, berakta utazótáskáját a dzsip hátsó ülésére, majd lehajtott a faluba.

Leparkolt egy keskeny utcában a templom közelében, majd elindult a ház felé, ahol a signadora lakott. Amikor csendesen kopogott, az öregasszony kinyitotta a spalettát az emeleti ablakon, és úgy nézett le rá, mint egy gótikus templomtorony faragott szörnye.

- Volt egy érzésem, hogy ma eljössz. Feltámadt a sirokkó, hozza a port és a rossz szellemeket.

- Én melyik vagyok? -Idelátni az occhjút rólad. Várj, gyermekem, mindjárt lemegyek.

Az angol elszívott egy cigarettát, miközben várta, hogy az öregasszony felöltözzön és lejjöjjön. Az özvegyek egyszerű fekete ruhájában nyitott neki ajtót, majd a csuklójánál

260

Dániel Silva

fogva gyorsan behúzza a férfit, mintha attól félne, hogy vadállatok ólálkodnak odakint. Leültek egymással szemben a durva, ácsolt asztalhoz. Az angol még egy utolsó szippantott a cigarettájából, miközben az öregasszony előkészítette az olajat és a vizet.

-Akkor nézzük a három cseppet, bár biztos vagyok benne, hogy már tudod az eredményt.

A férfi az olajba mártotta az ujját, majd három cseppet a vízbe ejtett. Amikor az olaj szétszaladt, az öregasszony rákezdett a már ismerős imákra. Amikor a férfi megismételte a próbát, az olaj egyetlen foltba gyűlt, és úszott a víz színén. Ez meg elégedéssel töltötte el az öregasszonyt.

- Jópofa ez a trükk - jegyezte meg az angol.

B

- Nincs itt semmi trükk. Ha valakinek, neked aztán tudnod kell.

- Nem sértésnek szántam.

- Tudom. Bár születésed szerint nem vagy korzikai, a lelked az. Te komolyan hiszel. Kérsz valamit inni, mielőtt elindulsz? Mondjuk egy kis bort?

- Még csak reggel hat óra van.

Az öregasszony úgy vetette fel a fejét, mint aki azt mondja: na és?!

- Otthon kéne lenned az ágyban -jegyezte meg az öregasszony. Aztán hozzátette: - Egy nővel. És nem egy ri-banccal, akit Don Orsati hoz föl neked. Hanem egy igazi nővel, aki gyerekekkel ajándékoz meg, és gondját viseli a ruháidnak.

- Csak a Don Orsati-féle nőknek keltek.

- Azt hiszed, hogy nem kellenél egy tisztességes nőnek, mert taddunaghiu vagy?

Az angol összefonta a mellén a karját.

- El akarok mondani neked egy történetet.

Az angol már nyitotta a száját, hogy tiltakozzék, de az öregasszony már felpattant, mielőtt egy hangot kiejthetett

Az angol bérnyilkos 261

volna, és kicsoszogott a kamrába borért. A palack sötétzöld volt, és nem volt rajta címke. Az öregasszony a fejét ingatta, miközben megtöltött két poharat.

-Az uramnak nagyon ügyes keze volt - szólalt meg. -Útkövező volt és kőműves. Néha dolgozott Don Toma-sinak is a szomszédos völgyben. Hallottál a Tomasi családról?

Az angol bólintott, és belekortyolt a borba. Manapság is hírhedt bajkeverők voltak a Tomasiak.

- Don Tomasi felfogadta az uramat, hogy húzzon új kőkerítést a kertje köré. Biztosíthatlak, gyönyörű volt, de Don Tomasi szerint kontármunka volt, és nem volt hajlandó fizetni az uramnak. Összevesztek, a végén már kiabáltak, végül a don két fegyveresével kidobatta az uramat a birtokáról. Egyébként ma is ott áll.

- A kőkerítés a kert körül?

- Még szép! - Az öregasszony ivott egy kis bort, mintegy rákészülve a történet folytatására. - Jó munkás volt az uram, de csendes ember. Egy agnello. Ismered a szót?

- Bárány.

A signadora bólintott. - Nem az a fajta ember volt, aki az öklével vagy a késével küzd. Amikor elterjedt a faluban, hogy bánt vele Don Tomasi, mindenki rajta nevetett. Két nappal később, este a téren verekedést provokáltak. Hasba szúrták, és ő belehalt.

Valami átvillant az öregasszony tekintetén. Düh?

Gyűlölet?

- Egyértelmű volt, hogy a dolog vérbosszút követel -folytatta nyugodt hangon. - De kin? Azon a suttyón, aki meggyilkolta az uramat a téren? Nem ő volt az, aki igazán felelős volt a haláláért. Don Tomasi keze volt véres. De hogy ölhettem volna meg én Don Tomasit? Egy nagy házban élt a dombtetőn, a birtokán vad kutyák és fegyveresek. Én semmiképp nem tudtam őt megölni! Ezért felkerestem

262

Daniel Silva

Don Orsati apját, és felfogadtam egy taddunaghiut, hogy végezze el a dolgot helyette. Minden pénzem ráment, ami csak volt, de megérte. A taddunaghiu egy éjjel kicslezte Don Tomasi testőreit, és álmában elmettszette a torkát -úgy végzett vele, ahogy egy olyan disznóval kell, mint amilyen ő volt. Igazság lett szolgáltatva.

Az angol átnyúlt az asztal fölött, és odahúzta az öregasszony kezét, és tenyérrel fölfelé a másik keze hátára helyezte.

- Néha, Christopher, egy taddunaghiu jó dolgokat tud tenni. Néha helyre rak szörnyű igazságtalanságokat, máskor igazságot szolgáltat, vagy bosszút áll. Tartsd eszedben, amit elmondtam neked. C

- Úgy lesz.

Az angol az öregasszony tenyerébe zárt egy jókora roll-nit. Az öregasszony rá se nézett, már mondta: - Túl sok lesz, mindig túl sokat adsz.

- Maga békét ad nekem. A béke pedig megfizethetetlen. Az angol felállt, távozni készült, de a nő meglepő erővel elkapta a csuklóját. - Ülj még egy kicsit velem, míg megiszom a borom. Tudod, még ma is hiányzik az uram. Még ennyi év után is.

És az angol ott ült az öregasszonnyal, elnézte, ahogy a gyertya fénye táncol a rácos arcán, miközben kiitta maradék borát. Aztán az öregasszony behuntya a szemét, állát a mellére ejtette. Az angol felvitte az emeletre, és óvatosan az ágyába fektette. Az öregasszony egy pillanatra felébredt, felnyúlt, és ujjai kitapogatták az angol nyakában a talizmánt: a vörös korall kezét. Aztán megsimogatta az angol arcát, és újra elaludt.

Az angol lement, beült a dzsipjébe, elhajtott CaMba és felszállt a Marseille-be induló első kompra. Marseille-ben, beült a kocsiba, amelyet Orsati hagyott ott neki a kikötőben, és elindult Velence felé.

36

Velence

AZ OLASZ SAJTÓ LÁZBA JÖTT. Azt találgatták, milyen darabokat fog előadni Anna Rolfé Velencében.

Megpróbálkozik-e a névjegyét jelentő művel, Giuseppe Tartini démonikus szonátájával, az Ördögtrillával? Egészen biztos, hogy nem, írta a legtöbb szakértő, Rolfé művész nő nem kezd egy ilyen nehéz kompozícióval ekkora kihagyás

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

után. Néhányan javasolták, hogy a koncertet rendezzék nagyobb helyen. A tervek szerint a Scuola Grandé di San Rocco emeleti termében került volna sor az estre, ahol csak hat-száz nézőt tudnak elhelyezni, így aztán a jegyek utáni hajsza a tehetős velenceiek közötti presztízsharcra vált. Zaccaria Cordoni, a koncert szervezője nem volt hajlandó a színhelyváltogatásnak még a gondolatával sem foglal-I közni, bár, hogy tekintélyét óvja, következetesen Anna Rolféra hárította a felelősséget. A művésznő kérte a szűk körű estét, ő pedig csupán foglya a nagy Rolfé követeléseinek. Egy szocialista irányultságú magazin hisztérikus hangvételű vezércikkben állapította meg, hogy a művészetet ismét túszul ejtették a gazdagok, ezért, tüntetésre hívta a „kisemmizetteket” a San Rocco elé a koncert estéjére. Fiona Richardson, Anna Rolfé ügynöke és menedzsere Londonban közleményt adott ki, amelyben azt ígérte, hogy Anna Rolfé gázsiját a scuola csodálatos freskóinak megmentésére ajánlotta fel. Egész Velence megkönnyebbülten

264

Daniel Silva

sóhajtott föl a gesztus hallatán, és ezzel a vita csendesen elült.

Azzal kapcsolatban is voltak találgatások, hogy hol fog megszállni Anna Rolfé Velencében. A Gazzettino arról adott hírt, hogy titáni küzdelem folyik a Hotel Monaco, a Canale Grandé és a Gritti palota között, míg a Nuova Venezia úgy értesült, hogy a művésznő a nagyobb nyugalom érdekében elfogadta egy művészetrajongó arisztokrata meghívását, és a palotájában száll meg. Mint kiderült, egyik lapnak sem volt igaza, mert péntek délben, egy nappal a fellépés előtt, Anna és Gábor vízi taxija a Luna Hotel Baglioni magánokkánál kötött ki, e csendes szállodánál a Calle Dell' Ascenzionén, nem messze a Szent Márk tér turistaövezétől.

Anna csak rövid időre jelent meg a recepciónál, ahol a szálloda vezetése üdvözölte. Gábor Monsieur Michel Dumont-ként mutatta be, aki a barátja és személyi asszisztense. Ezt a képet erősítendő Gábor vitte a két hegedűt, majd franciás kiejtésű angolsággal elismételte Rolfé művésznő kívánságát, hogy teljes nyugalmat szeretne. A recepció vezetője, signor Brunetti megnyugtatta, hogy a művésznő szállóbeli tartózkodása a legszigorúbb titok marad. Gábor meleg hangon mondott neki köszönetet, majd aláírta a bejelentőket.

-A művésznőnek a Girogione lakosztályt szántuk, a negyedik emeleten. Ez az egyik legjobb lakosztályunk. Az ön szobája a szomszédban lesz. Kielégítőnek találja így?

- Igen, köszönöm.

- Engedje meg, hogy személyesen kísérem föl önöket a lakosztályukhoz.

- Nem szükséges.

- Nem kívánja, hogy segítsünk a poggyász felvitelében?

- Nem, köszönöm, elboldogulok egyedül is.

- Ahogy óhajtja - felelete signor Brunetti, és ezzel a szomorú főportás átadta a kulcsokat.

Az angol bérnyíl

265

A SZENT MÁRK TÉR KÖZELÉBEN lévő egyik csendes utcácskában található egy aprócska bolt, a Rossetti & Rossetti, amely antik és egyedi ékszerek kereskedésére szakosodott. Mint a legtöbb velencei üzlettulajdonos, signor Rossetti egy órákor bezárja boltját, hogy aztán csak délután nyissa ki ismét. Jól ismervén e szokást, az angol öt perccel egy előtt nyomta meg a csengőt, és várta, hogy Rossetti ajtót nyisson neki.

Kis üzlet volt, semmivel sem nagyobb, mint a konyha az angol korzikai villájában. Az ajtón belépve azonnal a patkó alakú üvegpultránál találta magát. Amikor az ajtó becsukódott a háta mögött, és egy csattanással visszazárt a biztonsági zár is, az angolnak olyan érzése támadt, mintha egy kristályfalú pánclerembe zárták volna. Kigombolta esőkabátját, és letette aktatáskáját a hajópadlóra.

Signor Aldo Rossetti mozdulatlanul állt a pult mögött, mint egy inas, frissen vasalt kétsoros öltönyében, és sötét bankárnyakkendőjében. Fejedelmi metszésű orrán aranykeretes olvasószemüveg. A háta mögött egy sötétre pácolt faszekrény állt, sekély fiókjain apró rézgombokkal. Rossetti dacosan kihívó tartásából ítélve a szekrényben akár titkos dokumentumok is lehettek, amelyeket életet árán is megóvni szándékozott. A helyiségre boruló süket csendet csak egy antik óra ketyegése törte meg. Rossetti olyan szomorúan fogott kezét az angollal, mintha látogatója megbocsáthatatlan bűnök meggyónására érkezett volna.

- Épp ebédelni indultam volna - jegyezte meg Rossetti, és ekkor, mintha csak mondanivalóját erősítené, az antik óra elütötte az egyet.

- Nem tartom fenn sokáig. Csak signor Bull pecsétgyűrűjéért jöttem.

- A pecsétgyűrűért?

- Igen, azért.

- Signor Bull számára?

266

Daniel Silva

- Azt hiszem, szólt önnek az érkezésemről.

Rossetti hátravetette a fejét, és úgy mérte végig az angolt, mint ahogy egy kétes értékű és eredetű darabot szokás. Majd elégedetten lehajította a fejét, kilépett a pult mögül, és megfordította a kirakatban lévő kis NYITVA táblát. ZÁRVA.

!

AZ EMELETEN VOLT EGY APRÓ IRODA. Rossetti beült az íróasztal mögé, az angolnak pedig az ablaknál álló

karosszékekben kínált helyet.

-Nemrég kaptam hírást a Luna Hotel Baglioni egyik londonerétől - közölte. - A hegedűs és a barátja az előbb érkezett meg hozzájuk. Ismeri a Baglionit?

Az angol lassan ingatta a fejét.

Mint minden velencei, Rossetti is tartott egy várostérképet a keze ügyében, hogy segíteni tudjon a csatornák és a kis utcák labirintusában reménytelenül eltévedt turistáknak. Az övé olyan viharvert volt, mintha még az utolsó dózse idejében vásárolta volna - számárfülek éktelenkedtek rajta, a hajtasoknál ragasztószalaggal erősítették meg, s a nyomás rég színét veszítette. Kiterítette az íróasztalon, s úgy simította el mindkét kezével, mintha egy elásott kincs helyét mutatná.

- A Luna Hotel Baglioni itt található - a gondosan manikűrözött mutatóujj alig hallhatóan koppant a térképen - a Calle Dell'Ascenzionén, néhány lépésre a Szent Márk téri vaporetto-megállótól. A Calle dell'Asenzione nagyon keskeny, nem nagyobb, mint ez az utcácska. Van egy magánkikötő a Rio Della Zeccán. Egyedül semmiképpen sem tudja szemmel tartani a szálloda első és hátsó bejáratát.

Az angol a térkép fölé hajolt. - Akkor mit javasol?

I Az angol bérnyíl 267

-Esetleg használhatom a forrásaimat, hogy figyeljek a hegedűst. Ha felbukkan, jelzem magának.

- Van embere a szállodában is?

Rossetti felhúzza a szemöldökét, majd lehajította a fejét, a semleges gesztussal, amely nem jelentett sem igent, sem nemet, mintha azt akarta volna jelezni, hogy a témáról nincs több mondanivalója.

- Feltételezem, hogy ennek a pluszszolgáltatásnak honorárium vonzata is van.

- Don Orsatinak? Megtiszteltetés számomra.

- Akkor mondja el, mi a teendő.

- Több hely is van a szálloda körül, ahol feltűnés nélkül várakozhat. Ilyen természetesen a Szent Márk tér, vagy a kávéházak a Calle Marzo mentén, vagy a csatornára néző Fontamenta delle Farine. - Rossetti finom koppintással jelezte mindegyik pontot a térképen. - Gondolom, van mobiltelefonja. Az angol megütögte a zakója zsebét.

- Adja meg a számát, és maradjon a szálló közelében! Ha mozgás van, valaki odaszól magának.

Az angol nem szívesen szövetkezett Rossetttel, de sajnos az olasznak igaza volt. Megoldhatatlan volt, hogy egyedül tartsa szemmel a szállodát. Lediktálta Rossettinek a számát.

- Természetesen előfordulhat, hogy a hegedűs a hotelben marad a koncertig - jegyezte meg Rossetti. - Ha így adódna, nem lesz más választása, mint ott elvégezni a munkát.

- Van jegye a koncertre? Rossetti kivette a jegyet az íróasztal középső fiókjából, és gondosan az asztalra helyezte. Aztán sarkait két kezének hüvely és mutatóujjai közé fogva finoman előrébb csúsztatta. Az angol fölemelte és megforgatta a kezében. Rossetti közben kibámult az ablakon, mint aki biztos benne, hogy ügyfele elégedett az áruval.

268

Daniel Silva

- Valódi? Nem hamisítvány?

- Oh, biztosíthatom, nagyon is valódi. És nem volt egyszerű beszerezni. Bevallom, kísértést is éreztem, hogy megtartsam magamnak. Tudja, mindig is nagy csodálója voltam a művésznőnek. Az a szenvedély! Milyen kár, hogy meg kell... - Nem fejezte be a mondatot. - Ismeri a San Roceót?

Az angol zsebretegte a jegyet, és a fejét ingatta. Rossetti ismét a térkép felé fordította figyelmét. - A Scuola Grandé di San Rocco itt található, a Canale Grandé túloldalán, a San Polo és a Santa Croce között, a Frari templomtól délre. San Rocco a fertőző betegek védőszentje volt, a scuolát pedig eredetileg jótékonyági intézménynek építették, a gazdag velenceiek adományaiból, akik úgy gondolták, nem jön értük a fekete halál, ha pénzt adnak scuola számára.

Ha a bérnyíl e helytörténeti bevezetőt a legkisebb mértékben is érdekesnek találta, nem adta tanújelét. A kis olasz ékszerész ujjából templomtornyot formált, és háborítatlanul folytatta az előadást.

- A scuola eredetileg kétszintes volt, volt egy földszinti és egy emeleti terme. 1564-ben Tintoretto kapott megbízást a falak és a mennyezet kifestésére. Huszonhárom évbe telt, míg végzett a munkával. - Elhallgatott egy rövid időre, mint aki belegondol a dologba, majd folytatta: - El tudja képzelni, mekkora türelem kellett ehhez? Én mindenesetre szívesen versenyeznék egy ilyen emberrel.

- Hol lesz a koncert? A földszinti vagy az emeleti teremben? -Természetesen a föntiben. Egy széles márványlépcső vezet fel, amelyet Scarpagnino tervezett és épített. A falakon a fekete halált idéző freskók. Nagyon megindító látvány.

- És ha kénytelen leszek a munkát a teremben elvégezni? Rossetti az ajkához nyomta összefogott ujjait, úgy suttopta: - Ha nincs más választása, akkor gond nélkül lejut a

Az angol bérnyíl 269

lépcsőn a kijáráshoz, onnan pedig eltűnhet a San Polo sikátorában. - Elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: -De mint velencei, könyörgök magának, próbáljon más megoldást keresni. Tragédia volna, ha megsérülne bármelyik

Tintoretto.

- Meséljen nekem a San Rocco környékéről!

- A templom és a scoula egy kis téren áll. Mögöttük egy csatorna húzódik, a Rio della Frescada, ahonnan be lehet jutni mindkét épületbe. A művész nő kétféleképpen juthat el a San Roccóba a koncert estéjén, vagy gyalog, vagy vízi taxival. Ha gyalog megy, az hosszabb időt vesz igénybe, ráadásul valahol át kell kelnie a Canale Grandén, vaporet-tóval, vagy traghettóval.

- Hídon nem tud átmenni?

Rossetti alaposan megfontolta a kérdést. - Esetleg átmehetne a Rialto vagy az Académia hídon, de ez komolyan megnövelné a távolságot. Ha szerencsejátékos fajta volnék, én arra fogadnék, hogy vízi taxit fogad a szállodájánál, és egyenesen a San Roccóba viteti magát.

- És ha így tesz?

- A Rio della Frescada egy igen keskeny csatorna, amelyen négy híd halad keresztül a Canale Grandé bejárata és a San Rocco között. Ezek megfelelő alkalmat kínálnak önnek. Ahogy az amerikaiak mondják: olyan ez, mintha hordóban löne célba halakra.

Az angol elutasító pillantást vetett az olaszra, amely azt sugallta, nem illik egy ilyen feladatról ennyire lekicsinylően nyilatkozni, különösen akkor, ha a célpont professzionális védelem alatt áll.

- Don Orsati közölte, hogy fegyverre lesz szüksége. Egy kézfegyverre, és valami nagyobb tűzerejű eszközre, arra az esetre, ha a dolgok nem a tervek szerint alakulnának.

Rossetti fölállt, és odalépett egy öreg páncélszekrényhez. Igazított néhányszor a számtárcsán, majd kinyitotta a nehéz 270

Dániel Silva

ajtót. Kivett belőle egy diplomata aktatáskát, lerakta az íróasztalra, majd leült. Kinyitotta a táskát, kivette belőle a filcbe bugyolált fegyvereket, és kirakta őket az asztalra. Kicsomagolta az elsőt, és odanyújtotta az angolnak: egy kilenc milliméteres Tanfolglio S volt, csillogó fekete csővel és diófa markolattal. A fegyver tiszta olaj szagát árasztotta. A bérnyílós széthúzta a csövet, ellenőrizte a fegyver súlyát, majd kinyújtott karral szemrevételezte az irányzékot.

-A tárb tizenöt golyó fér, a hosszabb cső miatt igen pontosan lehet vele célozni - magyarázta Rossetti. - A jegye az utolsó előtti sorba szól. Sajnos ennél jobbat nem tudtam szerezni. De egy olyan jól képzett embernek, mint ön, nem jelenthet gondot a Tanfolglióval célba találni.

- Elviszem. És kérek egy plusz tárat is.

- Természetesen.

- És a másik?

Rossetti kicsomagolta azt is, és odaadta a bérnyílósnak. Ez egy osztrák gyártmányú taktikai géppisztoly volt. Az angol alaposan szemügyre vette.

- Külön kértem, hogy az egyik fegyver Heckler and Koch MP-ötös legyen - mondta aztán.

-Tudom, de nem sikerült szereznem ilyen rövid időn belül. Meggyőződés, hogy elégedett lesz a Steyr-Mannlicherrel, mert könnyű a súlya és még könnyebb elrejtetni. Különben is csak végső esetben lesz szüksége rá.

- Gondolom, be kell érnie ezzel.

- Önt különös vonzalom fűzi a Heckler and Kochhoz? Az angolt igen. Ezt a típust használta az SAS-ben, de ezt az információt nem kívánta megosztani Rossettiel. Visszacsomagolta mindkét fegyvert az eredeti filccsomagolásba, majd elrakta őket a pöttárakkal együtt a saját aktatáskájába.

- Kíván még valamit?

Az angol bérnyílós 271

Amikor a bérnyílós megrázta a fejét, Rossetti fogott egy ceruzát és számolni kezdett egy kis papírtömbön: a fegyverek, a koncertjegy és személyi költségek kerültek a listára. A végeredményt líraban adta meg, majd a papírt letépvé, odacsúsztatta az angol elé. Az előbb a számlára, majd Rossettire pillantott.

- Nem akadály, ha dollárban fizetek?

Rossetti elmosolyodott, napi árfolyamon átszámította az összeget dollárba. Az angol kiszámolta az asztalra ropogós ötvenes címletekben, majd megtoldotta még ötszázzal. Signor Rosetti megvonta a vállát, mintha azt mondta volna, hogy borraivalóra nincs szükség, de a bérnyílós bólintott, mire Rossetti diszkrétan a zsebébe süllyesztette a pénzt.

Odalent Rossetti és az angol együtt léptek ki az üzletből, majd az olasz bezárta az ajtót. Zuhogott az eső, a vízfűgöny a szűk utcában felduzzadt hegyi patakként áradt a csatornalefolyók felé. Az olasz még indulás előtt gumicsizmát húzott, az angol pedig kénytelen volt ugrálni a pocsolyák között hasított bőr félcipőjében. A látvány mosolyra készítette az olaszt.

- Most jár először Velencében.

- Félek, igen.

- Már egy hete szakad, de ez nem tántorítja el a turistákat. Szükségünk is van rájuk - Isten a tudója, én sem élnék meg nélküük - de néha már engem is fárasztanak.

A vaporetto-megállóban kezét szorítottak.

- Meg kell mondjam, számomra roppant kellemetlen ez az ízetlen feladat, de azt hiszem, mindkettőnknek meg kell élnünk valamiből. Egy hegedős... - kezeit olaszosan széttárta -, nos, egy hegedős pótolható. De aTintoretók... nos, a

Tintoretók pótolhatatlanok. Kérem, soha nem bocsátanom meg magamnak, ha bármilyen szerepem volna az elpusztításukban.

272

Daniel Silva

- Biztosíthatom, signor Rossetti, mindet elkövetek, hogy ne essen bajuk.

Az olasz elmosolyodott. - Tudom, hogy ezt teszi. Egyébként is, képzelje el, mekkora átok zuhanna annak az embernek a nyakába, aki golyót ereszt a Megváltóba vagy a Szent Szűzbe!

A kis olasz keresztet vetett, aztán sarkon fordult, és eltűnt egy sikátorban.

37

Velence

GABRIEL CSOPORTJA Anna Rolfe lakosztályának nappalijában gyűlt össze délután. Különböző utakon érkeztek Velencébe, más-más ország útleveivel, más-más fedőtörténettel. Tartva magukat a Hivatal alapelveihez, mindegyikük párként utazott. A műveltet olyan sietve dolgozták ki és szervezték meg, hogy nem is adtak neki megfelelő fedőnevet. Mivel Anna lakosztályát Giorgionéről nevezték el, Gabrielbevetési csoportja ezt a nevet vette föl.

A csoport tagja volt Shimon és Ilana, akik francia nász-utasokként a Côte d'Azur felől érkeztek kocsival Velencébe. Fekete szemű, olajbarna bőrű fiatalok voltak, egyforma magasak, és szépségük is közel egyforma. Együtt kaptak kiképzést az akadémián, bár kapcsolatuknak nem tett jót, hogy Ilana jobb eredményt ért el lövészetben, mint Shimon, ráadásul a lány a harcművészeti gyakorlaton később a fiú kulcsfontját is eltörte.

Aztán ott volt Yitzhak és Moshe, akik a modern világ realitásainak engedményt téve Notting Hill-i meleg párnak adták ki magukat, holott mindketten pont az ellenkező oldalt képviselték, Yitzhak egyenesen agresszívan is.

És ott volt Deborah is, az ottawai irodától. Gabriel együtt dolgozott vele a Tarik elleni akcióban, és annyira lenyűgözte a lány teljesítménye, hogy ragaszkodott a jelenlétéhez a velencei csapatban. Shamron először tiltakozott,

274

Daniel Silva

de miután Gabriel nem engedett, felültette a lányt a következő Ottawából induló gépre, és kitalált egy meggyőző mesét az irodavezetőjének.

Deborah mellett ült, lábát a pamlag karfáján átvetve, Jonathan. Hallgatag volt és unott, egy olyan ember benyomását keltve, aki egy orvosi rendelő várójában vár a rutin kivizsgálásra, amire nincs szüksége. Olyan volt, mint Gabriel - fiatalabb kiadásban. Talán, mint Gabriel volt Bécs előtt. - Nagyon komolyan veszi az ölést - mesélte Shamron Gabrielnek. - De nem egy pisztolyhős. Neki is büntudata van, mint neked. Amikor vége az akciónak, és mindenki biztonságba kerül, keres magának egy kellemes végét, ahol kioldhatja magát. - Gabriel számára különösen Jonathannak ez a tulajdonsága volt megnyugtató, mint azt Shamron is jól tudta.

A megbeszélés pontosan egy és egynegyed órán át tartott, de hogy ezt a tényt miért tartotta megjegyzésre érdemesnek, Gabriel nem is sejtette. Az aznapi gyakorlatot a Castellóba, abba a negyedbe tervezte, ahelyett a Szent Márk székesegyházától és a Dózse-palotától keletre terült el. Ő is a Castellóban élt, amikor itt töltötte tanulóéveit, és jól ismerte az utcalabirintust. A szállodai ceruzát használva mutatópalcaként, kijelölte az útvonalat, és megkoreografálta a csapat mozgását. ,

Az eligazítás hangjait elfedendő Mozart német táncait játszotta a magnón. Ettől Jonathan hangulata még komorabb lett. Jonathan gyűlölt mindent, ami német. Egyetlen népet gyűlölt csak jobban még náluk is, a svájciakat. A háború alatt a nagyapja egy svájci bankarra bízta megtakarított pénzét és minden értéktárgyát. Ötven évvel később Jonathan megpróbált hozzájutni a letéthez, de a tóibuzgó hivatalnok közölte vele, hogy a banknak bizonyítékra van szüksége arról, hogy a nagyapja valóban halott. Jonathan elmagyarázta, hogy a nagyapját Treblinkában

Az angol bérnyíl

275

gyilkoltak meg - azzal a gázzal, amelyet egy svájci cég gyártott, szerette volna még hozzátenni -, de a németek, akik ugyan precízen dokumentáltak mindent, feledékenységből nem adtak ki halotti bizonyítványt. Sajnáljuk, így a bankhivatalnok, ha nincs halotti bizonyítvány, nincs pénz sem.

Amikor Gabriel végzett az eligazítással, kinyitott egy nagy acélbőröndöt, s mindenkinek kiosztott egy biztonságos mobiltelefont és egy Berettát. Amikor mindenki elrakta a fegyvereket, felment Annáért a hálósobába, és lehozta, hogy bemutassa neki a Giorgione csapat tagjait. Shimon és Ilana felállt, és diszkréten tapsolt. Yitzhak és Moshe szerepükhöz illően affektált hangon dicsérték Anna csizmájának „cuki” szabását. Deborah féltékeny szemekkel méregette a hírességet. Úgy tűnt, hogy csak Jonathant hagyja hidegen, de neki ezt el lehetett nézni, mert akkor már csak az angolnak nevezett bérnyíl lebegett a lelki szemei előtt.

!

TÍZ PERCEL KÉSŐBB Gabriel és Anna lesétált a Calle dell'Ascenzionéra. A csapat tagjai már korábban lementek, és elfoglalták pozíciójukat - Jonathan a vaporetto-megállónál, Shimon és Ilana a cipőboltok kirakatait nézegetve a Calle Frezzerián, Yitzhak és Moshe egy asztalnál a Café Quadriban a Szent Márk téren. Deborah, a csoport legfiatalabb tagja, azt az korántsem irigylésre méltó feladatot kapta, hogy maggal etesse a galambokat a campanile torony tövében. A lány csodálatra méltó türelemmel viselte, hogy az állatok a vállán mászkáljanak, és fészket rakjanak a hajában. Sőt, még rá is

tudott venni egy fess carabinieriét, hogy készítsen róla egy fotót azzal az eldobható fényképezőgéppel, amelyet a téren egy újságos pavilonban vásárolt.

276

Daniel Silva

Amikor Gábiel és Anna megjelent a téren, úgy szemerkélt az eső, mintha egy levegőpárásító porlasztaná. Az előrejelzés masszív esőket jósolt a következő két napra, és a velenceiek már felkészültek az acqua altára. A munkások már építették azt a megemelt pallóhálózatot, amelyen a turisták akkor is közlekedni tudnak, ha a lagúna megemelkedett vize tóvá változtatja a Szent Márk teret.

Anna derékiig erő, bő steppelt autós dzsekit viselt, amely alatt jól elfért a kevlár mellény is. A csuklyát a fejére húzta, és a borult idő ellenére napszemüveget viselt. Gábiel épp csak érzékelte a nyomukban járó Jonathánt, aki egy útikönyvet tartott a kezében, miközben tekintete ide-oda járt a téren. Gábiel balra pillantott, és látta, hogy Shimon Danával az árkádok alatt sétál. A távolban kávéházi asztalok százai sorakoztak, mint katonák egy díszszemlén. A székesegyház ott magasodott előttük, kupolái belenyomódtak az ólomszínű égboltba.

Anna Gábielbe karolt. Teljesen spontán mozdulat volt, se túl intim, se túl közömbös. Lehetek akár barátok vagy kollégák; de akár egy olyan pár is, aki percekkel ezelőtt hagyta abba a szeretkezést. Senki sem tudta volna megmondani az érintés alapján, mit érez a nő. Csak Gábiel, de ő is csak azért, mert érezte Anna testének finom remegését, és hogy milyen erővel fűródnak erős ujjai a karja izmaiba.

Leültek egy asztalhoz a Café Floriánál az árkádok alatt. Egy vonósnegyes Vivaldit játszott, meglehetősen gyengén, ami kétségbeejtette Annát. Shimon és Ilana végigsétált a téren, és most éppen úgy tettek, mintha a Piazzetta dei Leoncini oroszlánjait bámulnák. Yitzhak és Moshe ott maradt az asztaluknál a tér túloldalán, miközben Deborah-t továbbra is gyötörték a galambok. Jonathan néhány lépéssel Gábiel mögött leült egy másik asztalhoz.

Anna kávérendelt. Gábiel elővette a telefonját, és ellenőrizte csoportjának mindegyik tagját, Yitzhakkal

Az angol bérnyilkos

277

kezdte és az agyoi kínzott Deborah-val fejezte be. Ezután eltette a telefont, elkapta Jonathan tekintetét, és alig észrevehetően megrázta a fejét.

Kivárták, míg Anna végez a kávéjával. Ezután Gábiel intett a pincérnek, hogy fizetne - ez volt a jel a csoport tagjainak, hogy kezdődik a második felvonás. Jonathan szintén fizetett. Bár Shamron költségszámláján volt ő is, arcára kiült az undor az elképesztő összeg láttán, amit elkértek egy cappuccinóért és egy ásványvízért.

Öt perccel később a Giorgione csapat felvette az előre elhatározott alakzatot a Ponté della Paglián való átkelés közben, ahogy mentek vissza a Castello negyedbe - elől ment Shimon és Ilana, utánuk Yitzhak és Moshe, aztán Gábiel és Anna. Jonathan néhány méterre Gábiel mögött haladt, de most már nem az útikönyv volt a kezében. Ujjai most dzsekije alatt szorosan rátapadtak a Berettája markolatára.

!

ÉS NEGYVEN MÉTERREL MINDEGYIKÜK MÖGÖTT jött az angol, akinek két kérdés járt a fejében. Miért van az, hogy a lány, aki az előbb még galambokat etetett a Szent Márk téren, most itt megy öt lépéssel Gábiel Állon mögött. És miért van az, hogy az a férfi, aki a Café Floriánban ott ült Állon mellett, most öt lépéssel a lány előtt halad?

Az angol alapos jártasságot szerzett a megfigyelés művészetében. Anna Rolfe egy rutinos és profi hírszerző szolgálat védelme alatt áll. Nincs min csodálkoznia, hogy Állon így csinálja. Az angol figyelte a hátát; pontosan tudta, milyen srófra jár az agya. Az a Gábiel Állon, akit az angol Tel Avivban megismert, soha nem indulna céltalan sétára - ennek a sétának most pontosan az a célja, hogy leleplezze az angolt.

278

Daniel Silva

A Riva degli Schiavonin az angol vett egy képeslapot egy pavilonban, és figyelte, ahogy Állon és Anna Rolfe eltűnik a Castello utcái között. Ezután megfordul, elindult az ellenkező irányba, s a következő két órában visszaballagott a szállodájába.

!

VELENCE OLYAN VÁROS, ahol az utcai megfigyelés szokásos szabályai nem érvényesek. Ez egy virtuóz darab, amely avatott művész biztos kezét igényli. Nincsenek autók, nincsenek buszok vagy villamosok. Kevés az olyan hely, ahol megfigyelőállást lehet kialakítani. Sok utca nem vezet sehova - mert egy csatornába torkollik, vagy egy zárt udvarba, ahonnan nincs menekülés. Ez egy olyan város, ahol minden előny annak az oldalán van, akit követnek.

A Giorgione-csapat nagyon jó volt. Képzést a hivatal követőművészeitől kaptak, és használták is tudásukat Európa és a Közel-Keleti utcáin. Némán kommunikáltak egymással, elmaradtak Gábiel mögött, aztán felzárkóztak, vigyázva, hogy mindig máshonnan bukkanjanak föl. Csak Jonathan maradt ugyanabban a pozícióban, öt lépéssel Gábiel mögött, mint egy állandó pályára állított műhold.

Észak felé haladtak, átvágva egy sor templomtéren, míg végül a tágas Campo Santa Maria delle Formosa szélén egy kávéházba telepedtek be. Gábiel és Anna egy asztalhoz ültek, Jonathan állt a bárpultnál. Gábiel időnként megpillantotta a csoport többi tagját is a kirakat üvegén keresztül: Shimon és Ilana, amint épp fagyaltot vásárol az árustól a tér közepén. Yitzhak és Moshe a Santa Maria Formosa templom puritán külsőjét vizsgálja. És Deborah, amint épp régi szenvedélyének hódolva kisiskolás fiúkkal focizik.

Az angol bérnyilkos

279

Ezúttal Jonathan ellenőrizte a többieket biztonságos telefonjáról. Amikor végzett, Gábiel felé fordult, s ajkai két szót formáltak: nem követnek.

!

KÉSŐ ESTE, amikor a Giorgione-csapat befejezte az eligazítást, és tagjai visszatértek szobáikba, Gábiel a félhomályos nappaliban ült, és egyre csak Christopher Keller fényképeit nézegette. Odafent a hálószobában Anna hegedűje elhallgatott. Gábiel hallotta, ahogy a hegedű visszakerül a tokjába, majd csattan a zár. Egy pillanattal később Anna is megjelent a lépcsőn. Gábiel összegyűjtötte a képeket, és visszacsúsztatta a dossziéba. Anna leült és rágyújtott.

- Megpróbálja? - kérdezte Gábiel.

- Az Ördögtrillát?

- Igen.

- Még nem döntöttem el.

- És mi lesz, ha úgy gondolja, nem fog menni? - Akkor játszok helyette egy sor kíséret nélküli Bach szonátát. Ezek is szépek, igaz nem hasonlíthatók a trillához. A kritikusok pedig nyilván furcsállani fogják, miért nem játszottam el. Spekulációkba bocsátkoznak, nem tértem-e vissza túl korán. Szóval nagy élvezet lesz.

- Akármit is fog játszani, csodálatos lesz. A nő tekintete a kávézóasztalon heverő dossziéra tévedt.

- Miért csinálta?

- Mit miért csináltam?

- Miért dugta el a fényképeket, amikor lejöttem a szobába? Miért nem akarja, hogy én is lássam?

-Maga csak aggódjon az Ördögtrilla miatt, a gyilkos miatt meg én aggódom.

- Meséljen róla!

280

Dániel Silva

- Vannak olyan dolgai, amelyekről jobb, ha nem tud.

- Holnap este nagy valószínűséggel megpróbál megölni. Jogom van tudni róla valamit.

Gábielnek ez ellen nem voltak érvei, ezért aztán elmondott mindent, amit tudott.

- Biztos, hogy itt van?

- Fel kell tételeznünk, hogy igen.

- Elég érdekes, nem úgy találja?

- Micsoda?

- Hát az, hogy el tudja változtatni a hangját és a külsejét, és hogy tűz és vérözön közepette szívódott fel Irakban a sivatagban. Úgy hangzik, mintha maga volna az ördög.

- Az is, egy ördög.

- Akkor eljátszom neki a kedvenc szonátáját. Utána maga meg szépen visszaküldheti a pokolba.

38

Velence

MÁSNAP, KÉSŐ DÉLUTÁN az angol a Calle della Passio-nén sétálgatott, előtte a Frari-templom mennybe szökő gótikus harangtornya magasodott. Keresztülverekedte magát a turistákon, miközben folyamatosan kapkodta a fejét az esernyők között, amelyek úgy lebegtek a tér felett, mint medúzák a dagályban. A téren volt egy kávéház. Rendelt magának egy kávét, kitétte maga elé útikönyveit és térképeit. Ha valaki figyelné, azt hiheti, hogy egyszerű turista. Az angolnak tökéletesen megfelelt.

Már kora reggel elkezdte a munkát. Nem sokkal reggeli után elindult a Santa Corece negyedben lévő szállodájából, kezében az útikönyvekkel és térképekkel, óráig bolyongott a San Polo és a San Marco negyedben, memorizálta az utcákat, a hidakat és a tereket - mint egykor, előző életében tette Nyugat-Belfastban. Különös figyelmet szentelt a Frari-templom és a Scuola Grandé di San Rocco környékén lévő utcáknak és csatornáknak - szinte játszott magával, addig körözött a San Pólóban, míg szándéka ellenére eltévedt. Ekkor visszavigált a Frari templomhoz, közben ellenőrizte, tudja-e az utcanéveket. A scuola épületében néhány percet szentelt a földszintnek. Látszólag a nagyméretű Tintorettokat csodálta, holott valójában sokkal jobban érdekelte a kapcsolat a bejárat és a lépcső között. Ezután fölment, és belépett a terembe, ahol megállt azon a

282

Dániel Silva

helyen, ahol majd este ülni fog. Rossettinek igaza volt; még a terem végéből sem okozhat gondot egy profinak megölni a hegedűst a Tanfolglóval.

Az órájára pillantott: néhány perccel múlt el öt óra. A koncert fél kilenckor kezdődik. Még egy utolsó dolgot kellett elintéznie. Körülnézett, és elindult a szürkületben a Canale Grandé felé. Útközben betért egy férfiruha üzletbe, vásárolt magának egy új dzsekit. Fekete steppelt műszálas dzseki volt, kordbársony gallérral. Meglehetősen nagy divat volt Velencében ez a dzseki, több tucattal is találkozott napközben.

Traghettoval kelt át a Canale Grandén, és elindult signor Rosetti üzlete felé a San Marco negyedbe. A kis ékszerész a

pultja mögött állt, megint épp zárni készült. Az angol ismét felballagott utána a nyikorgó falépcsőn az irodájába.

- Szükségem van egy csónakra.

- Nem gond. Mikorra akarja?

- Most azonnal.

Az ékszerész megvakargatta az arcát. - Van egy fiatalember, akit ismerek. Angelónak hívják. Van egy vízi taxija.

Nagyon gondos, megbízható fiú.

- Nem az a fajta, aki kellemetlen kérdéseket tesz fel az embernek?

- Dehog. Részt vett már hasonló munkákban korábban is.

- El tudja most érni?

- Azt hiszem, igen. Mit mondjak neki?

- Hogy várjon a Rio de San Pólón, a Goldoni múzeum közelében.

- Értem. Ezzel nem lesz gond, bár az esti munkáért külön díjazás várható. Ez a szokás Velencében. Egy pillanat, nézzük, el tudom-e érni.

Rossetti kikereste a telefonkönyvből a férfi nevét, és tárcsázta a számot. Rövid tárgyalás után az üzlet megkötött.

Az, angol bérgeyilkos 283

Y Angelo negyed óra múlva ott várja a múzeumnál.

-V Esetleg egyszerűbb volna, ha nekem fizetne - jegyezte meg Rossetti. - Így jobb a fiúnak is.

Az ügyletet újfent dollárban bonyolították, miután az ékszerész elvégezte számításait kis jegyzetömbjén. Az angol távozott, majd betért egy étterembe a Calle della Veronán, ahol megvacsorázott, zöldséglevest evett és tejszínes gombás fettuccinit. De füleit evés közben nem az étterem vidám zsongása töltötte be, hanem annak a beszélgetésnek az emléke, amelyet az Emil Jacobi lakásáról elhozott szalagon hallott - a svájci professzor és Gábiel Állon között egy August Rolfe nevű ember bűneiről. Aki annak a nőnek az apja volt, akinek meggyilkolására őt felfogadták. Egy perc múlva, amikor erős olasz kávét rendelt magának, kért a pincétől egy darab papírt. Néhány szót írt rá, majd a zsebébe süllyesztette.

Vacsora után lesétált a Canale Grandéig, felszállt a traghetóra, amely átvitte a San

Roccóhoz.

|

A VILLÁMLÁS, AZTÁN A DÖRGÉS szétzúzta a Luna Hotel Baglioni előcsarnokának kimért nyugalmit. A villany egy pillanatra kialudt, majd némi bizonytalan pislogás után újra felgyulladt. Signor Brunetti, a főportás összetette kezeit, és elrebegett egy hálaimát.

Gábiel végigkísérte Annát az előcsarnokon a dokkhoz. Jonathan egy lépéssel előttük haladt. Deborah egy lépéssel mögöttük, egyik kezében a Guarneri, a másikban a Stra-divari. Signor Brunetti búcsúra emelte a kezét, és minden jót kívánt Annának. A személyzet diszkrét tapssal üdvözölte. Anna mosolyogva biccentett, aztán a fejére húzta a csuklyát.

284

Daniel Silva

Három vízitaxi állt a dokkban, járó motorral, a hajótestek feketén csillogtak az esőben. Jonathan szállt be elsőként, mögötte Gábiel. Jobbra pillantott és látta, hogy Moshe és Yitzhak a gyalogos hídon állt, a Canale Grandé bejáratánál. Moshe az ellenkező irányba fordulva a Szent Márk téri vaporetto-megállónál várakozó tömeget figyelte.

Gábiel hátrafordult, és intett Annának, aztán elvezette a második vízitaxi vezetője mellett, be a kabinba. Jonathan és Deborah az első taxiba szállt be. Moshe és Yitzhak a hídon maradt, míg a két taxi elhaladtak alatta. Ezután lejöttek, és beszálltak a harmadikba.

Gábiel az órájára pillantott: fél nyolc volt.

|

A CANALE GRANDÉ LUSTÁN KANYAROG Velence szívéen keresztül, mint az írni tanuló gyerek fordított S betűje.

Gábiel utasítására a taxik a folyás közepére húzódtak, követve nyújtott ívét, ahogy megkerülte a Szent Márk teret.

Gábiel a kabinban maradt Annával, a függönyök el voltak húzva, a fényeket lejjebb csavarták. Az első csónakban Jonathan a vezető mellett állt, szeme ide-oda járt. A harmadikban Yitzhak és Moshe tette ugyanezt. Mindhárman bőrig áztak, amikor a konvoj tíz perc múlva befordult a Rio Della Frescadára.

Az útnak ez a szakasza aggasztotta leginkább Gábielt. A szűk csatornában a taxiknak erősen lassítaniuk kellett, ráadásul négy híd alatt kellett elhaladniuk a Canale Grandé és a San Rocco között. Tökéletes hely egy merényletnek.

Gábiel elővette telefonját, és Jonathant hívta. Anna megszorította a kezét.

|

Az angol bérgeyilkos

285

ZACCARIA CORDONIA SCUOLA GRANDÉ DI SAN ROCCO ELŐCSARNOKÁBAN járkált fel s alá, fekete öltönyt viselt, hozzá elmaradhatatlan gesztenyebarna selyemsálját, kezében meggyújtatlan cigaretta. Mellette lépdelt Fiona Richardson, Anna impresszáriója. - Hol van már? - kérdezte türelmetlenül Cordoni.

- Már úton van.

- Biztos benne?

- Felhívott, mielőtt elindult a szállodából.

- Ugye nem mondja le, Fiona?
- De hiszen jön!
- Mert ha visszakozik, teszek róla, hogy soha sehova ne hívják meg Itáliában.

I - Mindjárt itt lesz Zaccaria.

Ebben a pillanatban lépett be az épületbe Anna, Gábrriel csapatának kíséretében.

- Drága Anna! - lihegte Cordoni. - Hogy maga milyen csodásan néz ki! Tehetünk valamit, hogy biztosítsuk az est sikerét?

- Szeretném látni a termet, mielőtt a közönség megérkezik.

Cordoni a karját nyújtotta.

- Erre parancsoljon!

ANNA MÁR KÉTSZER IS FELLÉPETT a San Roccóban, de tartva magát a fellépés előtti rituáléhoz, lassan körbejárt a teremben, hogy meggyőződjék, mindent az igényei szerint készítettek elő - a színpadon a megfelelő helyre került a zongora, lent a teremben pedig a széksorok, nem zavaró-e a világítás. Gábrriel ugyanezt tette, de más okból.

Amikor a szemle befejeződött, Cordoni mutatta az utat a színpad mögött nyíló terembe, ahol a falakat brokát tapéta

286

Dániel Silva

borította, a parkettát sötétbarnára lakkozták. Ebből nyílt egy kis terem, amely Anna öltözőjéül szolgált. Az ajtó mellett a scuola biztonsági őre állt borvörös blézerben.

- Az esti koncert műsorfüzetét két változatban nyomtattuk ki - jegyezte meg óvatosan Cordoni. - Az egyikben szerepel az Ördögtrilla, a másikban nem. Az ajtókat öt perc múlva nyitjuk meg a közönség előtt.

Anna Gábrrielre nézett, aztán Fiona Richardsonra. - Nem hinném, hogy egy velencei est teljes volna a Tartini-darab nélkül. Osszák ki az Ördögtrillás változatot.

- Biztos vagy benne, Anna? - kérdezte Fiona.

- Abszolút.

- Ahogy óhajtja - bólintott Zaccaria Cordoni.

!

AMIKOR CORDONI FIONA RICHARDSONNAL TÁVOZOTT, Anna levette a kabátját, és kinyitotta a Guarneri tokját. Amikor Gábrriel leült, Anna rámeredt és csipőre tette a kezét.

- Most mit csinál?

- Itt maradok magával.

- Egy frászt marad! Szükségem van az egyedüllétre a fellépés előtt. Nem hagyhatom, hogy elterelje a figyelmemet.

- Sajnálom, de ma este kivételt kell tennie.

- Áruljon el valamit nekem, Gábrriel. Ha mondjuk a kinti Tintorettók egyikén dolgozna, jólesne magának, hogy ott állok a háta mögött, és bámulom?

- Értem, mire céloz.

- Annál jobb. Most pedig távozzon!

!

Az angol bérnyílós

287

ANNÁNAK VOLT EGY KIVÁLÓ ADOTTSÁGA: képes volt kizárni mindent, ami elvonja a figyelmét; áthatolhatatlan burát tudott maga köré teremteni csendből. Ezt az adottságát anyja öngyilkosságának reggelén fedezte fel magában. Egy egyszerű skála - egy két oktávot átfogó G-moll skála, emelkedő és ereszkedő; ennyi pontosan elég volt számára, hogy átkerüljön egy misztikus dimenzióba. Sajnos, ez a képessége, hogy csendből tökéletes rendet tudott teremteni maga körül, nem terjedt túl a hegedűjén, ezért Isten a tudója, életének minden más részletében káosz uralkodott.

Ismert olyan muzsikuskokat, akik az idők folyamán meggyűlöltek a hangszerüket. Anna ezt felfogni sem tudta. A hegedűje volt az a horgony, amely megvédte, nehogy a szikláknak ütközzön. A mentőzsinór, amellyel a szárazra lehetett húzni, ha fuldoklóit. Amikor állá alá helyezte a hegedűjét, csak jó dolog történhetett vele. A dolgok csak akkor kerültek ki az ellenőrzése alól, amikor letette.

Ez a misztikus búra nem jött létre automatikusan. Létre kellett hívni. Ráakasztotta a kabátját egy barokk szék támlájára, és elnyomta a cigarettáját. Levette karóráját, és kézításkájába ejtette. Nem volt szüksége időre - az időt most ő teremti meg, s ez a pillanat egyszeri és megismételhetetlen. Úgy döntött, ma este a Guarnerit használja. Ez volt a helyhez illő hangszer, hiszen kétszáz éve itt készült, nem messze ettől a helytől, ahol most ült. Kinyitotta a tokot, és ujját végighúzta a hangszeren: a fejen, a nyakon, a testen, a húrokon. Anna Guarnerije egy igazi hölgy volt. Kecses, hibák és hegek nélküli.

Kivette a tokból a hegedűt, és az állá alá illesztette. Nem fedte semmi a vállát; nem szerette, ha valami van a hangszer és a teste között. A hegedűt először hűvösnek érezte, de testének melege gyorsan szétáradt a fában is. Ráhelyezte a vonót a G húrra, és meghúzta. A hegedű telt,

288

Dániel Silva

. rezgő hanggal válaszolt. Ez volt az Anna Rolfe-i hang. És máris kinyílt az ajtó a misztikus burán.

Daniel Silva - Az angol bérgyilkos

Egyszer engedte meg magának csak, hogy a kezére nézzon. Rettenetesen csúnyák voltak a hegek! Bárcsak el tudná rejtetni őket valahogy! De aztán elhessegette a gondolatot, Hiszen úgysem a keze játszik a hegedűn, hanem a feje. Ujjai csak engedelmeskednek az agyának.

Leoltotta a villanyt és becsukta a szemét, majd a vonót újra a húrokra helyezte, és lassan húzni kezdte, hogy előcsalja a hangot a hangszerből. Nem skálázott, nem végzett bemelegítő gyakorlatokat, nem játszott el részletet az előadandó darabokból. A darabok annyira beágyazódtak a sejtjeibe, hogy nem is emlékezetből, hanem zsigerből játszott. Most csak hangot hívott elő a hegedűből, és hagyta, hogy a hang átjárja a testét. Most csak te vagy és én, édes hegedűm, gondolta. Csak te és én.

Meghallott egy beszélgetésfoszlányt a zárt ajtó mögül. Agyában felkattintott egy kapcsolót, és máris eltűnt. A teremből átsűrődött a helyüket elfoglaló közönség zajongása. Újabb kapcsoló, ez is eltűnt.

Most csak te vagy és én. Csak te és én...

Eszébe jutott a férfi Gábiel fényképein, az angolként ismert bérgyilkos. Régen volt, amikor utoljára meg tudott bízni egy férfiban. Úgy gondolta, hogy apjának árulása -hazugságai anyja öngyilkosságának oka felől - örökre megingatta a bizalmát minden férfiban. Ma azonban az életét Gábiel Állon kezébe tette le. Apja elindított valamit, hogy megpróbálja jóvátenni szörnyű bűneit. De megölték, mielőtt befejezhetné volna. Gábiel fogja befejezni helyette. És Anna úgy segít neki ebben, ahogy csak ő tud - hogy játszik. Hogy szépen játszik.

A búra kezdett megszilárdulni körülötte. Már nem létezett a bérgyilkos, sem fénykép az apjáról Adolf Hitler társaságában, sem Gábiel Állon. Csak ő létezett és a hegedűje.

Az angol bérgyilkos

289

Halk kopogás hallatszott az ajtón. Anna vonója azonnal megállt.

- Még öt perc, művésznő.

- Köszönöm. \

A vonó újra siklott a húron. A hang átjárta a testét. A hegedű tűzként égette a bőrét. A búra ismét bezárult. Az ajtó feltárult, ő pedig lebegni kezdett a terem felé. Antikor belépett, sejtette, hogy taps fogadja - ezt csupán tapasztalatból tudta, nem érzékeinek közléséből. Nem látta a közönséget, és nem is hallotta őket.

Lehajtotta a fejét, várt egy pillanatig, mielőtt az álla alá helyezte volna a hegedűt. Aztán a húrokra helyezte a vonót, újabb rövid néma pillanat, majd játszani kezdett.

!

GÁBRIEL TINTORETTO KRISZTUS MEGKÍSÉRTÉSE ALATT foglalta el figyelő álláspontját. Szeme lassan körbejárt a termen. Emberről emberre, arcról arcra járt, kereste a fényképen látott embert. Ha a bérgyilkos jelen is volt, Gábiel nem látta sehol.

Ellenőrizte csapatának tagjait. Yitzhak szemben állt vele, a terem túloldalán. Néhány méterrel odébb, a lépcső tetején állt Moshe. Shimon és Ilana a terem végében sétálgatott, Gábiel mellett jobbra pedig ott állt Jonathan, karjait a mellén összefonva a karzatot figyelte.

Gábiel engedélyezett magának egy pillanatot, hogy megnézzze Annát is, aki kíséret nélkül játszott a „Ördögtrillát”, Tartini eredeti szándéka szerint. Az első tétel teremtette meg a varázst - az egyszerű dallam lebegő, távoli futamait, a barokkos ornamentikát, az újra meg újra visszatérő felkavaró ördögi akkordot.

Anna behunyta szemmel játszott, a teste enyhén ringott, mintha szó szerint ő húzná elő a hangot a hangszerből.

290

Dániel Silva

Nem volt messzebb három méternél, de Gábiel tudta, hogy Anna most nem látja őt. Most eggyé vált a muzsikával, és most minden korábbi kapcsolat, ami összefűzte őket, megszűnt,

Gábiel is úgy nézett fel most a nőre, mint egy csodáló -és talán úgy, gondolta, mint egy restaurátor. Ő segített a nőnek, hogy megismerje az igazságot az apjáról, hogy megbéküljön családjá múltjával. A sérülés még megvolt, gondolta, de már nem látható szabad szemmel. Mint egy tökéletesen restaurált képen.

Anna közben a hihetetlenül nehéz kromatikus hangmenethez érkezett az első tétel végén. Tartott egy lélegzetvételnél szünetet, és elkezdte a második tételt. A sodró tempójú muzsika megkövetelte, hogy ujjai bejártsszak a hegedű teljes nyakát. Tizenhét perccel később, amikor a harmadik tétel feloldódott a végső G-moll akkordban, a nézőtérn szinte robbant a taps.

Anna leengedte a hegedűt, és többször is mély lélegzetet vett. Csak eztán nyitotta ki a szemét. Finom meghajlással köszönte meg a tapsot. Ha eközben Gábielre is pillantott, a férfi ezt nem láthatta, mert háttal állt neki, és tekintetével a termet pásztázta, kereste a férfit a fegyverrel.

39

t

Velence

ÖSSZEFÜGGŐ ESŐFÜGGÖNY ÁZTATTA a Campo San Roccót. A pocsék idő azonban nem oltotta ki a tömeg lelkesedését, amely nem oszlott szét a koncert után. Mindenki látni akarta Anna Rolfét. Elektromossággal telítődött a

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

levegő. Az Ördögtrilla után csatlakozott Annához a színpadon állandó kísérője, Nadine Rosenberg, akivel Brahms I. D-moll hegedű-zongora szonátáját és Pablo Sarasate Zigeunerweisen című művét adták elő. A koncert utolsó darabja, Paganini démonikus szólódarabja, a 24. capriccio, tomboló lelkesedést váltott ki a közönségből.

Anna Rolfe azonban mit sem tudott a kint várakozó tömegről. Most ugyanis a színpad mögötti teremben tartózkodott Zaccaria Cordonival és Fiona Richardsonnal. Fiona izgatott hangú beszélgetést folytatott mobiltelefonján németül. Anna megérdemelt Gitane-ját szívta, s próbált ellazulni a fellépéssel együtt járó feszült állapotból. Másik kezében még mindig ott volt a hegedű. A Guarneri jó volt hozzá ma este. Azt akarta, hogy egy kicsit még vele maradjon.

Gábor néhány lépéssel odébb állt, és Annát figyelte. Anna elkapta a tekintetét, elmosolyodott. Ajkai a köszönöm szót formázták, és kedvesen dobott neki egy csókot. Fiona befejezte a beszélgetést, eltette a telefont.

292

Daniel Silva

- A hír gyorsan jár, drágám. Zúfolt teled lesz. Párizs, Brüsszel, Stockholm, Berlin - és ez csak az első hét.

- Nem tudom, hogy lelkileg felkészültem-e rá, hogy visszaüljek a körhintába, Fiona.

Zaccaria Cordoni a vállára tette a kezét. - Ne vegye tolokodásnak, de szerintem ön tökéletesen felkészült. A mai estjén különösen ihletett volt a játéka. Úgy játszott, mint egy megszállott.

- Mert lehet, hogy az is vagyok - felelte kihívóan a nő. Fiona elmosolyodott, és Gábor felé pillantott. - Nem mesélnél valamit a rejtélyes francia barátodról - a fess monsieur Dumont-ról?

-Az a helyzet, hogy szeretnék egy kicsit kettesben maradni vele.

Ezzel Anna elindult Gábor felé, majd megállt, és megfogta a kezét. Fiona és Cordoni figyelte, ahogy átsétálnak a szomszédos öltözőbe. Fiona a homlokát ráncolta.

-Akárki is ez a monsieur Dumont, remélem, nem töri össze Anna szívét, mint a többiek. Olyan ez a lány, mint a kristály; gyönyörű, de könnyen törik. És ha ez a mocskos összetörné, én megölöm!

!

ANNA BECSUKTA MAGUK MÖGÖTT AZ AJTÓT, aztán Gábor karjaiba vetette magát.

- Csodálatosan játszott.

- Nem lettem volna képes rá maga nélkül.

- Én csak vigyáztam, hogy ne történjen semmi. A varázs a maga műve volt.

- Bárcsak megünnepelhetnénk!

-Maga most gépre ül. Nekem meg el kell végeznem valamit.

- Itt volt ma este?Az angol bérnyíl

293

- A nyíl?

A nő fejét a férfi melléhez szorítva bólintott.

- Nem tudom, Anna.

A nő leült, munt aki hirtelen elfáradt. A kávézóasztalon előtte feküdt a Guarneri tokja. Kipattintotta a zárat, és kinyitotta. A tokban egy kettéhajtott papír hevert, rajta egyetlen szó: Anna.

A nő Gáborra pillantott. - Maga tette ezt ide?

-Mit?

- Ezt a levelet a hegedűtokba. Mert nem volt itt, amikor elindultam a színpadra.

Benyúlt a tokba, hogy kivegye. Amikor kiemelte, egy kis tárgy hullott ki belőle. Egy vékony bőrszál volt, amelyen egy darab vörös korall lógott. Olyan alakja volt, mint egy emberi kéz.

GÁBOR KIEMELTE A TOKBÓL A FÜGGŐT, szíve hevesen dobogott. - Mi van a levélben?

- „Magának nagyobb szüksége van rá, mint nekem. Mondja meg Gábornek, hogy az adósom. Hódolatom.”

Gábor elúhúzta a Berettát, kinyitotta az öltöző ajtaját, és kinézett. Zaccaria Cordoni észrevette, és odasietett, hogy megkérdezze, mi baj. Gábor visszacsúsztatta a zsebébe a pisztolyt.

- Hol az az ember, aki itt állt az ajtónál a koncert előtt?

- Miféle ember?

- A biztonsági őr a borvörös zakóban. Hol van most?

- Fogalmam sincs. Miért?

-Mert valaki bejött a szobába, míg Anna a színpadon volt.

- És elvitt valamit?

- Nem, egy levelet hagyott. - Gábor feltartotta a korallt.

294

Daniel Silva

- És ezt.

- Megnézhetem?

Gábor odaadta a nyakéket Cordoninak, aki megforgatta a kezében és elmosolyodott.

- Tudja, mi ez?
- Azt hiszem, igen. Ártalmatlan.
- Mi ez?
- Régen, mi Cordonik korzikaiak voltunk. A szépapám költözött át Itáliába, tőle származik a család velencei ága, de még mindig élnek távoli rokonaink a sziget déli völgyeiben.
- És mi köze ennek a függőhöz?
- Ez egy talizmán. A korzikai férfiak viselik, mert állítólag szerencsét hoz. A hitük szerint megvédi őket a gonosz szemétől - az occhjútól, ahogy a korzikaiak mondják. -Cordoni visszaadta Gábielnek. - Mint mondtam, ártalmatlan. Valaki csupán meg akarta ajándékozni Rolfé művésznőt.
- Bárcsak ilyen egyszerű volna! Gábiel a talizmánt is a zsebébe csúsztatta a Beretta mellé, aztán Cordonira nézett. - Hol találom meg azt az embert, aki az öltöző előtt állt?

!

AZ ANGOL ÉSZREVETTE A VÍZITAXIT, amely ott hánykolódott a Rio de San Pólón a gyaloghíd alatt. Rossetti embere csuklyás anorákban ott állt a kormány mögött. Az angol beugrott a csónakba, majd beült a kabinba. Rossetti embere gázt adott. A csónak megremegett, majd meglódukt a vízen. Kisvártatva már kint hasították a Canale Grandé vizét. Az angol letörölte a párát a kabin üvegéről, egy darabig nézte a távolodó teret, aztán elhúzta a függőnyt. Az angol bérnyilkos

295

Kibújt a fekete, steppelt dzsekiből, aztán levette a borvörös zakót és csomóba göngyölte. Tíz perc múlva kinyitotta a kabin ajtaját, és kihajította a blézert a lagúna fekete vizébe.

Elnyúlt a padon, s közben azon gondolkodott, milyen mesével álljon elő Anton Orsatinak. A keze a nyakához tévedt, önkéntelenül is a talizmánt kereste. Meztelennek érezte magát nélküle. Holnap reggel, ha visszaér Korzikára, első dolga lesz meglátogatni a vén signadorát, és kérni tőle egy másikat.

40

Zürich

Gerhardt Peterson irodájában sötét volt, csak egy kis halogén lámpa égett az íróasztalon. Sokáig marad benn, mert egy telefont várt. Azt nem tudta, ki fogja hívni - talán a velencei városi rendőrség; talán a carabinieri -, de biztos volt benne, hogy hívni fogják. Ne haragudjon, hogy ilyen későn zavarjuk, Herr Peterson, de szörnyű tragédia történt ma este Velencében. A világhírű henegdümű-vésznőt, Anna Rolfét...

Peterson felpillantott a papírjaiból. Szemben vele, a szoba végében némán villódzott a televízió. Az esti híradó már majdnem lement. A fontos berni és zürichi hírek már elhangzottak, most már a gondolattalan színes töltelékanyagok mentek, amelyekre Peterson rendszerint nem volt kíváncsi. Most azonban ráadta a hangot, mert mint várta, szó volt Anna Rolfé diadalmas visszatéréséről, a ma esti velencei koncertről is.

Aikor a híradó véget ért, Peterson kikapcsolta a tévét, aktáit elzárta a széfbe. Anton Orsati embere nyilván azért nem tudta végrehajtani a feladatot, mert Anna Rolfét egy egész hadsereg védte De nem az sem kizárt, hogy beijedt. De az is lehet, hogy már halottak, csak még nem fedezték fel a tetemeiket. Az ösztönei azt súgták, hogy nem ez a helyzet; hogy valami baj történt Velencében. Reggel majd

Az angol bérnyilkos

297

felveszi a kapcsolatot Orsattal a szokásos csatornákon, és megtudja, mi történt.

Berakott néhány iratot az aktatáskájába, lekapcsolta a lámpát és kiment. Peterson rangja lehetővé tette, hogy a macskaköyes udvaron parkolhasson a Mercedesével, a vasút mellett lévő személyzeti parkoló helyett. Utasította a biztonságiakat, hogy nagyon figyeljenek a kocsijára. Azt nem mondta meg nekik, hogy miért.

Dél felé hajtott a Sihl folyó mentén. Az utcák kihaltak voltak: emitt egy várakozó taxi, amott három vendégmunkás a villamosmegállóban, készültek haza az ipari negyedben lévő zsúfolt lakásaikba a város szélén. Peterson emberein nyugodott a felelősség, hogy ne legyenek arrafelé zavargások. Hogy ne szöjjenek összeesküvést az otthoni diktátor ellen. Hogy ne tüntessenek a svájci kormány ellen. Hogy csak végezzék a munkájukat, vegyék fel a fizetésüket, és tartsák a szájukat. Peterson szükséges rossznak tartotta a vendégmunkásokat. A gazdaság nem boldogulna nélkülük, de úgy tűnt, hogy a svájciak lassan kisebbségbe kerültek Zürichben a nyomorult portugálok és pakisztániak mellett. Újra a visszapillantó tükörbe nézett. Úgy tűnt, nem követik, de ebben nem lehetett biztos. Azt tudta, hogyan kell valakit követni, de csak alapképzést kapott arról, hogyan lehet a követőket észrevenni és lerázni.

Húsz percig hajtott Wiedikon utcáin, majd leért a Zürichi-tóhoz, a házának garázsához. Miután áthajtott a fém biztonsági kapun, várt egy darabig, nem jön-e utána valaki gyalogosan. Ezután lehajtott az oszlopok között kanyargó úton a számára fenntartott parkolóhoz. A falra a lakásuk számát írták, 6C. Beállt, lekapcsolta a világítást, leállította a motort. Ült még egy darabig, kezei a volánt szorongatták. A szíve szaporábban vert, mint az a korához képest kellett volna. Épp ideje, hogy igyon egy nagyot.

298

Dániel Silva

Daniel Silva - Az angol bérnyílós

Lassan keresztülbágyagott a garázson, hirtelen a csontjaiban érezte a fáradtságot. Az ajtón át belépett az előcsarnokba, ahol a lift volt. A lift rozsdamentes acél ajtaja előtt, szemét a világító számokra meresztve, egy nő állt.

A nő többször is türelmetlenül megnyomta a gombot, és hangosan szitkozódott. Aztán, amikor észrevette Peter-sont, bocsánatkérően elmosolyodott. - Ne haragudjon, de már, öt perce várok erre a nyavalyás liftre. Szerintem elromlott ez a szar.

Perfekt züridütsch, állapította meg magában Peterson. Tehát nem külföldi. Peterson gyakorlott szemmel felmérte a nőt. Fekete haj, fehér bőr, az a kombináció, ami mindig szörnyen vonzotta Petersont. Szűk farmer, amely kihangsúlyozta hosszú, formás lábát. A bordzseki alatt fekete blúz, olyan mélyen kigombolva, hogy látszott a melltartó csipkéje. Vonzó, finom csontú nő, de nem az a típus, aki után megfordulnak a Bahnhofstrassén. Fialat, de mégsem mai csirke. Első pillantásra megvolt vagy harmincöt.

A nő mintha megérezte volna magán Peterson tekintetét, mert szinte kihívóan állta a tekintetét szürke szemével.

Petersonnak fél éve nem volt viszonya senkivel, ideje volt újat kezdeni. Utolsó szeretője egy kolléga felesége volt, a férj a családi részlegnél dolgozott. Peterson ügyesen kezelte a dolgot. A viszony kezdetben kellemes volt és kielégítő, és amikor ideje volt véget vetni neki, a szakításra veszekedés és büntudat nélkül került sor.

Kimerültsége ellenére sikerült mosolyt erőltetnie maga ra. - Biztos itt lesz egy percen belül.

- Nem hiszem. Szerintem itt fogunk éjszakázni.

A megjegyzésbe burkolt üzenetet nem lehetett nem észrevenni. Peterson belement a játékba, kíváncsi volt, milyen messze mennek. - Itt lakik a házban?

- A barátom.

- Akkor nyilván a barátja hoz segítséget, nem gondolja?

Az angol bérnyílós

299

- Ma este Genfben van. Én csak itt alszom a lakásán. Peterson kíváncsi volt, vajon ki lehet a nő barátja, és melyik lakásban lakik. Elképzelte magában a sietős, villámgyors szexet. De kimerültsége gyorsan száműzte agyából a pajzán gondolatokat. Ezúttal Peterson nyomta meg a hívógombot, és ő szitkozódott a bajusza alatt.

- Ez már sose jön le. - A nő elővett egy csomag cigarettát a dzsekije zsebéből. Kivett egyet, a szájába tette, azután felkattintotta a gyújtóját. Aztán újra meg újra kattogtatta. -A francba, ez nem az én napom.

- Tessék, parancsolt. - Peterson gyújtójából kicsapott a láng. Amikor a nő a láng fölé hajolt, ujjainak hegye súrolta Peterson kezének hátát. A szándékosan intim gesztus áramként száguldott végig a férfi karján.

A nő érintése olyan erőteljes hatással volt Petersonra, hogy nem vette észre, hogy a nő közben az arcához emeli saját öngyújtóját. A következő pillanatban édeskés vegyszerillat áradt szét a tüdejében. Hátrakapta a fejét és a nőre meredt, szeme elkerekedett, mint aki nem érti a dolgot. A nő közben a padlóra dobta a cigarettát, és előhúzott egy pisztolyt a táskájából.

A fegyverre már nem volt szükség, mert a vegyszer megtette a hatását. Peterson lábából kifutott az erő, a helyiség forogni kezdett körülötte, és érezte, hogy lassan közeledni kezd a padló. Attól félt, beüti a fejét, de mielőtt lábai összerogytak volna, egy férfi lépett be a hallba, és Peterson az ő karjaiba omlott.

Peterson felpillantott megmentőjének arcába, miközben a férfi kivonszolta a hallból, majd berángatta egy furgon hátuljába. Komoly, tudós arc volt, ugyanakkor furcsán kellemes is. Peterson megpróbált a férfinak köszönetet mondani, de amikor kinyitotta a száját, elvesztette az eszméletét.

iii

41

Mailés Venosta, Olaszország

Gerhardt Peterson úgy érezte, mintha egy alpesi tó mélyéből emelkedne föl. Ahogy haladt felfelé, az eszmélet különböző rétegei meleg és hideg áramlatként simogatták végig, míg feje a felszínre nem ért, és a levegő megtöltötte a tüdejét.

De nem álmainak alpesi tavában találta magát, hanem egy téglapadlós hideg cellában, amelynek durva falát fehérre meszelték. A feje felett a talajszinten egy kis ablak volt, ezen át szűrődött be a gyenge fény. Erőlködött, hogy elhelyezze magát a tér és az idő koordinátarendszerében. Aztán eszébe jutott a fekete hajú nő a liftnél, a színjáték a cigarettával; ahogy megsimogatta a kezét, miközben az arcába fújta a kábítószer. Hirtelen borzalmas zavart érzett. Hogyan lehetett ennyire gyenge? Ennyire sebezhető? Vajon milyen jeleket hagyott maga körül, amelyek arra készítették ellenségeit, hogy egy nőt küldjenek utána?

A lüktető fejfájást nem tudta azonosítani, mintha egyszerre ualt volna súlyos fejsérülésre és elviselhetetlen másnaposságra. A nyelve olyan volt, mint a smirgli, borzalmas szomjúság gyötörte. Alsónadrágra vetköztették, kezét, lábát ragasztószalaggal kötötték át, és zsákként döntötték a falnak. Saját testének törekenysége megdöbbentette. A sápadt, szörnyen lábak, az egymás felé forduló lábfejek mintha egy haldokló lábai lettek volna. Iszonyatosan fázott.

Az angol bérnyílós

301

Az óráját nála hagyták, de üvege betört és nem járt. Az ablakon beáramló fényből arra következtetett, hogy alkonyat lehet. Ez a kis agymunka is elviselhetetlen fejfájást okozott neki. Nem sokkal éjjél után rabolták el. Most délután öt vagy hat óra lehet. Ez tizenkilenc óra. Tizenkilenc óráig lett volna eszméletlen? Ez megmagyarázná a szomjúságát, és az elviselhetetlen merevséget a hátában és az ízületeiben.

Azon törte a fejét, hova vihették. A fény és a levegő minősége nem Svájcra utalt. Egy pillanatra átsuhant rajta a félelem, hogy Izraelbe hurcolták. Nem, Izraelben egy rendes cellában volna, nem egy pincében. Nem, valahol Svájc közelében lehet. Talán Franciaországban. Vagy Olaszországban. A zsidók kedvelték Dél-Európát. Jól el tudtak vegyülni a bennszülöttek között.

Volt egy másik illat, amelyet csak percek múltával tudott elhelyezni: tömjén és szantálfa, női illatok. Aztán eszébe jutott a lift előtti jelenet Zürichben; a nő, aki elkábította. De miért érzi magán az illatát? Lepillantott a mellkasára és négy vörös csíkot látott: horzsolás. Az alsónadrágja mocskos volt, ágyéka ragacsos. Mit műveltek vele? Tizennyolc óra, valami roppant erős kábítószer...

Peterson oldalra dőlt, arca csattant a téglapadlón. Öklendezett. Nem jött föl semmi, de a hányinger így is intezív volt.

Saját gyengesége miatt lett hányingere. Hirtelen úgy érezte magát, mint a gazdag ember, aki egy szegénynegyedben kerül bajba. Itt most semmit sem jelent a pénze, a kulturáltsága és felsőbbrendűsége - svájcisága. Kikerült az Alpok óvó öleléséből. Olyan emberek kezébe került, akik nagyon eltérő szabályok szerint játsszák a játékot.

Lépteket hallott a lépcsőn. Egy férfi lépett be, alacsony, fekete hajú, fürgesége erőt árult el. A férfit mintha bosszantotta volna, hogy Peterson magához tért. Egy vödör volt nála. Mindkét kezével felemelte, és jéghideg vizet zúdított

Petersonra.

302

Dániel Silva

A fájdalom heves volt, és Peterson önkéntelenül is felsikoltott. A kis ember letérdelt mellé és belenyomott egy injekciós tűt a combjába, de olyan mélyen, mintha csontot akart volna érní vele. Peterson ismét alámerült az ájulás tavának jótékony vizében.

!

Amikor Gerhardt Peterson gyerek volt, hallott egy történetet valami zsidókról, akik a háború alatt megjelentek a családjuk falujában. Most, ebben a drogos kómában megint a zsidókról álmodott. A történet szerint a zsidó család, két felnőtt és három gyerek a megszállás alá nem került francia területéről érkezett Svájcra. Egy paraszt megsajnálta őket, és menedéket adott nekik a birtokának egyik kis melléképületében. A kantoni rendőrség egyik tisztje tudomást szerzett a faluban bujkáló zsidókról, de titokban tartotta a dolgot. Ám valaki a faluból jelentette a dolgot a szövetségi rendőrségnek, akik másnap megjelentek a birtokon, és őrizetbe vették a zsidókat. A svájci államnak mindig is az volt a politikája, hogy az illegális bevándorlókat ugyanabba az országba zsuppolja vissza, ahonnan átjöttek Svájcba. Ezek a zsidók a megszállás alá nem került Dél-Franciaországból érkeztek Svájcba, de a megszállt Franciaország határához vitték őket, és áthajtották őket egyenesen a német járőr karjaiba. A zsidókat letartóztatták, felrakták őket az Auschwitzba induló első vonatra, és elgázosították őket.

Gerhardt Peterson először nem akarta elhinni a történetet. Neki az iskolában azt tanították, hogy a semleges Svájc a háború alatt megnyitotta a határait a menekültek és sebesült katonák előtt - hogy Svájc volt Európa irgalmas nővére, a tápláló kebel a feldúlt kontinens szívében. Odament az apjához, és megkérdezte tőle, igaz-e

Az angol bérnyilkos

303

ez a történet a zsidókról. Az apja először nem volt hajlandó beszélni a dologról. De amikor a kis Gerhardt megmakacsolta magát, végül engedett. Igen, felelte, a történet igaz.

- Akkor miért nem beszél róla senki?

- Miért kéne beszélni róla? Nincs értelme felhánytorgatni a múltat. Utólag már úgysem lehet változtatni semmin.

- De megölték őket. Azért haltak meg, mert valaki ebből a faluból beárulta őket.

-Törvénytelenül voltak itt. Engedély nélkül. És különben is, fiam, nem mi öltük meg őket. A náci gyilkolták meg őket, nem mi!

-De papa...

- Elég ebből, Gerhardt! Megkérdezted, megkaptad rá a választ. De soha többé nem szabad erről beszélned!

- De miért, papa?

Az apja nem felelt. De Gerhardt Peterson már akkor tudta a választ erre a kérdésre. Azért nem szabad beszélnie a dologról, mert az ember Svájcban nem beszél a múlt kellemetlen dolgairól.

Petersont egy újabb jeges zuhany térítette magához. Kinyitotta a szemét, és elvakította az erős fény. Hunyorogva látta, hogy két alak áll fölötte, a kis törpeszerű fickó a vödörrel, és az a szimpatikus arcú férfi, aki Zürichben a furgonhoz cipelte, miután az a nő elkábította.

- Ébresztő!

A törpe újabb hideg vizet lötytyintett Petersonra, akinek a nyaka vadul megrándult, és a fejét beverte a falba. Feküdt a padlón, vizes volt és rázta a hideg.

A törpe felcsörtetett a lépcsőn. A kedvesebbik férfi leguggolt, és szomorú tekintettel nézett rá. Peterson, aki

304

Dániel Silva

közben visszacsúszott a félig eszméletlen állapotba, összekeverte a valóságot az álommal. Számára a kis ember most az a zsidó volt, akinek a családját visszazsuppolták Franciaországba.

- Sajnálom - szólalt meg rekedten Peterson, miközben állá remegett.

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

- Tudom - felelte a férfi. - Tudom, hogy sajnálja. Peterson köhögni kezdett, az öklendezésbe torkolló köhögéstől megtelt váladékkal
- Most találkozni fog a főnökkel, Gerhard. Ez most fájni fog egy kicsit, de kitisztítja a fejét. - Újabb injekció következett, ezúttal a karjába, orvosi precizitással beadva. -Nem szabad, hogy ködös legyen a tudata, amikor a főnökkel beszél, Gerhard. Jobban érzi már magát? Oszladozik már a háló?
- Igen, azt hiszem.
- Akkor jó. Nem szabad, hogy pókhálós legyen az agya, amikor a nagy emberrel beszél. Ő ugyanis mindent tudni akar, amit maga tud. Olyan éles agya lesz szüksége, mint a penge.
- Szomszéd vagyok.
- Azt elhiszem. Nagyon nyugtalan fiú volt az utóbbi napokban. Mondhatnám, rendetlen fiú volt. Biztos vagyok benne, hogy a nagyfőnök ad magának inni, ha együttműködik vele. Ha nem... - megvonta a vállát, és lebiggyesztette az ajkát -, akkor visszakerül ide, és ezúttal a barátom mást is ad magának, nem csak hideg vizet.
- Fázom.
- El tudom képzelni.
- Sajnálom.
- Tudom, hogy sajnálja. Ha bocsánatot kér a nagy embertől, és elmond neki mindent, amit csak tud, akkor kap inni is, meg meleg holmikat is.

Az angol bérnyíl

305

- Beszélni akarok vele.
- Kivel akar beszélni, Gerhard?
- A nagy emberrel.
- Akkor menjünk fel hozzá?
- Sajnálom. A nagy emberrel akarok beszélni.
- Akkor menjünk, Gerhard. Adj a kezét! Hadd segítsék.

42

Mailés Venosta, Olaszország

GÁBRIEL FRISSEN VASALT KHAKI NADRÁGOT, és hozzá illő bézs színű pulóvert viselt. A megjelenése kényelmet és elégedettséget sugallt, pontosan ez is volt a szándéka. Eli Lavon bekísérte Petersont a szobába, és leültette a kemény, egyenes hátú székre. Peterson úgy ült ott, mint aki a kivégző osztagot várja, a tekintete a falon egy pontra meredt.

Lavon kiment. Gábel ülve maradt, lehajtotta a fejét. Nem volt az a fajta, aki ünnepli magát. Ő másoknál is jobban tudta, hogy hírszerzői körökben a győzelem gyakran csak átmeneti állapot. Visszatekintve sokszor még ezek sem látszanak győzelemnek. Ennek ellenére értékelni tudta a kis győzelmeket, éppen mert múltékonyak. Nem is olyan rég Gábel volt fogságban, és Peterson volt a kérdező - a kifinomultan arrogáns svájci, tökéletes szabású szürke öltönyében. Most pedig itt ült Gábel előtt dideregve, alsónadrágban.

Egy fehér csempés asztal állt közöttük, amelyen nem volt semmi, csak egy dosszié és Gábel gőzölő kávéja. Mint a cellának az alagsorban, ennek a helyiségnek is téglapadlója volt. A sötétítő függönyök el voltak húzva. A zuhogó esőt hullámokban verte az ablakoknak a szél. Gábel megvető szánakozással mérte végig Petersont, de nem szólt semmit.

Az angol bérnyíl

307

- Ezt nem ússza meg.

Peterson volt, aki megtörte a csendet. Angolul szólalt meg, de Gábel azonnal németre váltott; és nagyon odafigyelt, hogy azt a hangsúlyos és nyelvtanilag kénosan pontos Hochdeutsch dialektust beszélje, amelyet anyjától tanult, és amely még a művelt svájciaktól is komoly figyelemösszpontosítást követelt, ha meg akarta érteni. Ezzel akarta hangsúlyozni, mennyire lenézi a pongyola schwyzer-dütsch nyelvjárást, nyomatékosítani Peterson svájciságát. Hogy fokozza a férfi elszigeteltség érzését.

- Mit nem ússzók meg, Gerhard?
- Hogy elrabolt, maga személtáda!
- De hisz már megúsztuk.
- A háunkban a garázsban vannak biztonsági kamerák. Röztették a maga kis trükkjét azzal a kurvával. Már nyilván ott van a felvétel a rendőrségen.
- Gábel hideg mosolyt küldött Peterson felé. - Gondoskodtunk a kamerákról, mint ahogy maga is a Rolfe-villa kameráiról aznap hajnalban, amikor megölte, és elvitte a festményeket.
- Miről hablatyol maga?
- Rolfe titkos gyűjteményéről. A festményekről, amelyeket az SS-nek nyújtott szolgálatai fejében kapott. A festményekről, amelyeket Rolfe vissza akart adni.
- Nem tudom, miről beszél. Nem tudok semmiféle titkos gyűjteményről, és semmi közöm Rolfe meggyilkolásához!
- Amúgy sem hinné el senki, hogy bármi közöm volna Au-gust Rolfe meggyilkolásához.
- Pedig maga ölte meg az öregembert. Mint ahogy Wer-ner Müllert is Párizsban. Aztán Emil Jacobit Lyonban. És engem

is meg akart öletni Zürichben. És maga volt az, aki bérnyílt küldött Anna Rolfe nyakára Velencébe. Ez dühít engem, kedves Gerhardt.

- Maga megörült!

308

Dániel Silva

Gábiel látta, ahogy Peterson erőltetett felháborodása szép lassan elolvad.

- Jó hosszú ideje távolmaradt a munkahelyéről. Nyilván már a főnökei is szeretnének magával beszélni. És nem találják, mert magát a föld nyelte el. Azt pedig felesleges is mondanom, hogy a felesége is halálra izgulja magát, hogy hol a csudában lehet.

- Jézusom, mit csináltak? Mi a francot csináltak?

Peterson most már képtelen volt vesztig megülni. Ringatózott a széken, miközben didergett. Gábiel belekortyolt a kávéba és elhúzta az orrát, mint aki túlságosan forrónak találja. Aztán kihajtotta a dossziét, és elkezdte kivenni a fotókat. Futólag meggusztálta őket, aztán letette őket szép lassan Peterson elé az asztalra.

- Milyen csinos ez a kis nő, nem gondolja, Gerhardt? Ejnye-bejnye, de jól szórakozik! De nézze csak ezt! Nekem nagyon kínos volna, ha nekem kéne magyarázkodnom a nejemnek. Nem is beszélve a sajtóról, és a miniszteremről Bernben.

- Maga arcátlan zsaroló! Senki sem fogja elhinni, hogy ezek a fotók valódiak. Annak fogják látni, amik: olcsó hamisítványok egy piti kis zsarolótól! De a maguk titkosszolgálatánál a zsarolás és a gyilkosság bevett módszer, nem igaz? Ezekben a legjobbak!

Gábiel otthagya a képeket az asztalon. Peterson hősiességét tett, hogy levegye róluk a szemét.

- Szóval ez lesz a sztorija, amivel előáll a feleségének és a főnökeinek? Hogy maga vétlen áldozat? Hogy az izraeli titkosszolgálat rabolta el? Tudja, mit fognak mondani erre a főnökei? Hogy „ugyan miért bántak magával így az izraeliek, kedves Gerhardt? Mit csinált, hogy így magára haragította őket?” És akkor magának valami igen meggyőző válasszal kell szolgálnia.

Az angol bérnyíl

309

- Ez nem lesz gond.

- Ennyire biztos ebben? Lehet, hogy nem lesz mégsem ennyire egyszerű, különösen annak fényében, hogy a világ nagy hírügynökségei nap mint nap újabb érdekes információmorszákkal állnak elő. Olyan lesz ez, mint a középkori vízpróba, már megbocsásson a hasonlatért. Lehet, hogy túléli, de a karrierjének annyi. Az álma, hogy maga lesz a szövetségi rendőrfőnök, az marad, ami: álom. A politika bezárul maga előtt. De az üzleti élet is. Gondolja, hogy a bankár barátai a segítségére lesznek? Kétlem, hiszen nem tud már nekik semmit adni. Képzelve csak el, nincs munkája, nincs nyugdíja, és megszűnik a pénzkezelése a befolyásos barátoktól.

Gábiel elhallgatott, és újabb fotókat vett elő: megfigyelőinek fotóit Peterson feleségéről és gyerekeiről. Odarakta őket a Petersont a lányal ábrázoló fotók mellé.

- És ki fog gondoskodni a nejeiről? A gyerekeiről? Ki fizeti ki az elegáns lakás bérleti díját a Zürich-tó partján? Vagy ki tartja fenn a kényelmes Mercedest? Kellemtelen ügy, de ennek nem kell így maradnia. Én nem szeretem a gyilkosokat, Gerhardt, különösen ha bankok megbízásából gyilkolnak, de magának kiutat ajánlok. Azt ajánlom, fogadja el, míg nem késő.

- Mit akar tőlem?

- Hogy dolgozzék nekem.

- Képtelenség!

- Segít nekem visszaszerezni Rolfe képeit. - Gábiel várt, hogy Peterson tiltakozzon: ő ugyan nem tud semmit a képekről, de a svájci ezúttal csendben maradt. - Csendben bonyolítjuk le a dolgot, svájci módra. Aztán segít nekem más dolgokat is visszaszerezni. Szóval segít nekem eltakarítani a svájci történelem mocskát. Együtt, kedves Gerhardt, hegyeket fogunk megmozgatni.

310

Dániel Silva

- És ha nem vállalom?

- Visszamehet a pincébe a barátommal, és gondolkozhat a dolgon. Aztán majd újra megbeszéljük.

- Tegye el azokat a rohadt képeket!

- Elteszem, ha választ kapok.

- Maga nem fogja föl, hogy így is, úgy is végem van. Mintha arról kéne döntenem, melyik méregpoharat ürítem ki. - Peterson a mellére ejtette a fejét, a szemét becsukta. - Nagyon szomjas vagyok.

- Válaszoljon a kérdésemre, és adok magának inni.

!

KINT A FOLYOSÓN az ajtó előtt, Eli Lavon a hideg kövön ült, hátát a falnak vetette, és a szemét csukva tartotta. Csak a jobb keze árulta el, mit érez - ahogy szorongatta az öngyújtóját. Bár Bécsben élt, ha dühös német kiabálást hallott, mindig felállt a nyakán a szőr.

A repedések már megjelentek, de Peterson még nem tört meg. Lavon már sejtette, hogy közel a pillanat. Előbb a drogok,

aztán a hideg vizes kezelés, végül az inkrimináló fotók a lánnal. Már ott munkál benne a rettegés, hogy mi leselkedik rá a következő kanyarban. Eli Lavon reménykedett, hogy nem tart sokáig.

Még sohasem látta Gábrielt ilyennek. Soha nem látta dühösnek. Soha nem hallotta, hogy felemelte volna a hangját. Ez az ügy feltépte az összes régi sebeit. Leah-t, Tarikot, Shamront, de még a szüleit is. Gábiel olyan ember, akinek hamar leolvadnak a biztosítékai.

Engedjen, Herr Peterson, gondolta Lavon. Mondjon el neki mindent! Tegye azt, amit mond! Mert ha nem teszi, akkor tartok tőle, hogy az én öreg Gábiel barátom felviszi magát a hegyre, és ünnepélyesen megnyitja a vadászidényt. Ez pedig nem lesz jó senkinek. Se magának, de legkevésbé

Az angol bérgyilkos

311

Gábielnek. Lavont nem érdekelte Peterson. Ő Gábrielt szerette. És azt akarta, ne tapadjon több vér Gábiel Állon kezéhez. Így aztán senki sem örült jobban nála, amikor a kiabálásnak vége szakadt. Aztán döngést hallott a falon - Gábiel döngötte meg sérült kezével. Lavon nem állt föl, csak felnyúlt, lenyomta a kilincset, és résnyire nyitotta az ajtót. Gábiel héberül szólt hozzá. Azon a nyelven, amely sosem volt ilyen kedves Lavon fülének, mint most, bár azzal is tisztában volt, hogy ez éppen az ellentétes hatást váltja ki Gerhardt Petersonból. - Hozz neki valami ruhát, Eli. Meg valami ennivalót is. Herr Peterson fázik és farkaséhes. Herr Peterson utána mesélni szeretne nekünk.

!

A KÉK MELEGÍTŐ MAGA VOLT A TRAGÉDIA, nem minden szándék nélkül. A felsőrésze túl nagy volt, a nadrág meg jóval boka fölött végződött. Peterson úgy nézett ki benne, mint egy kapuzárási pánikban szenvedő idős fickó, aki az infarktust kockáztatva azért is kocogni készül. Az ennivaló sem volt sokkal jobb: egy szelet szikkadt kenyér és egy tál üres leves. Oded hozott még egy kancsó jeges vizet. Tett róla, hogy mielőtt az asztalra helyezte volna, néhány cseppet Petersonra lötytintsen, mintegy emlékeztetőként, mi vár rá, ha mégsem beszélne. Gábiel nem evett semmit. Nem volt szándékában együtt étkezni a svájccal. Peterson mohón, mégis lassan evett, mintha halogatni akarná az elkerülhetetlen végzetet. Gábiel nem sűrgette. Peterson kikanalazta a levest, majd a kenyér utolsó falatjával kitörölgette a tálat.

- Apropó, hol is vagyunk?

- Tibetben. - Akkor most vagyok életemben először Tibetben. -

312

Dániel Silva

Petersonnak sikerült egy mosolyt erőltetnie magára. De miután Gábiel nem reagált, a mosoly gyorsan lehervadt az arcáról. - Szeretnék rágyújtani.

- Sajnos, ez lehetetlen.

- Hogyhogy?

- Nem szeretem a füstöt.

Peterson rezignáltan tolta el maga elől az üres leveses tányért.

HA GÁBRIELBŐL NEM KÉPEZNEK BÉRGYILKOST, tökéletes kihallgató tiszt vált volna belőle. Született „meghallgató” fajta volt: aki csak akkor beszél, amikor szükséges; akinek nincs igénye arra, hogy hallja a saját hangját. Soha nem piszkálta a haját, az arcát, soha nem gesztikulált, és nem izgett-mozgott a székében. Ez a végtelen nyugalom, a hallgatással és szinte birkatürelemmel párosulva, félelmetes ellenfélle tette a kihallgató asztal mellett. Ennek ellenére őt is meglepte Peterson hirtelen támadt vágya, hogy beszéljen.

- Hogy honnan tudtam Rolfe gyűjteményéről? - kezdte, megismételve Gábiel első kérdését. - Nagyon kevés dolog van Zürichben, amiről én nem tudok. Zürich ugyan Svájc legnagyobb városa, mégis kisváros. Mindenütt ott vannak az embereink: a bankokban, az üzleti életben, a vendégmunkások között, vagy a médiában.

Gábiel nem akarta, hogy Peterson megerősítse az önbizalmát szakmai eredményeinek felsorolásával, ezért gyorsan belefojtotta a szót. - Ez mind nagyon érdekes, de konkrétan honnan értesült Rolfe dolgairól?

- Rolfe betegeskedő öregember volt - ezt mindenki tudta a Bahnhofstrasse és a Paradeplatz környékén. Mindenki tudta, hogy már nem húzza sokáig. Aztán elkezdtek terjedni a pletykák, hogy Rolfe meghibbant, hogy el akarja rendezni a dolgait, mielőtt az égi főbankárAz angol bérgyilkos

313

előtt megjelenik, hogy ki akar tálni. August Rolfe nagyon hosszú ideig volt prominens bankember Zürichben. Ha egy ilyen ember beszélni akar, az nem hoz jót senkinek.

- Ezért aztán megfigyelés alá helyezte. Peterson bólintott. - Mióta bűn Svájcban, hogy valaki beszélni akar?

- Bűnnek nem bűn, de nem nézik jó szemmel - különösen ha a múlt nem éppen hízelgő eseményeit akarja feltárni a kívülilág előtt. Mi svájciak nem szeretjük kitárgyalni a családi dolgokat idegenek előtt.

- Az előjárói tudták, hogy megfigyelés alá helyezte Rol-fét? Mondjuk a minisztere Bernben?

- A Rolfe-ügy valójában soha nem jutott hivatalos szintre. Vannak Svájcban sokan, akik azt akarják, hogy a múlt maradjon ott, ahol most van - sírba zárva a Bahnhofstrasse alatti pánccétermekben -, és nem tartja vissza őket semmi, hogy ezt a célt el is ériék.

- Ha nem volt hivatalos, akkor kinek az utasítására követték Rolfét?

Peterson habozott egy darabig; Gábiel már-már attól félt, nem beszél többet. Aztán Peterson mégis folytatta: -Rütli

Tanácsának nevezik magukat.

- Meséljen róluk!

- Adjon még ebből a pocsék levesből, és elmondok magának mindent, amit csak akar.

Gábrriel úgy döntött, ezt a győzelmet átengedi Petersonnak. Fölemelte a kezét, és tenyerével háromszor a falra csapott.

Oded dugta be a fejét az ajtórésein, mint aki füstöt szimatol. Gábrriel odavetett neki néhány szót héberül. Oded elhúzta a száját.

- És kenyeret is - szólt utána Peterson Odednek. - Szeretnék még egy kis kenyeret is a leveshez.

Oded utasítást várva nézett Gábrrielre.

- Hozz neki abból a szar kenyérből is!

314

Dániel Silva

EZÚTTAL NEM TARTOTTAK EBÉDSZÜNETET, így Peterson kénytelen volt egyik kezében kanállal, a másikban kenyérre] folytatni az előadását a Rütli Tanácsáról. Tíz percig beszélt megszakítás nélkül, s csak egy-egy kanál leves, vagy falat kenyér erejéig tartott szünetet. Részletesen ismertette a tanács történetét, célkitűzéseit, és tagjainak hatalmát. Amikor végzett, Gábrriel megkérdezte tőle: - Maga is tag?

A kérdés önkéntelen mosolyt váltott ki Petersonból. -Én? A tanító fia a berni felföldről? - A kenyeret nyomatékkal a melléhez érintette. - Mint a Rütli Tanácsának tagja? Nem, én nem tag vagyok, hanem csak egy a hűséges szolgák közül. Ugyanis ezek vagyunk mi mind Svájcban - szolgák. Szolgái a külföldieknek, akik a bankjainkban helyezik el a pénzüket. Szolgái az uralkodó oligarchiának. Mezei szolgák.

- És milyen szolgálatot kínál nekik?

- Biztonsági és hírszerzési szolgálatot.

- És mit kap ezért cserébe?

- Pénzt és előmeneteli támogatást.

- Tehát beszámolt a tanácsnak, mit hallott Rolféről.

- Úgy van. És a tanácstól megtudtam, miket rejteget.

- Egy értékes festménygyűjteményt, amelyet a náciaktól kapott a háború alatti banki szolgáltatásaiért.

Peterson oldalra billentette a fejét. - Herr Rolfe értékes tárgyakat és egy kínos históriát rejtegetett, ami a tanács szempontjából a lehető legrosszabb kombinációnak számított.

- És milyen instrukciót kapott a tanácstól?

- Hogy még nagyobb erővel figyeltessem. Hogy elejét vegyük, hogy Herr Rolfe az utolsó pillanatban valami meggondolatlan lépésre szánja magát. De már gyülekeztek a nyugtalanító jelek. Megjelent egy látogató Rolfe bánjában - egy nemzetközi zsidó szervezet képviselője, aki a holokauszttal kapcsolatos, úgynevezett alvó számlákkal foglalkozik.

Az angol bérnyilkos

315

Ez a semmitmondásában is sértő megfogalmazás felháborította Gábrrielt, de nem mutatta.

- Ezután elfogtunk néhány faxot, amelyekből kiderült, hogy Rolfe egy restaurátort kíván megbízni. Erre föl kellett tennem magamban a kérdést: miért akarná egy halálra készülő ember restauráltatni a képeit? Tapasztalatom szerint az efféle gondokat általában az örökösökre szokás hagyni.

- Tehát gyanúja támadt, hogy Rolfe a képek átadására készül.

- Vagy még ennél is rosszabbra.

- Ugyan mi volna még ennél is rosszabb?

-Hogy nyilvánosan bevallja, hogy üzleti kapcsolatban volt a náci hírszerzés vezetőivel. El tudja képzelni, milyen botrányt kavart volna egy ilyen beismerés? Viharként söpört volna át az egész országon. Emellett eltörpült volna az alvó számlákról folyó vita.

- Ettől félt annyira a tanács?

- Miért? Ez nem elég?

Ám Gábrriel megint nem Petersont hallotta, hanem August Rolfét: valaha ezeket az embereket a barátainknak tartottam - ami ismét csak súlyos hiba volt.

- Attól féltek, hogy Rolfe beszámol a tanács létezéséről. Nyilván tudott a tanácsról, vagy talán a tagja is volt, nem igaz?

- Rolfe? Nem egyszerűen tag volt, hanem alapító tag!

- így aztán elment hozzá egy beszélgetésre.

- Megmondtam neki, hogy hallani mindenfélét - persze semmi konkrétumot, erre nagyon kellett vigyáznom. Rolfe öregember volt, de az agya ép, pontosan tudta, mire akarok kilyukadni. De hiszen svájci bankár volt, az istenért!

Pontosan követni tudta a beszélgetés alatt meghúzódó második sikot is. így aztán, amikor eljöttem tőle, tudtam, hogy a tanács nagy bajban van.

316

Dániel Silva

- Ezért hogy döntött?

- Beindítottam a B-tervet.
- Nevezetesen?
- Hogy el kell rabolni azokat a kurva képeket! Ha nincsenek képek, nincs sztori sem.

PETERSON NEM VOLT HAJLANDÓ FOLYTATNI, ha nem kap cigarettát. Gábrriel némi vonakodás után engedett. Ismét megcsapkodta a falat, és ismét csak Oded kukkantott be az ajtóresen, aki a sajátjából kínálta meg Petersont. Amikor felkattintotta az öngyújtóját, Peterson annyira hátrahőköl, hogy majdnem hanyatt esett a székkal. Oded hangosan hahotázva ment ki a szobából. Peterson óvatosan szívta a cigarettát, mintha attól félne, hogy felrobban a szájában, Gábrriel pedig időnként elhessegette a füstöt maga elöl.

- Most meséljen Werner Müllerről - folytatta Gábrriel.

- Ő volt a kulcs, és ezt értse szó szerint. Ha hozzá akartunk jutni Rolfé gyűjteményéhez, szükségünk van a segítségére. Ő tervezte ugyanis a biztonsági rendszert. Így aztán ráállítottam az embereimet, hogy bányásszanak elő róla annyi kompromittáló anyagot, amennyit csak lehet. Müller se volt egy tiszta kezű alak. De mi sem vagyunk azok, nem igaz? - Amikor Gábrriel erre sem reagált, Peterson folytatta. - Elutaztam hát Párizsba, hogy elbeszélgessek Müll-lerrel. Talán felesleges is mondanom, ráállt, hogy támogatja az ügyünket.

Peterson egészen a filterig szívta a cigarettát, majd komor arccal elnyomta a csikket a leveses tálban.

-Az akciót a következő éjszakára terveztük. Rolfé azt tervezte, hogy Genfben utazik, és ott tölti az éjszakát is az ottani lakásában. A restaurátor másnap reggelre volt

Az angol bérnyíl

317

hivatalos. A csoport betört a villába, Müller pedig elkalauzolta őket a titkos pánclétermbe.

- Maga is részt vett az akcióban?

- Nem, az én feladatom annak biztosítása volt, hogy a zürichi rendőrök ne bukkanjanak fel véletlenül a környéken, semmi több.

- Folytassa!

- Müller kiiktatta a riasztórendszert, leállította a kamerákat. De amikor beléptek a pánclétermbe, találja ki, mit találtak?

- August Rolfét.

- A maga valóságában. Hajnali három van, és az öregember ott ül a kurva képei között! Müller pánikba esett. A betörőket nem ismeri Rolfé, de Müller az üzlettársa. Ha elmegy a rendőrségre, Müller viszi el a balhét. Erre Müller kikapja a pisztolyt az egyik emberem kezéből, föltereli az öregot a házba, és golyót ereszt az agyába.

- Aztán hat órával később megérkezem én.

Peterson bólintott. - Rolfé halála lehetőséget adott a számunkra, hogy leteaszteljük a restaurátor históriát. Ha a holttest felfedezése után riasztja a rendőrséget, akkor nem kizárt, hogy valóban csak egy szimpla restaurátor. De ha megpróbál lelépni...

Peterson széttárta a kezét, mintegy jelezve, hogy nincs szükség további magyarázatra.

- Tehát intézkedett, hogy letartóztassanak.

- Pontosan.

- És mi van az első nyomozóval, aki kihallgatott? -Baerrel? Ő nem tudott semmit. Baer számára maga csupán a Rolfé-gyilkosság gyanúsítottja volt.

- És miért bajlódott a letartóztatással? Miért nem hagyott futni?

- Mert magára akartam ijeszteni, hogy eszébe se jusson visszatérni.

318

Dániel Silva

- De ezzel a történet mégsem zárult le.

Peterson megcsóválta a fejét. - Sajnos, ezzel éppen hogy elkezdődött.

GÁBRIEL INNENTŐL MÁR ISMERTE a részletek többségét, hiszen maga is főszereplővé vált. Peterson katonás összefoglalója csak arra szolgált, hogy megerősítse már korábban megfogalmazódott elképzeléseit, és a helyére tegyen bizonyos részleteket.

Mint ahogy Peterson gyanította, Anna Rolfé nem jelentette, hogy apja titkos gyűjteményét ellopták. Peterson azonnal megfigyelés alá helyezte őt is. A munkát a Rütli Tanács emberei és a svájci biztonsági szolgálat tisztjei végezték, akik lojálisak voltak Petersonhoz. Peterson tudta, hogy Gábrriel egy héttel Rolfé temetése után Portugáliába utazott, hogy beszéljen Anna Rolfével, mint ahogy azt is, hogy ezután együtt utaztak Zürichbe, és bent jártak a villában. Ettől kezdve Gábrriel is megfigyelés alá került. Figyelték minden lépését Rómában, Párizsban, Londonban, Lyonban. A Tanács mindig ugyanannak a bérnyílknak a szolgálatait veszi igénybe. Párizsban megölte Müllert, és megsemmisítette a

galériáját. Lyonban megölte Emil Jacobit.

- És kik voltak azok az emberek, akik akkor éjjel a Rolfe-villánál vártak rám?

- A tanács emberei. - Peterson elhallgatott. - Kettőt megölt közülük, figyelemreméltó teljesítmény. Így aztán a következő harminchat órára elvesztettük szem elől.

Akkor voltunk Bécsben, gondolta Gábiel. Akkor találkozott Lavonnal. És akkor szembesítette Annát az apja múltjával.

Mint ahogy Gábiel már korábban is gyanította, Petersonék akkor vették fel ismét a fonalat, amikor megjelentek a

Az angol bérnyilkos

319

Bahnhofstrassén. Aztán amikor megtalálják Anna Rolfe elhagyott kocsiját a német határnál, a tanács megnyomja a pánik-gombot. A profi bérnyilkos hajtsa föl őket, és az első adandó alkalommal végezzen Gábiel Allonnal és Anna Rolféval, Erre Velencében kellett volna, hogy sor kerüljön...

!

PETERSON FEJE egyre jobban az asztal lapja fölé hajlott, ahogy gyengült a szervezetében a serkentő injekció hatása. Alvásra volt szüksége - természetes alvásra, nem olyanra, amely fecskendőből érkezik. Gábielnek már csak egy kérdése maradt, és erre mindenképpen választ akart kapni, mielőtt Petersont leviszik a pincébe, és az ágyhoz bilincselik. Mire kimondta a kérést, Peterson már a karjaira borult az asztalon. - A festmények - szólalt meg csendesesen. - Hol vannak a festmények. - Peterson már csak két szót bírt kipréselni magából, mielőtt álomba zuhant volna. - Ottó Gesslernél.

43

Mailés Venosta, Olaszország

AZNAP ÉJJEL CSAK GERHARDT PETERSON ALUDT. Eli Lavon hajnali kettőkor felébresztette bécsi barátnőjét, elküldte zsidó negyedben lévő irodájába, hogy túrja fel poros aktáit. Egy órával később kutatásának eredménye megjelent a fax tálcáján. Olyan sovány anyag volt, hogy elért volna egy képeslapon. A Tel Aviv-i archívum szintén megküldte a maga karcsú és tökéletesen használhatatlan anyagát, miközben Oded az internet gyanús bugyraiban barangolt a kibernetikus tér pletykái után kutatva.

Ottó Gessler egy kísértet volt. Egy legenda. Kideríteni róla az igazat, fogalmazott Lavon, olyan, mint felfogni egy palackban a ködöt. A koráról is csak találgatások voltak, senki sem tudta, mikor született, és azt sem, hogy hol. Nem voltak róla fényképek. Nem lakott sehol, illetve ott lakott mindenhol, nem voltak szülei, gyerekei. - Valószínűleg meghalni sem fog - jegyezte meg Lavon, miközben hitet-, lenkedve dörzsölte a szemét. - Ha eljön az idő, fogja, és egyszerűen felszívódik.

Gessler üzleti ügyeiről keveset lehetett tudni, inkább csak sejtések voltak róluk. Úgy tudták, hogy számos magánbankban, magáncégben és ipari konszernben volt meghatározó részesedése, de hogy mely bankokban, mely magáncégekben és mely ipari konszernekben, azt senki sem tudta, Ottó Gessler ugyanis fedő- vagy inkább stróman

Az angol bérnyilkos

321

cégeken keresztül működött. Amikor Gessler üzletet kötött, nem maradt utána kézzelfogható bizonyíték - se ujjlenyomat, se lábnyom, se DNS minta -, üzleti könyveit jobban elzárta, mint egy szarkofágot.

Az évek során a neve fel-felbukkant több pénzmosási és értékpapír botrányban. Allítólag monopolhelyezethez jutott a tömegcikk-piacon, ágyút és vaját árult nemzetközi bojkott alá vett diktátoroknak, drogból származó vagyonekat forgatott át tisztes ingatlanvásárlásokba. De az igazságszolgáltatás keze soha nem ért el Ottó Gesslerig. Hála a New Yorkban, Londonban vagy Zürichben fenntartott ügyvédek légiónak, Ottó Gessler soha egy cent büntetést nem fizetett, és soha egyetlen napot nem töltött

börtönben.

Oded csupán egyetlen anekdotát talált egy amerikai pletykamagazin internetes archívumában. E szerint Gessler évekkel a háború után megvásárolt egy céget, amely a Wehrmachtnak gyártott fegyvert. A cég Luzern melletti raktárában ötezer darab ágyúalkatrészt talált, amelyek Svájcban rekedtek, mert közben a Reich összeomlott. Gessler nem akarta, hogy ez a raktárkészlet rontsa a mérleget, így aztán vásárló keresésére indult. Talált is egyet Ázsia egyik forrongó szögletében. A náci ágyúk így aztán segítettek kiűzni egy gyarmatosítót, Gessler pedig kétszer akkora nyereséget könyvelhetett el, mintha Berlinnek szállított volna.

Mire a nap a kert határán sorakozó ciprusok fölé emelkedett, Lavon is kibányászott egy érdekes információt Gesslerről.

Bizonyos értesülések szerint Gessler minden évben dollármilliókat adományozott orvostudományi kutatások

finanszírozására.

- Milyen betegségről van szó? - érdeklődött Gábiel.

- Netán a kapzsiságról? - gúnyolódott Oded, de Lavon csodálkozva rázta a fejét. - Erről nem beszélnek. A vén

322

Daniel Silva

mocsok minden évben bőkezű adományokat tesz, de még ezt is titkolja. Ottó Gessler maga a megtestesült titok. Ottó Gessler maga a megtestesült Svájc.

!

GERHARDT PETERSON TÍZ ÓRÁIG ALUDT. Gábiel engedélyezte, hogy kényelmesen megfürödjön, és felöltözzön

ugyanabba a ruhába, amelyet eltűnésekor viselt, és amelyet Eli Lavon kitisztított és kivasalt. Gáriel úgy gondolta, hogy a csipős hegyi levegő jót tesz Petersonnak, ezért aztán reggeli után sétálni indultak. A svájci egy fejjel kimagaslott a többiek közül, és miután ő volt a legjobban öltözve, olyan benyomást keltettek, mintha egy földbirtokos adná ki utasításait a napszámosainak.

Peterson megpróbálta kiegészíteni Ottó Gessler arcképét, de hamar kiderült, hogy csak kicsivel tud többet náluk. Elmondta, hol található pontosan a hegyi villa, hogy miként védik, és beszámolt tárgyalásaik körülményeiről is.

- Ezek szerint soha nem is látta az arcát? - érdeklődött Oded.

Peterson a fejét rázta, majd elfordította a fejét. Nem bocsátotta meg a kis embernek a jéghideg fürdőt a pincében, így nem volt hajlandó ránézni sem.

- Oda fog vinni hozzá - szólalt meg Gáriel. - Segít visszaszerezni a képeket.

Peterson elmosolyodott, ugyanaz a hideg és vértelen mosoly volt ez, amelyet Gáriel már zürichi cellájában is látott a letartóztatása után. - Ottó Gessler villája olyan/ mint egy erőd. Nem tud csak úgy odamenni és megfenyegetni.

- Nem is akarok fenyegetőzni.

- Mit forgat a fejében?

Az angol bérnyíl 323

~ Üzleti ajánlatot teszek neki. Ő ugyanis csak ezen a nyelven ért. Gessler visszaadja a képeket bőkezű nyomravezetői díj fejében, és biztosítékot adunk neki arról, hogy a szerepe az ügyben sohasem kerül napvilágra.

- Ottó Gessler kizárólag az erő pozíciójából hajlandó tárgyalni. Ijesztgetni nem lehet, pénzre meg végképp nincs szüksége. Ha ezzel akar próbálkozni, üres kézzel fog távozni, ha távozik egyáltalán.

- Így vagy úgy, de mindenképpen távozik.

- Ebben nem lennék olyan biztos.

- Azért jövök ki, mert a maga dolga lesz tenni róla, hogy semmi se történjék velem. Tudjuk, hol lakik, tudjuk, hova járnak a gyerekei iskolába, és azt is tudjuk, hol találjuk magát.

Peterson ajkai körül ismét megjelent az arrogáns félmosoly.

- Nem hinném, hogy a maga múltjával képes volna megfenyegetni egy másik ember családját. Bár a kétségbeesés kétségbeesett lépésekre kényszeríti az embert. Ugye, így szokás mondani? Na jó, essünk túl rajta. Csak minél gyorsabban hagyjuk itt ezt a kurva helyet!

Peterson megfordult és elindult felfelé a villa felé. Oded némán kaptatott mögötte. Eli Lavon rátette apró kezét Gáriel vállára. - Lehet, hogy igaza van. Talán jobb volna, ha mégse mennél.

- Ki fog hozni. Különb is, a dolgok jelenlegi állása szerint Gessler nem nyer semmit, ha megölet.

- De ahogy Peterson is mondta: a kétségbeesés rossz lépésekre kényszeríti az embert. Menjünk inkább haza!

- Nem akarom, hogy ők győzzenek, Eli. - Az Ottó Gesslerhez hasonló figurák mindig győznek.

Egyébként honnan a francból szerzel pénzt, hogy visszavásárolja a képeket tőle? Shamrontól? Alig várom, hogy lássam az öreg pofáját, amikor átadod neki a költségelszámolását az ügy lezárulása után.

324

Daniel Silva

- Nem Shamrontól szerzem a pénzt. Hanem attól az embertől, aki eredetileg ellopta ezeket a festményeket.

- August Rolfétól?

- Még szép.

- Kárpótlás gyanánt?

- Néha, Eli, súlyos árat kell fizetnünk, hogy bocsánatot nyerjünk.

!

DÉL VOLT, MIRE ELINDULTAK. Petersont mintha bosszantotta volna, hogy ott látja a Mercedesét a kavicsos parkolóban a Volkswagen busz mellett, amelybe belökték elrablói. Beült az első utasülésre, és csak némi habozás után hagyta, hogy Oded odabilincselje az ajtó karfájához. Gáriel ült a volán mögé, és Peterson ízléséhez képest kicsit agresszíven indította be a motort. Oded elnyúlt a hátsó ülésen, lábát föltette a kávébarna bőrülésre, a Berettát ott tartotta az ölében.

A svájci határ kicsit több, mint húsz kilométerre volt a villától. Gáriel ment elől a Mercedesszel, mögötte Eli a kisbusszal. A határnál nem volt forgalom; az unott Határőr épp csak egy pillantást vetett az útleveleikre, és 'intett, hogy mehetnek tovább. Gáriel erre a rövid időre levette a bilincset Petersonról, de a határ után nem sokkal félrehúzódt, és újból visszatette rá.

Útjuk először Davos, majd Reichenau felé tartott, majd nyugatnak fordultak az ország belseje felé. A Grimsel-há-góban elkezdett esni a hó. Gáriel visszavette a lábát a gárról, hogy Lavon tartani tudja velük a lépést az öregecske Volkswagen busszal.

Minél északabbra jutottak, Peterson annál nyugtalanabb lett. Olyan hangsúllyal magyarázta Gárielnek, merre menjen, mintha egy elásott hulla felé vezetne volna. Amikor azt

Az angol bérnyíl

325

kérte, hogy vegyék már róla le a bilincset, Gábiel csak a fejét rázta.

- Maguk szeretik egymást?

- Odeddel? Aranyos fiú, de sajnos nem az esetem.

- Anna Rolféra gondoltam.

- Már az előbb is tudtam. De úgy gondoltam, hogy némi humor talán oldja ezt a helyzetet. Különben még kísértést éreznék, hogy pofán vágjam magát.

- Hát persze, hogy szerelmes belé. Mi másért mászott volna bele ebbe az ügybe? Annak a nőnek számtalan szeretője volt. Biztos vagyok benne, hogy nem maga lesz az utolsó. Ha kíváncsi a dossziéjára, boldogan megmutatom magának - szakmai szívességből, természetesen.

- Csinál maga valamit elvből is, Gerhardt, vagy csak pénzért? Például, miért dolgozik a Rütli Tanácsnak? Csak a pénzért, vagy mert hisz is abban, amit csinálnak?

- Mindkettő.

- Látja, erre nem is gondoltam. És mely magasztos elv vezérli, hogy Ottó Gesslernek dolgozzék?

- Azért dolgozom neki, mert rosszul vagyok, ha látom, hogy a sárba rángatja a hazámat egy csomó idegen olyan dolgokért, amelyek azelőtt történtek, hogy megszülettem volna

- A maga hazája a náci rablott aranyát keményvalutára váltotta. A zsidók aranyfogaiból és jegygyűrűiből csináltak valutát. Aztán rémült zsidók ezrei bízták megtakarított pénzüket a maguk bankjaira, mielőtt elhurcolták volna őket Auschwitz és Sobibor haláltáboraiiba, hogy aztán ugyanezek a bankok ráüljenek erre a pénzre, és nem hajlandók visszaadni a jogos örökösöknek. 0 -Mt% »

- Mi közöm van nekem ezekhez a dolgokhoz? Hatvan éve történt! Miért nem lehet továbblépni? Miért kell a hazámból a világ páriáját csinálni néhány kapzsi bankár hatvan évvel ezelőtti tettei miatt?

326

Dániel Silva

- Mert a bűnöket be kell ismerni, és mert jóvá kell' őket tenni.

- Pénzzel? Ugye pénzzel? Maguknak is csak a pénz kell! Felróják a svájciaknak az állítólagos kapzsiságukat, de maguk is csak a pénzünket akarják, mintha azzal a néhány dollárral jóvá lehetne tenni a múlt bűneit.

- Ez nem a maguk pénze. Segített ugyan ezt a kis hegyek közé zárt vidámparkot a világ egyik leggazdagabb országává tenni, de ez nem a maguk pénze!

A vita hevében Gábiel dühösen beletaposott a gázba, és Lavon több száz méterrel lemaradt, így lassított, hogy társa felzárkózhasson. Gábiel dühös volt magára, hogy leállt a svájci történelemről moralizálni Gerhardt Petersonnal.

- Egy dolgot még meg akarok kérdezni, mielőtt Gess-lerhez érünk.

- Nyilván arra kíváncsi, honnan tudtam, hogy köze van a Hamidi-gyilkossághoz.

- Igen.

- Néhány éve - nyolc vagy kilenc is megvan már, pontosan nem emlékszem - egy kétes múltú palesztin folyamodott letelepedési engedélyért Genfben. Az engedély és a garancia fejében, hogy ottháza nem jut az izraeliek tudomására, ez a palesztin felajánlotta, hogy megmondja, ki volt az az izraeli ügynök, aki megölte Hamidit.

-Hogy hívták ezt a palesztint? - kérdezte Gábiel, de nem kellett megvárnia Peterson válaszát. Tudta a választ. Azt is gyanította, hogy mindvégig tisztában volt a válasz-szal.

- Tarik al-Hourani. Ő volt az, aki a bombát tette a felesége kocsyá alá Bécsben, nem igaz? Ő pusztította el a maga családját.

!

Az angol bérnyilkos

327

OTTÓ GESSLER VILLÁJÁTÓL ÖT KILOMÉTERRE, a sűrű fenyőerdő szélén Gábiel az út szélére húzódott, és kiszállt a kocsiból. Késő délután volt, gyorsan alkonyodott, a hőmérséklet valamivel fagypont alatt lehetett. Egy hegycsúcs magasodott följük ködkoronáson. Vajon melyik lehetett? Az Eiger? A Jungfrau? Vagy a Mönch? Gábielt igazából nem érdekelte. Túl akart esni az egészen, eltűnni az országból, és soha vissza nem jönni ide. Miközben a kocsik között járkált a tízcentis friss hóban, egy kép járt a fejében: ahogy Tarik gúnyos mosollyal az arcán elmeséli Petersonnak a bécsi robbantás történetét. A járkálással próbált erőt venni magán, hogy ne rángassa ki Petersont a kocsiból, és ne verje össze. Ebben a szent pillanatban nem tudta, melyiküket gyűlöli jobban - Tarikot vagy Petersont. Gábiel ezután levette Petersonról a bilincset, és a sebességváltó kar fölött áttűtette a volán mögé. Oded kiszállt, és áttűt Lavonhoz a kisbuszba, Gábiel pedig elfoglalta Peterson eddigi helyét az első utasüléson, majd a Beretta csövét a bordái közé nyomva indulásra ösztökölte. Közben sötétség ereszkedett a völgyre. Peterson két kézzel fogta a kormányt, úgy vezetett, Gábiel előre hajolt, úgy szegezte rá a pisztolyt. Két kilométerre a villától Lavon lelassított, és az út mellett leállt. Gábiel hátrafordult, és figyelte, hogy tűnnek el a busz fényszórói. Egyedül maradtak. -Akkor vegyük át szépen még egyszer! - szólt meg

Gábiel, megtörve a csendet.

Daniel Silva - Az angol bérgyilkos

- Átvettük már vagy egy tucatszor - tiltakozott Peterson. - Engem az nem érdek. Még egyszer hallani akarom magától.

- Oké, magát Herr Meyernek hívják.

- És ki vagyok?

- A kollégám az Elemző és Védelmi Hivatalból.

- És miért hoz magával?

328

Dániel Silva

- Mert információkat szerzett a Gábiel Állon nevű bajkeverő zsidóról. És én szeretném, hogy Herr Gessler közvetlenül a forrástól értesüljön a hírről.

- És mit csinállok, ha maga akármilyen formában eltér a forgatókönyvtől?

- Ezt nem vagyok hajlandó még egyszer kimondani!

- Mondja ki!

- Bassza meg magát a...!

Gábiel meglóbálta előtte a Berettát, mielőtt a nadrágszíja mögé dugta volna. - Golyót ereszték az agyába. És a testőrébe is. Pontosan ezt fogom csinálni.

- Ebben biztos vagyok - jegyezte meg Peterson. - Ez az egyetlen dolog, amihez ért.

Egy újabb kilométer után feltűnt a jelzés nélküli ma-gánút. Peterson visszakapcsolt, és gyakorlottan, de nagy sebességgel ráfordult. Gábiel az ajtóba préselődött. Egy pillanatra átvillant az agyán, hogy Peterson készül valamire, de addigra már lassabban haladtak a fák között.

Az út végében kőfalba épített vaskapu állt, amely ránézésre ellenállt volna egy páncélozott csapatszállító jármű rohamának is. Ahogy a közelébe értek egy biztonsági őr lépett ki a fénypázmába, és intett, hogy álljanak meg. Bö kek dzsekit viselt, amely ennek ellenére nem palástolta el a tény, hogy állig fel van fegyverezve. A sapkáját belepte a hó.

Peterson leeresztette az ablakot. - A nevem Gerhardt Peterson, Herr Gesslert keresem. Attól tartok, sürgős az ügy.

- Gerhardt Peterson? . - Igen.

- És ki ez az ember?

-*Az egyik kollégám, Herr Meyer. Jótállok érte.

Az őr néhány érthetetlen szót mormolt a rádiójába. A következő pillanatban kinyílt a kapu, az őr ellépett előlük és intett, hogy mehetnek.

Az angol bérgyilkos

329

Peterson lépésben haladt. Gábiel kinézett az ablakán: ívlámpák sorakoztak a fák között, látott egy másik ört is, akit egy németjuhász vonszolt maga után. Úristen, gondolta. Ez a hely olyan, mint a Führerbunker. Már csak a szögesdrót és az aknamező hiányzik.

Előttük közben szétnyíltak a fák, és felbukkant a villa, körvonalai beleolvadtak a szállingózó hó fátylába. Újabb őr lépett eléjük. Ez már nem is próbálta elrejteni a vállán lógó rövid géppisztolyt. Peterson ismét leeresztette az ablakot, az őr pedig bedugta széles fejét a kocsiba.

-Jó estét, Herr Peterson. Herr Gessler úton van az uszodába. Ott fogadja önt.

- Remek.

- Van önnél fegyver, Herr Peterson?

Peterson megrázta a fejét. Az őr ekkor Gábielre nézett. - És mi a helyzet önnel, Herr Meyer? Önnél van fegyver?

- Nein.

- Akkor jöjjenek velem!

!

EGY TÉRDMAGASSÁGBAN FUTÓ LÁMPASOR mutatta a gyalogösvény irányát. A hó itt mélyebb volt, mint lent a völgyben - akár harminc centi, ha nem több -, és minden negyedik vagy ötödik lámpa buráján mintha félrecsúszott sapka lett volna.

Peterson ott lépdelt Gábiel mellett. Az őr, aki fogadta őket, előttük haladt, később besorolt mögéjük egy társa is.

Gábiel a sarkán érezte a németjuhász forró leheletét. Amikor a kutya megszaglászta a kezét, az őr megrántotta a pórázt.

Az állat dühös morgással reagált; a torokból feltörő mély hangtól szinte megremegett a levegő. Jó kutya, gondolta

Gábiel. Ne csinálj semmit, nehogy felingereld ezt a kurva dögöt!

330

Dániel Silva

Feltűnt előttük az uszoda épülete. Az üvegfalon át jól látszottak a párába burkolózó gömblámpák; Gábiel újabb őröket is látott odabent. Egyikük egy apró, fürdőköpenyes alakot vezetett.

Ebben a pillanatban Gábiel irgalmatlan fájdalmat érzett szétáradni a jobb veséjéből. A gerince hátrafeszl, arca az ég felé rándult, és egy pillanatra látta az égbe meredő fenyők tűhegyes csúcsait, fájdalmában ez az ég most van Gogh-hoz illő fényekben ragyogott. Aztán lecsapott a következő ütés, ezúttal a tarkójára. Az ég elsötétült, ő pedig arccal előre lerogyott a hóba.

Nidwalden, Svájc

Gábrriel kinyitotta az egyik szemét; aztán, nagyon lassan, a másikat is. De mintha ki se nyitotta volna, mert teljes volt a sötétség. Ez az abszolút fekete, gondolta. Az elméleti fekete.

Kegyetlenül hideg volt, a padló pusztá beton, a levegőben nehéz, nyirkos kénsszag áradt. A kezeit úgy bilincselték össze a hátán, hogy tenyerei kifelé néztek, vállizmai már égtek a felszabadult tejsavtól. Megpróbálta elképzelni, milyen kitékert pózban fekszik: a jobb arca és a jobb válla a betonpadlónak nyomódva, bal válla a levegőben; a csípője kifordulva; lábai összegabalyodva. Eszébe jutott a főiskola - ahol tanárai azért forgatták ki a modellek végtagjait, hogy minél jobban érvényesülhessenek az izmok és az inak. Lehet, hogy most ő is modell valami svájci expresszionista festményhez. Férfi a kínzókamrában - ismeretlen festő műve.

Behunyta a szemét, és megpróbált kiegyenesedni, ám hátizmainak legkisebb megfeszülése égő fájdalmat okozott a jobb veséjében. Nyögve, a fájdalommal küszködve, sikerült felülnie. Nektámasztotta hátát és fejét a falnak, és felszisszent. A második ütéstől tyúktojás méretű dudor nőtt a tarkójára.

Végighúzza az ujjbegyét a falon: csupasz kő, valószínűleg gránit, gondolta. Nyirkos és síkos. Moha? Egy barlangban

332

Dániel Silva

volna? Vagy ez is egy páncélszoba. A svájciak és a rohadt páncélszobák! Kíváncsi volt, vajon őt is örökre itt hagyják-e, mint egy aranyrudat vagy egy reneszánsz karosszékot.

A csend, akárcsak a sötétség, teljes volt. Semmi, se alulról, se fölülről. Se emberi hangok, se kutyaugatás, se szél; csak a csend, amely már úgy zúgott a fülében, mint a hangvilla rezgése.

Szerette volna tudni, vajon Peterson hogy csinálta. Hogyan jelezte az őrnök, hogy Gábrriel betolakodó? Egy kódolt szóval a kapunál? Vagy épp a jelszó elhagyásával? És mi lehet Odeddel és Eli Lavonnal? Vajon még mindig ott ülnek a Volkswagenben az út szélén, vagy ugyanolyan helyzetben vannak, mint ő - vagy még rosszabban? Eszébe jutott, mit mondott Lavon még a villa kertjében Olaszországban: az Ottó Gesslerhez hasonló emberek mindig győznek.

Valahol nyílt egy hermetikusan lezárt ajtó, Gábrriel több ember lépéseit hallotta meg hirtelen. Két zseblámpa fénye is kigyúlt, és addig táncoltak a sötétben, míg meg nem találták az arcát. Gábrriel összeszorította a szemét, és megpróbálta elfordítani a fejét a fény elől, de a nyakmozdulattól iszonyúan lüktetni kezdett a feje. - Állítsák talpra!

Peterson hangja volt: határozott, parancsoló. Peterson elemében volt.

Ketten ragadták meg a karjait, és felrántották. Gábrriel égető, heves fájdalmat érzett - attól félt, hogy kiugrik a válla.

Peterson hátrahúzza az öklét, és a gyomorszájon vágta. Gábrrielnek megrogyant a térde, és összegörnyedt. Ekkor Peterson térde vágódott az arcába. Az örök elengedték, ő pedig visszarogyott ugyanabba a kitékert pózba, amelyben ébredt. Férfi a kínzókamrában. Ottó Gessler műve.

Az angol bérnyilkos

333

Felosztották egymás közt a munkát, az egyik fogta, a másik ütötte. Hatékonyan és erősen dolgoztak, de minden élvezet és lelkesedés nélkül. Feladatot kaptak - hogy testének minden izma szenvedjen zúzódást, arcának minden pontja vérezzék - és a feladatot tökéletesen, profihoz illően és bürokratikus precizitással végre is hajtották. Időnként kimentek elszívni egy cigarettát. Gábrriel ezt onnan tudta, hogy érezte rajtuk a füstszagot, amikor visszatértek. Megpróbálta gyűlölni őket, a Gessler Bank e kék dzsekis harcosait, de nem tudta. Peterson volt az, akit gyűlölt. Körülbelül egy órával később ő is megjelent.

- Hol vannak a festmények, amelyeket elvitt Rolfe letéti számlájáról Zürichben?

- Milyen festmények?

- Hol van Anna Rolfe?

- Kicsoda?

- Adjanak még neki! Hátha segít a memóriájának.

És ez így ment, Gábrriel már azt sem tudta, mennyi időn keresztül. Nem tudta, éjszaka van-e vagy nappal - hogy egy órája van itt, vagy egy hete. Az időt az ütések ritmusával és Peterson megjelenéseinek rendszeressége alapján mérte.

- Hol vannak a festmények, amelyeket elvitt Rolfe letéti számlájáról Zürichben?

- Milyen festmények?

- Hol van Anna Rolfe?

- Kicsoda?

- Rendben, nézzük, bírja-e még. De azért ne öljék meg!

Újabb verés következett. Úgy tűnt, ez rövidebb ideig tartott, bár ezt Gábrriel nem tudta pontosan, mert el elvesztette az eszméletét.

- Hol vannak a képek?

- Milyen... képek?

- Hol van Anna Rolfe?

334

Dániel Silva

- Kicsoda?

- Folytassák!

Hatalmas ütés érte ismét a jobb veséjét. Újabb acélöklől csapott az arcába. Újabb rúgás az ágyékába.

- Hol vannak a képek? Csend...

- Hol van Anna Rolfe? Csend...

- Eleget kapott. Hagyják ott, ahol van.

!

Memóriájának szobáiban kutatott, próbált egy nyugodt helyet találni, ahol megpihenhet. De túl sok kinyitott ajtó mögött talált vért és tüzet, nem lelt békére. A kezében tartotta a fiát, szeretkezett a feleségével. A szoba, ahol az asszonyt meztelenül találta, bécsi hálósobájuk volt, és a szeretkezés, amelyet újból átélt, az utolsó szeretkezésük. Barangolt a festmények között, amelyeket ő restaurált - át az olajon, a pigmenten és a pusztaságnak sivatagán -, míg meg nem érkezett egy teraszra. Egy teraszra, amely aranyló levelek és sárgabarackok tengerére nézett, és amely fürdött az alkonyi nap vörös sugaraiban és a fluidum-ként áradó hegedűhangokban.

!

Két órát lépett be. Gábor azt hitte, újabb verés következik. Ehelyett óvatosan eltávolították róla a bilincset, és a következő tíz percet sebeinek kitisztításával és bekötözésével töltötték. Olyan finoman bántak vele, mint egy hullakozmetikus a ravatalozásra előkészítendő tetemmel. Dagadt szeme résein át Gábor figyelte, ahogy a lavórban a víz előbb rózsaszínű, majd mélyvörös lesz a vértől.

Az angol bérnyílós

335

- Vegye be ezeket a tablettákat!

- Cíán?

- Fájdalomcsillapító. Egy kicsit jobban lesz tőlük. Bízunk bennünk!

Gábor engedelmeskedett, de csak nagy nehézségek árán bírta legyűrni a pirulákat. Hagyták, hadd üldögéljen egy kicsit. És valóban, hamarosan enyhült a lüktető fájdalom a fejében és a végtagjaiban. Tudta, hogy nem múlt el - csak átmenetileg.

- Fel tud állni?

- Attól függ, hová visznek.

- Várjon, segítünk. Óvatosan a hóna alá nyúltak, és felállították.

- Meg tud állni a lábán? Tud járni? Kilépett a jobb lábával, de a combjába hasító fájdalom

miatt a lába megrogyant. Sikertelenül elkapniuk, mielőtt ismét a padlóra zuhant volna, és valamiért ezt nagyon humorosnak találták.

- Csak lassan. Aprókat lépjen, ahogy egy kis emberhez illik.

- Hova megyünk?

- Meglepetés. De nem fog fájni, ezt megígérhetjük. Kitámogatták az ajtón. Kívül egy folyosó húzódott, mint egy alagút, hosszú és fehér, márványpadlóval és boltíves mennyezettel. A levegőben klór illata áradt. Nyilván a közelben van valahol Gessler úszómedencéje.

Elindultak. Az első lépéseknél Gábornak szüksége volt segítségre, de fokozatosan, ahogy felszívódott a fájdalomcsillapító, és megszokta a függőleges tartást, képes volt, ha erősen csoszogva is, de segítség nélkül járni - mint amikor a beteg első sétáját teszi a műtét után a kórteremben.

A folyosó végén egy kettős ajtó állt, mögötte egy kör alakú helyiség, öt-hat méter átmérőjű, magasra ívelő kupolás mennyezettel. A helyiség közepén egy alacsony

336

Dániel Silva

öregember állt fehér fürdőköpenyben, arcát egy méretes napszemüveg mögé rejtette. Az öregember kinyújtotta vékony, eres kezét, ahogy Gábor közelebb csoszogott hozzá. Gábor ügyet sem vetett rá.

- Üdvözlöm, Állon úr. Örülök, hogy végre megismerhetem. Ottó Gessler vagyok. Jöjjön velem, kérem! Van itt néhány dolog, amit, gondolom, örömmel megnézne.

Az öregember háta mögött ekkor lassan és hangtalanul feltárult a másik kettős ajtó, mintha olajozott, automata szerkezet lett volna. Antikor Gábor némán elindul, Gessler kinyújtotta csontos kezét, és Gábor alkarjára helyezte.

Gábor csak ekkor vette észre, hogy Ottó Gessler vak.

45

Nidmalden, Svájc

Egy tágas csarnok tárult fel előttük, boltíves mennyezete a pályaudvarból átalakított Musée d'Orsay hangulatát idézte,

Daniel Silva - Az angol bérnyíl

bár az üvegtetőn átszűrődő fény forrása mesterséges volt. A csarnok két oldaláról legalább egy tucat átjáró vezetett a kisebb termekbe, ahol számtalan festmény lógott a falakon. A bejáratok felett nem volt felirat, de Gábrriel gyakorlott szeme látta, hogy mindegyik teremben meghatározott tematika érvényesült: tizenötödik századi itáliai; tizen-hetedeik századi holland és németalföldi; tizenkilencedik századi francia. És ez így ment tovább, terem terem után, egy magánmúzeum megtöltve Európa elveszett remekműveivel. A hatása lenyűgöző volt, bár nyilvánvalóan nem Gessler számára - hiszen ő mindezt nem láthatta.

- Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen bánásmódban részesítették az embereim, de csak önmagát hibáztathatja. Elég nagy ostobaság volt idejönnie.

Rekedt hangja volt, száraz és vékony, mint a papirusz. Kezének súlya Gábrriel karján mint egy meleg fuvallat.

- Most már értem, miért volt olyan fontos elhallgattatnia August Rolfét. Hány képe van?

- Öszintén szólva, már magam sem tudom.

Beléptek az ajtón egy újabb terembe: tizenötödik századi spanyolok. Egy kékdzsekis biztonsági ember sétált unottan fel s alá, mint egy múzeumi teremőr.

338

Dániel Silva

- És maga nem is látja őket.

- Sajnos nem.

- Akkor miért tartja magánál őket?

- Ugy tekintem magam, mint az impotens férj. Azért, mert én nem tudom kielégíteni a nejemet, ez még nem jelenti azt, hogy hajlandó vagyok odadobni a testét másoknak.

- Ezek szerint nő.

- Úgyesen próbálkózik, Állon úr, de Svájcban a magánélet szent. Mondhatná, hogy én ezt kicsit túlzásba is viszem, de magam döntöttem arról, miként kívánom élni az életemet.

- Mindig vak volt?

- Túl sokat kérdez.

- Azért jöttem magához, hogy véget vessünk ennek az ügynek, de már látom, hogy sosem tudnánk megállapodni egymással. Maga a huszonegyedik század Hermann Gö-ringje. A kapzsisága nem ismer határokat.

- Igen, de Herr Göringgel ellentétben, akit jól ismertem, én nem vahgyok fosztogató.

- Akkor ezt minek nevezné?

- Magamat gyűjtőnek tekintem. Ez egy különleges gyűjtemény, egy nagyon zárt magángyűjtemény, de mindazonáltal gyűjtemény.

- De nem csak én tudok róla egyedül. Anna Rolfe is tud róla, sőt a titkosszolgálatunk is. Engem megölethet, de végül valaki csak kideríti, hogy mi van itt eltemetve.

Gessler elnevette magát, száraz, humortalan volt ez a nevetés.

- Édes Állon úr, soha senki nem fogja megtudni, mi van ebben a helyiségben. Mi svájciak nagyon komolyan vesszük a magánszférával kapcsolatos jogokat. Soha senki nem lesz képes kinyitni ezeket az ajtókat a hozzájárulásom nélkül. De hogy ez még nyomatékosabb legyen, megtettem

Az angol bérnyíl

339

egy további lépést is. Kihasználva a svájci jog egy kevésbé közismert kiskapuját, ezt az egész birtokot magánbankká nyilvánítottam. E helyiségek is ennek a banknak a részei -ha tetszik, a páncéltérmei. A tartalmukra ennél fogva a svájci bankitok törvény érvényes, tehát én semmi körülmények között nem leszek kényszeríthető, hogy kinyissam őket, vagy eláruljam, mik vannak itt.

- És ez örömmel tölti el?

- Nagyon - felelte az öregember habozás nélkül. - De még ha kényszeríteni tudnának is, hogy kinyissam e helyiségeket, nem emelhetnek ellenem semmilyen vádat sem. Ugyanis ezeket a tárgyakat kivétel nélkül törvényesen szereztem a svájci törvények szerint, de Isten és a természet erkölcsi törvényei szerint is. Ha valaki mégis, a gyanú legcsekélyebb árnya nélkül, bizonyítani tudná is, hogy egy művet a németek raboltak el egyik felmenőjének gyűjteményéből, akkor engem a tisztességes piaci értéken kellene kártalanítania. Nyilvánvaló, hogy a visszajuttatás költségei elképesztően nagyok lennének. Tehát maguk ott Tel Avivban nyugodtan verhetik a tamtamot, de engem soha nem kényszeríthetnek, hogy megnyissam ezeket az ajtókat.

- Maga egy személtáda, Gessler.

-Nocsak, most már sérteget is? A svájciakat vádolja ezért a helyzetért, holott minket nem érhet vád. A németek kezdték a háborút. Nekünk volt annyi eszünk, hogy kimaradjunk belőle, és ezért most minket akarnak büntetni? - Dehogymaradtak ki maguk belőle! Kollaboráltak Hitlerrel, fegyverekkel és pénzzel tömték! A kiszolgálói voltak. Maguk mind csak szolgák!

-Úgy van, valóban pénzbeli hasznot húztunk a semlegességünkől, de miért most kell ezt felhánytorgatni? A háború után rendeztük a dolgot a szövetségeseikkel, akik mindenért megbocsátottak, mert a nyugatnak szüksége volt a pénzünkre Európa újjáépítéséhez. Aztán jött a

340

Dániel Silva

hidegháború, és a nyugatnak újból szüksége lett ránk. Most pedig, hogy véget ért a hidegháború, a vasfüggöny mindkét oldaláról dörömbölnék a svájciak ajtaján. Hirtelen mindenki bocsánatkérést követel. És pénzt. De egy nap majd megint szükségük lesz ránk. Mindig így volt ez. A német fejedelmek és a francia királyok, az arab sejkek és az amerikai adócsalók, a drogbárók és a fegyverkereskedők mindig hozzánk jöttek és jönnek. Édes uram, még a maguk hírszerzése is igénybe veszi a szolgálatainkat, ha úgy adódik. Az évek során maga is többször volt a Credit Suisse ügyfele. Szóval, Állon úr, ha kérhetem, szánjon le az erkölcs magas lováról egy pillanatra, és használja az eszét!

- Maga egy tolvaj, Gessler. Egy köztörvényes bűnöző. -Tolvaj? Nem, Állon úr, én nem loptam el semmit. Én csupán megszereztem, kétségtelenül rafinált üzleti taktikával, egy csodálatos magángyűjteményt, valamint szédítő maganvagyonot halmoztam fel. De tolvaj nem vagyok. De mi a helyzet magával és a maga népével? Nagyon gágognak a svájciak állítólagos bűnei miatt, holott az államukat másoktól elrabolt földön hozták létre. A festmények, bútorok, ékszerek csak tárgyak, bármikor pótolhatók. A föld azonban teljesen más dolog. A föld örök. Nem, Állon úr, én nem vagyok tolvaj. Én csak nyertes vagyok, akárcsak maga és a maga népe.

- Menjen a pokolba, Gessler.

- Én kálvinista vagyok, Állon úr. Mi kálvinisták abban hiszünk, hogy a földi gazdagság azoknak jár, akik bebocsátást nyernek a mennyi birodalomba. Ha csak az ezekben a termekben felhalmozott értékeket tekintem, én pontosan a pokollal ellentétes irányba fogok távozni. Ám az ön túlvilági boldogulása, attól tartok, valamivel bizonytalanabb. Földi életének fennmaradó része kevésbé lesz kellemetlen, ha válaszol egy egyszerű kérdésre. Hol vannak

Az angol bérgyilkos 341

azok a képek, amelyeket elvitt August Rolfe letéti számlájáról?

- Miféle képek?

- Azok a képek ugyanis az enyéim. Olyan dokumentum van a birtokomban, amely bizonyítja, hogy Rolfe nem sokkal a halála előtt rám hagyományozta őket. Azoknak a képeknek én a jogos tulajdonosa vagyok, és vissza akarom kapni őket.

- Láthatnám azt a dokumentumot, kérem?

- Hol vannak a képek? Ki vele!

- Nem tudom, miről beszél.

Gessler elengedte Gábiel karját. - Valaki vigye el innen ezt az embert!

46

Nidwalden, Svájc

A fájdalomcsillapító hatása, mint Gábiel is sejtette, elmúlt, és a fájdalom erősebben tért vissza, mint előtte, mintha a pihenőt erőgyűjtésre használta volna fel a végső támadáshoz. Mintha minden idegvégződése folyamatosan fájdalomingeret továbbított volna. Mindez szabályosan rátelepedett az agyára, őt pedig rázni kezdte a hideg -vadul és csillapíthatatlanul, amitől csak még jobban fáj egész teste. Hányania kellett, imádkozott, hogy csak azt ne. Tudta, hogy ha a hányástól összerándul a teste, az csak fokozza a szenvedését.

Újból békés rekeszt keresett gondolataiban, ahol ellazulhat, de Ottó Gessler és gyűjtemény folyton betolakodott a gondolataiba. A fürdőköpenyes, napszemüveges Gessler; a nációk által összerabolt műkincsekkel teli termek. Felmerült benne, hogy valóban látta-e, vagy az egész csak a fájdalomcsillapító tabletták mellékhatása volt. Nem, gondolta. Ez az igazság. Minden pontosan úgy volt, összehordva egy helyre, a keze ügyében, de hozzáférhetetlenül. Hozzáférhetetlenül a világ számára.

Nyílt az ajtó, Gábiel teste megfeszült. Ki lehet? Gessler fogdmegjei jönnek, hogy megöljék? Vagy maga Gessler, hogy újabb termeket mutasson meg neki? De amikor cellájában kigyulladt a villany, látta, hogy nem Gessler az, és nem is a fogdmegjei. Gerhardt Peterson volt az.

Az angol bérgyilkos 343

-Föl tud állni?

-Nem.

Peterson leguggolt mellé. Rágyújtott, közben Gábiel arát cátkérte. Mintha elszomorította volna, amit lát.

- Pedig fontos volna, hogy megpróbáljon talpra állni.

- Miért?

- Mert hamarosan magáért jönnek, hogy megöljék.

- Mire várnak?

- Hogy besötétedjen.

- És miért kell a sötétség ehhez?

- Hogy föl vigyék a hulláját a gleccserhez, és bedobják egy hasadékba.

-Milyen megnyugtató. Már azt hittem, hogy belegyömöszölnek egy páncélkazettába, és letétbe tesznek Gessler egyik számozott folyószámláján.

-Felmerült ez is. - Peterson örömtelenül kuncogott. -Mondtam magának, hogy ne jöjjön ide. Azt is megmondtam, hogy nem tudja megverni. Hallgatnia kellett volna rám.

Daniel Silva - Az angol bérnyílász

- Magának mindig igaza van, Erhardt. És mindenben.

- Nem, mindenben nem.

Benyúlt a zakója zsebébe, és elővette Gáriel Berettáját. A tenyerébe fektette és odanyújtotta Gárielnek.

- Minek ez?

- Vegye csak el! - Közelebb dugta a pisztolyt. - Rajta, vegye már el!

- De miért?

- Mert szüksége lesz rá. Nélküle végképp semmi esélye, hogy élve kijusson innét. Vele viszont, tekintetbe véve a jelenlegi állapotát, az esélye így is csupán egy a háromhoz. De azért érdemes megpróbálni, nem gondolja? Vegye csak el a pisztolyt, Gáriel!

A fegyver átmelegedett Peterson kezében. A díófa markolat, a ravasz, a cső - ez volt az első megnyugtató tárgy, amelyet érintett, mióta itt volt.

344

Daniél Silva

- Sajnálom, hogy bántották, de nem volt más választásom. Néha egy ügynöknek sajnálatos dolgokat kell művelnie, hogy bizonyítsa jóhiszeműségét az embereknek, akiket meg akar tévesztani.

- Ha jól emlékszem, a két első ütést magától kaptam.

- Én még soha nem ütöttem senkit. Valószínűleg jobban fáj nekem, mint magának. Egyébként is, időt akartam nyerni.

- Mihez?

- Hogy megtegyem az előkészületeket a kijuttatásához. Gáriel kiugratta a tárat a tenyerébe, hogy lássa, valóban meg van-e töltve, és nem csak egy újabb megtévesztő manőverrel van-e dolga Peterson részéről.

-Mint hallom, Gesslernek figyelemreméltó a gyűjteménye - szólalt meg Peterson.

- Maga nem látta?

- Nem, engem még sohasem invitált oda.

- És tényleg igaz, hogy ez az egész birtok egy bank? Hogy soha senki nem léphet be ide?

- Gáriel, ez az egész ország egy magánbank. - Peterson újból a zsebébe nyúlt, és ezúttal fél tucat pirulát húzott elő belőle. - Vegye be ezeket! Fájdalomcsillapítók és serkentő szerek. Szüksége lesz rájuk.

Gáriel egyszerre nyelte le az egészet, majd visszapattintotta a tárat a pisztolyba - És miféle előkészületeket tett meg?

- Megkerestem a két barátját. A falu vendégházában húzták meg magukat. Lent várják magát a hegy lábánál, a Gessler-birtok határánál, nagyjából ott, ahol tegnap hagytuk őket.

Tegnap? Csak egyetlen nap lett volna? Úgy tűnt, mintha egy év telt volna el. Egy emberöltő.

- Ennél az ajtónál csak egyetlen őr van. Először őt kell elintéznie, de csendben. Menni fog? Van elég erő magában?

- Jól vagyok.

Az angol bérnyílász 345

- Aztán menjen a folyosón jobb felé, avégénél egy léped > vezet fel egy ajtóhoz. Azon át kijut a kertbe. Onnan < >I már csak le kell jutnia a lejtőn a barátaihoz.

Az örök és a németjuhász kutyák között, gondolt! Gáriel.

- És ugyanott hagyja el Svájcot, ahol tegnap visszajöttünk. Intézkedtem, hogy ne legyen gond.

- És magával mi lesz?

-Majd azt mondom, hogy lejtöttem magához még egy utolsó próbálkozás erejéig, hátha meg tudom győzni, hogy elárulja, hova rejtette a képeket. Majd azt mondom nekik, hogy letepert, és megszökött.

- És ezt el is hiszik magának?

-Talán, de az is lehet, hogy engem löknek a gleccserhasadékba, amit magának szántak.

- Jöjjön velem!

- Itt van a feleségem, a gyerekeim. - Aztán hozzátette: -Ez a hazám.

- Miért csinálja akkor?xMiért nem hagyja, hogy megöljenek?

Peterson ekkor elmesélte, mi történt a falujukban a háború alatt - a Franciaországból Svájcba menekülő zsidókat, akiket menedék helyett átadtak a Gestapónak.

- Mikor meghalt az apám, átnéztem a papírjait az íróasztalában, hátha vannak elintézetlen ügyei. És találtam egy levelet. A szövetségi rendőrfőnöktől. Egy hivatalos dicsérőlevelet Tudja, miért? Mert az apám volt az, aki föladata a falunkban rejtőző zsidókat. Szóval az apám miatt adták vissza őket a németeknek, és ölték meg őket. Nem akarom, hogy több zsidó vér tapadjon a családom kezéhez. Azt akarom, hogy élve távozzék innen.

- Ha beüt a mennykő, nem lesz kellemes magának.

- Ebben az országban a viharok általában a hegycsúcsok között tombolják ki magukat. Állítólag a Jungfrau csúcsán

346

Dániel Silva

nem ritka a 250 kilométeres szél. De ezekben a viharokban nem sok erő marad, mire Zürichbe vagy Bernbe érnek. Na, adja a kezét, hadd segítsék talpra állni. Valójában Peterson állította föl Gárielt.

- Szóval egy a háromhoz?

- Ha szerencséje van.

Gáriel az ajtó mellé állt. Peterson az öklével kétszer megdöngötte a vastag faajtót. Egy pillanattal később csattant a zár,

az ajtó kinyílt, és az ör belépett. Gábríel elé lépett, és minden erejét összpontosítva lecsapott a Beretta markolatával a férfi halántékára.

!

Peterson kitapogatta az ör nyaki ütőerét. - Lenyűgöző ütés volt, Gábríel. Vegye föl a dzsekkjét.

- De csupa vér.

- Tegye, amit mondok. Annyit mindenképpen elér, hogy elbizonytalanodnak, ha maga után kell löniük. És szüksége van rá a hideg ellen is. Vigye a géppisztolyát is - arra az eshetőségre, ha a Berettánál nagyobb tűzerejű játékszerre lenne szüksége.

Peterson segített lecibálni a halotról a sídzsékit, a vért a padlóba törölte, Gábríel pedig belebújt. Vállára kanyarította a géppisztolyt is. A Beretta ott maradt a kezében.

-Akkor most engem - szólalt meg Peterson. - Valami meggyőző, de azért ne ennyire hatásos ütést. - A padlón heverő halott felé biccentett.

Mielőtt Peterson felkészülhetett volna a fájdalomra, Gábríel lecsapott a Beretta markolatával az arcsontjára, és feltépte rajta a bőrt. Peterson egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, de sikerült állva maradnia. Ujjával megérintette a sebet, aztán csak nézte a vért.

- Az engesztelést hozó vér, nem igaz?

- Valahogy úgy.

47

Nidwalden, Svájc

A HIDEG, AMELY (ÁI5U1HLT ODAFENT KÖSZÖNTÖTTE, amikor a lépcsőn fölrve kilépett az ajtón, fölért egy újabb ökölcsapással. Késő délután volt már, gyorsan alkonyodott, a szél fűtült a fenyőfák csúcsai között. A kezét szinte égette a hideg. El kellett volna hoznia a halott kesztyűjét is. Felpillantott, és a Jungfrau csúcsát látta maga előtt. A hegy oldalát néhány gyors ecsetvonásnyi rózsaszín árnyalat fedte de a masszív tömeg fennmaradó része kéesszürke volt és fenyegető. Állítólag a Jungfrau csúcsán nem ritka a kétszázötven kilométeres szél.

A bejárat betonba ágyazott acél volt, mint egy titkos katonai bunkeré. Gábríel kíváncsi volt, vajon hány üyen lehet még a birtokon, és vajon milyen egyéb csodák várnak még azokra, akik a közelükbe merészkednek. Igyekezett elhessegetni ezeket a gondolatokat, hogy minden összpontosításával a pillanatnyi helyzetét tudja meghatározni. Nem egészen ötven méterre volt az uszodától, néhány méterre az uszoda feletti fáktól.

már csak le kell jutnia a lejtőn. Végigvágott a nyílt terepen a térdig érő hóban, be a fák közé. Valahol ugatni kezdett egy kutya. Gessler vérebei. Kíváncsi volt, vajon mennyi idő múlva megy le a cellához egy másik ör, és fedezi fel a hullát. És hogy Peterson vajon meddig tudja elhitetni velük a mesét, hogy letámadta egy félíg halálra vert ember.

348

Dániel Silva

A fák között sötét volt, tapogatózott a sötétben. Eszébe jutott az az éjszaka, amikor belopózott Rolfe villájába Zürichben, és megtalálta a fotókat a dupla fenekű fiókba rejtve.

Mein Führer, bemutatom önnek Herr Rolfét. Herr Rolfé hajlandó nekünk némely esetben kisebb-nagyobb szívességeket tenni. Herr Rolfé műgyűjtő, mint ön is, mein Führer.

Egyetlen előnye mégis volt a hidegnek: néhány perc múlva nem érezte az arcát. A fák között a hó nem volt olyan mély, de minden lépés újabb kalandot jelentett: vagy egy sziklakiugró, vagy egy letört gally, esetleg egy állat által kivájt lyuk vagy üreg. Négyyszer botlott meg és esett el, s mindig nagyobbbat esett, mint előzőleg. De felállt, ment tovább, lefelé a lejtőn a hegy lábáig, ahol Oded és Eli már várja.

Gábríel egy kis tisztáshoz ért, ahol egy ör álldogált. Az ör úgy húsz méterre lehetett tőle, félíg háttal, így Gábríel félprofilból látta. Nem bízott magában, hogy ilyen távolról eltalálja - agyrázkódása, bedagadt szemei és félíg megfagyott kezei okán -, ezért ment tovább előre, remélve, hogy a sötétség elég hosszú ideig elrejtí szétvert arcát.

Sikerült is néhány lépést megtennie, amikor a hó alatt rálépett egy letört gallyra. Az ör megpördült és Gábríelre nézett, nem tudva, mit tegyen. Gábríel csak haladt felé, nyugodtan és határozottan, mintha a váltás érkezett volna. Amikor már csak egy méterre volt tőle, előhúzta Be-rettáját, és az ör mellkasának irányította. A golyó véres testszövet- és poliészterdarabok kíséretében távozott a hátán.

A lövés végigvisszhangzott a hegyoldalon. Azonnal felugrott egy kutya; aztán egy másik, majd egy harmadik. A villában fények gyúltak. A tisztás mögött keskeny ösvény vezetett, amelyen épp csak egy kisebb jármű férhetett el.

Az angol bérgejlkos

349

Gábríel megpróbált futni, de nem tudott. Izmaiban nem volt erő és hiányzó az a mozgáskoordináció, amelyre a havas lejtőn való lefutáshoz szüksége lett volna. így aztán csak lépkedett, de ezt is alig győzte.

Inkább csak érzékelte, mini látta, hogy a terep kezd egyenesedni, mintha Gessler hegye elérte volna a völgyet. Ekkor már látta a Volkswagen lámpáit is és két alakot -igaz, inkább csak két árnyat, ahogy Lavon és Oded a sarkait összerúgva ugrál a hidegben.

Menj tovább! Mozogj!

A teáta mögül kutyaugatást hallott, majd felharsant egy férfi hangja is: - Halt! Állj vagy lövök!

A hang erejéből ítélve nagyon közel lehettek, legfeljebb, ha harminc méterre. Lepillantott a völgy felé. Oded és Lavon is hallotta a kiáltást, mert futva elindultak elé az úton.

Gábrriel ment tovább lefelé.

- Álljon meg, vagy lelövöm!

Hörgő hangot hallott, és épp időben fordult meg, hogy lássa, hogy a pórásról lekapcsolt németjuhász úgy száguld felé, mint egy lavina.

Gábrriel a másodperc egy töredékéig habozott. Melyiket előbb? A kutyát vagy az embert? Az embernek fegyvere volt, a kutyaának viszont olyan állkapcsa, amely átharapja a gerincét is. A kutya már úszott a levegőben felé, amikor Gábrriel felemelte a Berettát és a gazdájára lőtt. A lövés a melle közepén érte, hanyatt zuhant az ösvényen.

A kutya feje ebben a pillanatban zúdult neki Gábrriel mellkasának, és leverte a lábáról. Ahogy a keményre fagyott földre zuhant, jobb keze a földnek csattant, és kicsúszott belőle a Beretta.

Az állat azonnal a torkát kereste. Gábrrielnek azonban sikerült az utolsó pillanatban a bal karját az arca elé kapnia, így a kutya azt ragadta meg. Gábrriel felsikoltott,

350

Dániel Silva

amikor a félelmetes fogak átfúrták a dzseki védőrétegét, egyenesen belevájtak az alkarja húsába. A kutya morgott, rángatta óriási fejét, ahogy próbálta elrángatni az útból a karját, hogy hozzáférhessen torka puha húsához. Gábrriel rémülten csapkodta maga körül a földet a jobb kezével, ahogy próbálta megtalálni a pisztolyt.

A fogak szorítása erősebb lett, elpattant egy csont.

Gábrriel felordított fájdalomában, amely hevesebb volt, mint bármi, amit Gessler fogdmegjei kimértek rá. Utolsó kísérletképpen végigsöpörte maga körül a havat jobbjaival. Ujjai ezúttal rátaláltak a Beretta markolatára.

A kutya vadul megrántotta masszív nyakát, sikerült félrelöknie Gábrriel bal karját, és a torka felé lendült. Gábrriel a bordái közé nyomta a Beretta csövét, és három golyói eresztett a szívébe.

Gábrriel lelökte magáról a dögöt, aztán felállt. Most már többen is kiáltoztak a villa felől, és a kutyák is örjöngtek. Lassan elindult. Dzsekijének bal ujjja rongyokban lógott, és a vér patakokban folyt a kezén. Egy pillanattal később észrevette az ösvényen feléje futó Eli Lavont. A karjaiba rogyott.

- Mozogj, Gábrriel! Ugye tudsz menni?

- Tudok.

- Oded, támaszd meg a másik oldalról! Úristen, Gábrriel, mit műveltek ezek veled? Mit tettek veled?

- Tudok menni, Eli. Nem kell támogatni.

Negyedik rész

f

Három hónappal később

48

Port Navas, Cornwall

A ház egy keskeny patak felett állt, alacsony volt és masszív, mint egy hajó, ablakszemes kettős ajtóval és fehér zsalus ablakokkal. Gábrriel egy hétfőn érkezett vissza. A festmény, egy tizennegyedik századi németalföldi oltárképtulajdonos az Isherwood Galéria, St. James's, London-, szerdán. A kép egy megerősített fenyőfa ládába volt zárva, amelyet két sűrű fiú cipelt fel a keskeny lépcsőn Gábrriel műtermébe, akik az ebédhez elfogyasztott sörből bűzlöttek. Gábrriel úgy üzte el a szagot, hogy ablakot nyitott, és lecsavarta egy terpentines üveg kupakját.

Gábrriel komótosan csomagolta ki a képet, amelyet kora és törekeny állapota miatt nem egy, hanem két ládába csomagoltak - a belső láda óvta a képet magát, a külső pedig a rögzített képnek biztosított védett környezetet. Végül eltávolította a poliuretán habból és zsírpapírból készült csomagolást, és a képet fölhelyezte a festőállványra.

Egy triptichon középső darabja volt, körülbelül egy méter magas és ötven-hatvan centi széles, három függőleges erezetű, egymáshoz illesztett tölgyfatáblára vitték fel olajjal - szinte bizonyosan balti tölgyet használtak, ezt a típust kedvelték a flamand mesterek. Gábrriel diagnosztikai megállapításait egy kis jegyzetömbre írogatta: a lapok csúnyán megvetemedtek, a második és a harmadik tábla elvált egymástól, kiterjedt pigmenthiányok és karcolások.

354

Dániel Silva

És mi volna, ha az ő teste lenne most a kép helyett az állványon? Törött állkapocscsont, repedt jobb pofacsont, a bal szemüreg csontja repedt, zúzódott gerinccsigolyák. Bal karcsontja eltört a kutyaharapás következtében, a harapás miatt veszettség elleni injekciók sorát is kapta. Arcán a több mint húsz sérülést száz öltéssel kellett rögzíteni, nem is beszélve a duzzanatokról és vérálfutásokról.

Arra gondolt, bárcsak azt tehetné az arcával, amit a képpel készülni tenni. Az orvosok, akik Tel Avivban kezelték, azt mondták, hogy csak az idő hozza vissza normális külsejét. Három hónapi el/el azóta, de még mindig össze kellett szednie minden bátorságát, hogy megszemlélje magát a tükörben. Ráadásul azzal is tisztában volt, hogy az idő nem viselkedik túlzottan lojális barátként egy ötvenéves arccal.

!

A következő másfél héten keresztül nem tett mást, csak olvasott. Magángyűjteményében több kitűnő munka is volt Rogierről, Julián pedig volt olyan jó, hogy elküldte két remek könyvét, véletlenül mindkét kötet németül volt. Kirakta őket maga elé a munkaasztalra, ő pedig egy magas széken kuporgott, háta előregörnyedt, mint egy kerékpárosé, ökleit a halántékához szorította. Időnként felpillantott az állványon lévő képre - vagy az ablakra, amelyen még mindig patakzott

az eső. Azután ismét folytatta az olvasást.

Elofvasta Martin Daviest és Lorne Campbellt. Olvasott Panofskyt, Winklert, Hulint és Dijkstra, És természetesen elolvasta Friedlander korai németalföldi festészetről írott terjedelmes művének második kötetét. Hogyan is állhatott volna neki egy mű restaurálásának, amelynek, ha csak távolról is, de kapcsolata van Rogier van der Weydennel, anélkül, hogy konzultálna a jó öreg Friedlanderrel?

Az angol bérgyilkos

355

Miközben dolgozott, fax gépén rendszeresen érkeztek az újságkivágások - napjában minimum egy, de sokszor kettő vagy három is. A dolgról először úgy beszéltek, hogy „Rolfé-ügy”, később ez elkerülhetetlenül átalakult „Rolfé-gate-té”. Az első írás a Neue Züricher Zeitungban jelent meg, aztán bekapcsolódtak a berni és luzerni, majd végül a genfi lapok is. A sztorit gyorsan felkapták a francia és a német lapok is. Az első angol nyelvű beszámoló Londonban jelent meg, két napra rá már terjedelmes cikket közölt egy prominens amerikai hetilap is. Kevés volt a konkrét tény, a történetek inkább spekuláción alapultak; élvezetes olvasmányt kínáltak, de nem voltak igazán jó zsunalisztikái munkák. Utalások történtek arra, hogy Rolfénak volt egy titkos képgyűjteménye, és hogy esetleg emiatt ölték meg. Mások óvatosan felvetették a rejtőzködő svájci bankár, Ottó Gessler szerepét is, amit Gessler szóvivője rosszindulatú hazugságnak minősített. Amikor pedig ügyvédjei elkezdtek kipostázni már korántsem ennyire tapintatosan fogalmazott figyelmeztetéseiket, amelyek pereket helyeztek kilátásba, a sztorinak ez a vonala hirtelen elhalt. A svájci baloldal parlamenti vizsgálatot követelt. Egy darabig úgy nézett ki, hogy Bern kénytelen lesz mélyebben a felszín alá ásni. Nagy nevek lesznek a nevükön nevezve! Tekintélyek omlanak a porba! De aztán a botrány hirtelen lecsengett, Megint eltussolták! - mennydörgött a baloldal. Szégyen! - rikoltoztak a zsidó szervezetek. Újabb botrány söpörtek a Bahnhofstrasse szennyvízcsatornáiba. Az Alpok felfogták a kavargó vihart. Bern és Zürich megmenekült, Röviddel később egy különös utóirat került a történet végére. A svájci biztonsági szolgálat magas rangú tisztviselőjének, Gerhard Petersonnak a holttestét a berni felföld egyik szakadékaiban találták meg, a körülmények egyértelműen turistabalesetre utaltak. De Gábrriel cornwal-li műtermében pontosan tudta, hogy Peterson halála nem

356

Dániel Silva

baleset volt. Peterson újabb letétként bekerült a Gessler Bankba.

|

Anna Rolfénak sikerült kivonnia magát az apja halála körül kavargó botrányból. Velencei győzelmes visszatérése után euípai turnéra indult, szólóestek váltakoztak a kontinens legnevesebb zenekaraival közösen adott nagyzenekari hangversenyekkel. A kritikusok arról áradoztak, hogy a játéka ugyanolyan briliáns, mint a balesete előtt volt, bár néhány újságíró felpanaszolta, hogy makacsul elzárkózik az interjúk elől. Az apja halálával kapcsolatban felmerült új kérdések kapcsán közleményt adott ki, amely minden kérdést egy zürichi ügyvédhez utalt. A zürichi ügyvéd viszont nem volt hajlandó az ügyről nyilatkozni, a magánélet szentségére és a folyamatban lévő nyomozás érdekeire hivatkozva. És ez így ment még egy darabig, aztán a sztori elvesztette aktualitását.

|

Gábrriel felemelte a fejét és kinézett az égre. Eddig nem is tűnt fel neki, hogy elállt az eső. Miközben rendet rakott a műteremben, meghallgatta a helyi rádió előrejelzését: estig nem várható több eső, időnként kisüt a nap is, a hőmérséklet enyhe a cornwalli partokon februárban uralkodó viszonyokhoz képest. A karja ugyan csak nemrég gyógyult meg, úgy döntött, jót tenne néhány óra a vízen.

Magára öltötte sárga viharkabátját, a konyhában készített néhány szendvicset, termosztát megtöltötte kávéval. Néhány perccel később eloldotta a kis hajó kötelét, csónakmotorjának segítségével lecsorgott a Port Navas patakon a Helford folyóig. Állandó erősségű északnyugati szél fúj, a

Az angol bérgyilkos

357

ragyogó napfény megcsillant a hullámfodrokon és a Helford-szoros fölé magasló domboldalon. Gábrriel rögzítette a kormányt, felhúzza a vitorlát, majd lekapcsolja a motort, és hagyta, hogy a szél vigye a hajót.

És hamarosan kiment belőle. Tudta, hogy csak átmenetileg - hogy csak addig tart, míg újra be nem hunyja a szemét, és hagyja, hogy a gondolatai elkalandozzanak -, de most képes volt csak az alatta himbálózó hajóra koncentrálni, és nem a verésre, amit elszenvedett, vagy a dolgokra, amiket látnia kellett. Előfordult egy-egy éjjel, miközben hevert a kemény derékaljon a keskeny ágyon, hogy megkérdezte magától, hogy képes élni ezzel a tudattal - azzal a tudással, amelyet Ottó Gessler olyan kegyetlenül feltárt előtte. Gyenge pillanataiban felmerült benne, hogy kiáll a saját elé, és elmondja a történetét, vagy könyvet ír, de azzal is pontosan tisztában volt, hogy Gessler újból a svájci bankitok törvény mögé bújna. Gábrriel pedig magára marad, és úgy tekintenek rá, mint egy szánalmas alakra, aki egy újabb összeesküvés-elmélettel állt elő.

Ahogy az August Rockhoz közeledett, nyugat felé pillantott, és nagyon nem tetszett neki az egyre tornyosuló felhő. Lement a kajütbe és bekapcsolta a hajórádiót. Vihar közeledett: nagy zivatar, hatos-nyolcas erősségű széllel. Vissza ment a kormányhoz, megfordította a hajót, és felhúzza a fokvitorlát is. A hajó azonnal megugrott.

Mire a Helford torkolatához érkezett, már zuhogott, Gábrriel a fejére húzta a csuklyát, bevonta a vitorlákat, előbb a fokot, aztán a fővitorlát. Ezután beindította a motort, és elindult felfelé a folyón. A feje fölött sirályok köröztek, vijjogva kunyorogtak ennivalóért. Morzsákra tördelte második szendvicset, és a vízre hajította.

Elhaladt az osztrigatenyészet mellett, majd ráfordult a patakra. A fák között hamarosan megpillantotta a házát. Ahogy

közeledett, egy alakot látott lent a mólónál, kezei a

358

Dániel Silva

zsebében, kabátjának gallérja felhajtv. Gábiel lement a kajütbe, és leakasztotta az ajtó mellett lógó Zeiss távcsövet, A szeméhez emelte, beállította, majd ugyanilyen gyorsan le is engedte. Nem volt szüksége további részletekre.

Ari Shamron a kis asztalhoz ült a konyhában, miközben Gábiel friss kávéf főzött.

- Kezdesz újra a régi énedhez hasonlítani.

- Maga mindig jól tudott hazudni.

- A duzzanatok végül lepadnak. Emlékszel Baruchra? Szörnyen összeverték a hezbollah-sok, mielőtt kihoztuk volna.

Néhány hónap múlva már majdnem olyan volt, mint

régen.

- Na, kezdjük azzal, hogy Baruch eleve is ronda volt.

- Ez igaz. Te viszont valaha szép voltál. Rám is rám férne már egy verés. Csak javítana a külsőmön.

- Én gyorsan találnék magának néhány önkéntes jelentkezőt.

Shamron arca grimaszba dermedt. Egy pillanatig nem az a megtört öregember volt, aki most, hanem inkább az a Sabra harcos, aki harminc éve kirángatta Gábielt a művészeti főiskola meleg biztonságából.

- Nálad is pocskabbul mutatnának, mire végeznék

velük. Gábiel letette az asztalra a két gőzölő kávéf.

- Sikerült a dolgot titokban tartani?

i - Terjedtek pletykák a Saul király sugárúton - az álló- mány egyes tagjainak érthetetlen mozgásáról, rejtélyes kiadásokról Velencében és Zürichben. Ezek a pletykák valahogy megtalálták az utat a miniszterelnök hivataláig.

- Ezek szerint tud róla?

Az angol bérnyilkos

359

- Inkább csak sejtí, de elégedett. Azt mondja, amennyiben igaz a dolog, akkor ő erről nem akar tudni.

- És mi a helyzet a képekkel?

- Csendben együttműködünk néhány galériával, akik az ellopott műkincsek visszajuttatásával is foglalkoznak, és az amerikai igazságügyi minisztériummal. A Rolfe-féle kazettában talált tizenhat kép közül kilencet visszajuttatunk a jogos tulajdonos örököseinek, így azt is, amelyik Julián apjáé volt,

- És a többi?

- Az Izrael Múzeumba kerültek, ahogyan Rolfe kívánta, míg a tulajdonosokat fel nem kutatjuk. Ha nem járunk sikerrel, örökre ott maradnak.

- Anna hogy van?

- Még mindig nála vannak az embereink. Rami már kezd elveszteni az eszét. Azt mondja, vállal bármit, csak vegyük ki a csoportból. Már jelentkezett is járőrszolgálatra Gázába.

- Kapott Anna fenyegetést?

- Egyelőre nem.

- Meddig kell a védelmünk alatt maradnia?

- Amíg te akarod. Ez a te akciód volt. A döntést rád hagyom.

- Minimum egy év. - Oké.

Shamron újratöltötte a csészéjét, és rágyújtott a bűdös török cigarettájára. - Azt tudod, hogy a jövő héten Angliába jön.

Az Albert Hallba. Ez a turnéja utolsó állomása.

- Tudom, Ari. Én is tudok olvasni.

- Arra kért, hogy ezt adjam át neked. - Shamron egy borítékot csúsztatott az asztalra. - Egy jegy a koncertre. Kéri, keresd meg a koncert után az öltözőben, legalább egy köszönés erejéig.

- Épp benne vagyok egy restaurálásban.

360

Dániel Silva

- Magadon dolgozol vagy egy képen?

- Egy képen.

- Akkor tarts szünetet!

- Most nincs időm Londonba menni.

- A walesi herceg tudott időt szakítani, hogy ott legyen, de te el vagy foglalva.

- Pontosan.

- Soha nem fogom felfogni, miért hagyod, hogy gyönyörű, tehetséges nők kicsússzanak a kezeid közül.

- Ki mondta, hogy hagyni akarom?

- Gondolod, hogy a nő örökké várni fog?

- Nem, csak addig, míg a daganat lelohad.

Shamron legyintett lapátszerű kezével. - Kényelmes ürügyként használod a pofád, hogy ne kelljen találkoznod vele. Én azonban tudom, mi az igazi ok. Gábiel, az életet élni kell, ez a lakályos kis börtön, amit magadnak emeltél, nem élet.

Ideje, hogy felhagyj az önváddal a Bécsben törtétek miatt. Ha mindenképpen vádolni akarsz valakit érte, vádolj engem!

- Ilyen pózával pedig nem megyek Londonba.

-Ha nem akarsz Londonba menni, megengeded, hogy javasoljak egy másik megoldást?

Gábielből hosszú, rezignált sóhaj tört elő. Már nem volt ereje, hogy tovább ellenkezzen.

- Hallgatom - mondta.

49

Korzika

Ugyanaznap délután az angol ebédre invitálta Anton Orsatit a villájába. Szeles idő volt - ahhoz mindenképpen túl hideg, hogy kiülhessenek a teraszra -, ezért bent ettek a konyhaasztalnál, és a cég ügyeiről beszélgettek. Don Orsati épp a közelmúltban nyert meg egy tendert, így a cége szállíthatta az olívaolajat egy Nizzától Normandiáig két tucat bisztrót üzemeltető üzletláncnak. Most pedig egy amerikai export-import cég jelentkezett, hogy bevezetné az olajat az amerikai exkluzív üzletekben. A kereslet lassan a kínálat fölé emelkedett. Orsatinak több földre, és több olajfára volt szüksége. De vajon ezek megütik-e a minőségi elvárásait? Nem csorbul-e a minőség a terjeszkedés miatt? Ilyen és ehhez hasonló kérdésekről tárgyaltak evés közben.

Ebéd után beültek a kandalló mellé a nappaliba, és hűvös vörösborot iszogattak, amely egy cserépkancsóban állt az asztalon. Az angol csak ekkor vallotta meg, hogy a Rolle-ügyben a hírnevéhez méltatlanul viselkedett, Orsati újabb pohárral töltött magának, miközben mosolygott. - Amikor a signadora megemlítette, hogy Velencéből a talizmánja nélkül érkezett haza, mindjárt tudtam, hogy valami rendkívüli dolog történt. Egyébként mi lett vele, úgy értem, a talizmánnal?

- Anna Rolfének ajándékoztam.

362

Daniel Silva

- Hogyan?

Az angol elmesélte.

Orsatinak tetszett a történet. - Ezek szerint mégis nyert, hisz sikerült a közelükbe jutnia. De hogy jutott a blézerhez?

- Kölcsönvettem a scuola egyik biztonsági őretől.

- Mi történt vele?

Az angol a tűzbe bámult.

- Szegény ördög - morogta Orsati.

- Pedig elsőre szépen kértem tőle.

- A kérdés továbbra is az, hogy miért? Miért lett hűtlen hozzám, Christopher? Nem voltam jó magához?

Az angol erre szó nélkül bekapcsolta a magnót, és lejátszotta neki a szalagot, amelyet Emil Jacobi lyoni lakásáról hozott el. Ezután átadta Orsatinak a dossziét, amelyet saját vizsgálódásai alapján állított össze, majd kiment a konyhába mosogatni. A korzikai hírhedten lassan olvasott.

Amikor visszatért, Orsati már az anyag végénél járt. Amikor becsukta az irattartót, fekete szeme az angolra meredt. - Jacobi professzor jó ember volt, minket viszont azért fizetnek, hogy öljünk. Ha folyton azon rágódnánk, mi a helyes és mi nem, nem lenne elvégezve semmi.

- Ugyanezek az elvek vezérelték az apját is? És az ő apját is?

Orsati pisztolyként emelte a mutatóujját az angol arcához. - A családomhoz magának semmi köze, Christopher. Itt maga dolgozik nekem. Ezt ne feledje el!

Most először fordult elő, hogy az angol dühösnek látta Orsatit.

- Nem akartam megsérteni, Don Orsati.

A korzikai leeresztette az ujját. - Nem is vettem annak.

- Ismeri a történetet a signadoráról és a férjéről?

- Maga sokat tud ennek a vidéknek a történetéről, de nem mindent. Mit gondol, miből van tető az öregasszony

Az angol bérnyílós

363

feje fölött? Vagy azt hiszi, abból a pénzből él, amit az ártó szellemek elűzéséért kap?

- Maga gondoskodik róla? Orsati lassan bólintott.

- Az öregasszony nekem azt mondta, hogy néha egy tad-dunaghiu nem egyszerűen bosszút áll, hanem igazságot szolgáltat.

- Így igaz. Don Tomasi valóban megérdemelte a halált.

- Én is ismerek valakit, aki megérdemli a halált.

- Ez az ember, akiről a dosszié szól?

- Igen.

- A jelek szerint nagyon erősen védik.

- De én jobb vagyok bármelyiküknél.

Orsati a tűz felé tartotta a poharát, és nézte, ahogy táncol a fény a rubinvörös boron. - Maga tényleg nagyon jó, de egy ilyen embert megölni nem lesz könnyű. Szüksége lesz a segítségemre.

- A magáéra?

Orsati kiitta az utolsó korty bort a pohárból. - Miért, mit gondol, ki mászott föl Don Tomasi hegyére, és metszette ;ít a vén gonosz torkát? JU, \x\$/S)& *ul|c4jG -itritl kávt^ ddtvu

50

Costa de Prata, Portugália

Carlos, a kertész vette észre elsőnek az érkezését. Felpillantott a munkájából, amikor a kocsí rákanyarodott a kavicsos felszór kocsifelhajtóra, aztán látta, hogy a Gábiel nevű restaurátor ezzel a Ramival beszélget. Csak néhány szót váltottak; Rami megtapogatta a restaurátor arcán a hegeket. Carlos csak ezt látta a szőlőből; nem volt katonaviselt ember, de ő is látta, hogy ez őrségváltás. Rami távozik - hála Istennek! Szegény teljesen felőrlődött a madonnával való állandó összetűzésekben. A mi asszonyunknak olyan testőre van szüksége, akinek végtelen a türelme, gondolta. A madonnának erre a restaurátorra van szüksége.

Figyelte, ahogy Gábiel átvág a feljárón, majd eltűnik a villában. A madonna fent volt a szobájában, és gyakorolt. Csak nem akarja ez a restaurátor megzavarni? Egy pillanatra átvillant Carlos agyán, hogy felrohan a teraszra, hogy közbeavatkozzék, de aztán mégis meggondolta magát. A restaurátor csak tanuljon a maga kárán, az a legjobb. így aztán letette a földre a metszőollót, előhúzta a bagacóval teli flaskát a zsebéből, majd leguggolt a tőkék közé, elnézett a tengerbe lebukó nap felé, és várta, hogy kezdődjék a műsor.

!

Az angol bérnyilkos 365

A hegedű hangja betöltötte a villát, miközben Gábiel kettesével véve a lépcsőket, felsietett az emeletre, Kopogás nélkül belépett a szobába. A nő még játszott, aztán hirtelen abbahagyta. Anélkül, hogy megfordult volna, kiabálni kezdett: - Az Isten verje meg magát, Rami! Hányszor kell a színház fejébe vernem, hogy...

Aztán megfordult és meglátta a férfit. Eltátotta a száját, és egy pillanatra elengedte a Guarneri nyakát. Gábiel előre vetette magát, és még a levegőben elkapta a hegedűt, Anna odalépett hozzá, és a karjába zárta.

- Sosem gondoltam volna, hogy viszontlátom, Gábiel! Mit keres itt?

- Beosztottak a maga védőosztághoz.

-Hála Istennek! Ramival már majdnem meggyilkoltuk egymást.

- Magam is így értesültem.

- És hány embere lesz a csapatban?

- Azt gondoltam, hogy ezt magára bízom. -Szerintem egy ember bőven megteszi, ha nincs ellen* vetése.

- Nincs, nekem jó - felelte a férfi. - Sőt, tökéletes!

51

Nidwalden, Svájc

Ottó Gessler tempózott a selymes vízben, siklott előre az örök sötétségben. Aznap igen jól teljesített, két hosszal többet úszott, mint szokott - összesen százötven métert, ami komoly teljesítmény a korához képest. Vaksága miatt pontosan számolnia kellett a tempókat, nehogy fejjel nekiússzon a medence végének. Nem is olyan rég még egy hosszt huszonkét tempóval úszott le. Ma már negyvenre volt szüksége.

Közeledett az utolsó hossz végéhez: harminché... harmincnyolc... harminckilenc..Előrenyújtotta a kezét, és *» várta a carrarai márvány üvegszerű simaságát. Ehelyett valami megragadta a karját, és kiemelte a vízből. Egy pillanatig csak lógott tehetetlenül, mint hal a zsinór végén, hasa kidülledt, mellkasa beesett.

Aztán a kés a szívébe hatolt. Izzó fájdalom áradt szét benne. Egy futó pillanat erejéig újra látott. Vakító fehér fényt látott, messze a távolban. Aztán a kéz eleresztette, vissza a selymes vízbe. Vissza az örök sötétségbe. »

Utószó

Franciaország megszállása alatt, a náci Németország képviselői festmények, szobrok, szőnyegek és egyéb műtárgyak százazreit „foglalták le”. Több tízezer darab máig nem került elő. 1996-ban a svájci szövetségi gyűlés létrehozta az úgynevezett Független Szakértői Bizottságot, és megbízta, hogy vizsgálja ki Svájc tetteit a második világháború idején. 2001 augusztusában közzétett jelentésében a bizottság elismerte, hogy Svájc az elrabolt műkincsek „kereskedelmi központja” volt, és hogy jelentős mennyiségű festmény került az országba a háború alatt. Hogy ezek közül mennyi rejtőzködik még Svájc bankjainak trezorjaiban és polgárainak otthonában, senki sem tudja.

L

i

I

1

I

1

m

1

1 I

IS(3M3JcífiaMSJM0i0MM3J3MSM3MSMa5M0M@MMSM

Dormeo

B*;*^H^ttfrti^aAHiTfc^fMv.fcg^iLS*m^^-rti iRriBnrffa

eere

! 1 i,, [N ? v.- .

1 I

.»Y*

sé3

A Dormeo ágybetét megrendelhető:

Stúdió Moderna 2000 Kft.

1132 Budapest

Kresz Géza utca 29.

© (06 1) 452 5156

I

1

1

i

1 i 1 1 1

BM^m^mSM^M^MSMSMSM^M^MEM^^MSMSMSM

1 1

1

JLX KÖNYV- ÉS VIDEOKLUB

1067 Budapest, Eötvös u. 42.

Kérjük, hogy az alábbi szelvényt töltsé

ki, postán küldje be a kiadó címére

(1067 Budapest, Eötvös u. 42.)

Klubtagsági szelvény

Név:

Lakcím:

j

A jelentkezés regisztrálása után

klubtagunknak postázzuk

a tagsági igazolványt.

JLX KIADÓ KÖNYVEIT KERESSE

a Pécsi Direkt Kft. országos bolthálózatában

NAGYKERESKEDÉS

Budapest

v

1138 Budapest, Tomori u. 33. ? Tel.: 1/350-6483

Pécs

7630 Pécs, Alkotás u. 3. -Tel.: 72/517-800,517-801

ALEXANDRA KÖNYVÁRUHÁZAK

Békéscsaba Csaba Center, Andrássy u. 37-43. ? Tel.: 66/524-537 Budapest

Lurdy-Ház, Könyves K. krt.

12-14. ? Tel.: 1/216-6722

Eurocenter Óbuda III. ker. Bécsi út 154. ? Tel.: 1/437-4659

Csepel Plaza, Rákóczi u. 154-170. -Tel.: 1/278-2112

Debrecen Plaza, Péterfia u. 18. ? Tel.: 52/456-922

Győr Plaza, Vasvári u. 1/A • Tel.: 96/410-588

Kaposvár Plaza, Berzsenyi D. u. 1 3.

Miskolc Plaza, Szentpáli u. 2 6. • Tel.: 46/506-628,506-629

Kanizsa Plaza, Európa Tanács u. 2.

Pécs Plaza, Megyeri út 76. • Tel.: 72/439-837

Szeged Plaza, Kossuth L. sugárút 119. "Tel.: 62/556-460

Álba Plaza, Palotai u. 1-3. -Tel.: 22/500-468

Szolnok Plaza, Ady E. u. 28/A-Tel.: 56/506-519

Savaria Plaza, Körömdi u. 52-54. (nyitás: 2002. július)

Zala Plaza, Stadion u. 5. • Tel.: 92/500-237

Debrecen

Győr

Kaposvár

Miskolc

Nagykanizsa

Pécs

Szeged

Székesfehérvár

Szolnok

Szombathely

Zalaegerszeg

ALEXANDRA KÖNYVESBOLTOK

Mohács

Alexandra Könyvesbolt, Szabadság u. 26. • Tel.: 69/311-451

Pécs

ABcD Könyvesbolt, Széchenyi tér 1. -Tel.: 72/510-418 Betűdzsungel Könyvesbolt, Király u. 7. • Tel.: 72/210-568

M^4:fi.M»lifil»l»M^I»Hi;<0nVMi<1!F-V^VA\T»Wi^4.f1,,rT7-1^

MARY HIGGINS CLARK ** A REJTÉLYEK KIRÁLYNŐJE *> NAGYSIKERŰ REGÉNYEINEK
FILMVÁLTOZATAI a JLX KIADÓTÓL MIMIM

HA KIMONDOD A NEVEM -

TALÁLKOZTUNK MÁR?

HALÁLOS TÁNC

SZERENCSES NAP —

TÉGY ÚGY, MINTHA NEM LÁTNÁD HOZZÁMTARTOZOL

megrendelhető: JLX Kiadó, 1067 Budapest, Eötvös utca 42. Telefon: (061)269-4002 Fax: (061)269-4043

e-mail: jlxlaux@mail.datanet.hu | IMII